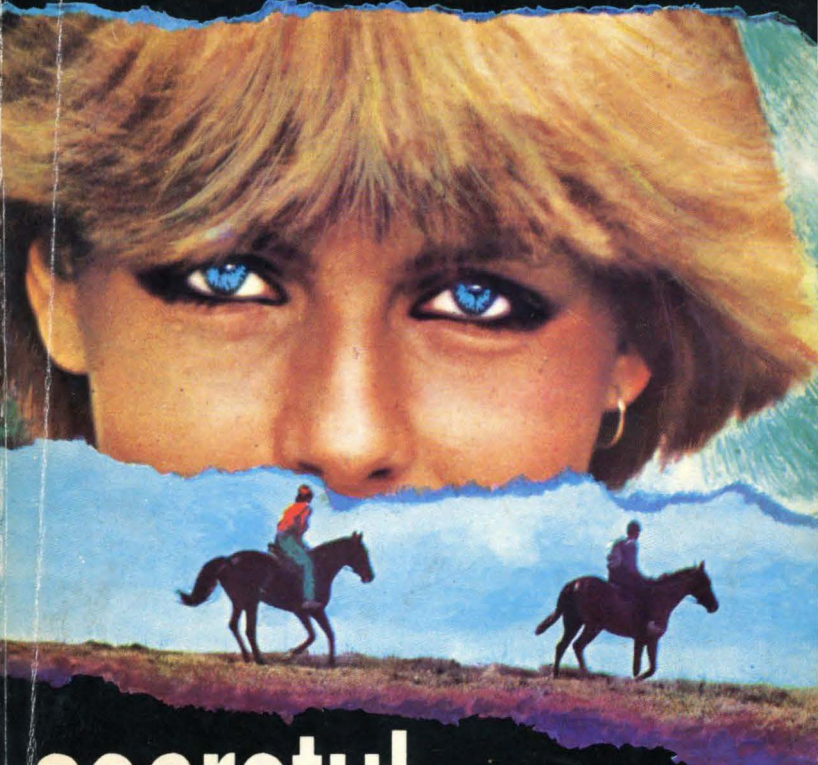

edgar wallace

colectia
POLITIST

secretul AFACERILOR TRIGGER

**EDITURA
VREMEA**

EDGAR WALLACE

THE GREEN RIBBON

EDGAR WALLACE

SECRETUL AFACERILOR TRIGGER

TRADUCERE DE DANIELA CARAMAN FOTEA

**EDITURA VREMEA MC
BUCUREȘTI**

1994

COPERTA DE SILVIA COLFESCU

I.S.B.N. 973-9162-11-8

Capitolul 1

**Cel mai pasionant roman despre
cursele de cai, pe care l-am scris.**

Edgar Wallace

Urcând agale pe Regent Street, domnul Luke zări noua clădire ce fusese terminată înaintea întoarcerii sale din călătoria în America de Sud; se opri deci cu mâinile în buzunare și o examină cu atenție.

Deasupra ferestrelor de la primele etaje se puteau observa două T-uri aurite așezate în chip de monogramă, iar dedesubt, o panglică verde răsucită, sugerând un nod gordian.

Omul surâse; rezultatul era și decorativ, și discret, și comercial. Fără flamuri strălucitoare sau inscripții ostentative care să atragă atenția asupra priceperii domnului Joe Trigger sau a "tranzacțiilor" sale; cele două T-uri aurite și panglica verde se armonizau foarte bine cu intrarea de marmură, cu micile birouri de aici și cu șirurile de lămpi electrice de pe plafon. S-ar fi putut crede că era vorba de o bancă sau de sediul unei companii de navigație.

Domnul Luke scoase din buzunar un ziar în cuprinsul căruia se putea citi următorul anunț:

Tranzacțiile Trigger

***Tranzacția nr. 7 se va efectua între 1 și 15 septembrie.
Participanții sunt invitați să-și precizeze cât mai grabnic opțiunile.***

Listele se vor închide pe 31 august la orele 12 și nu se vor redeschide înainte de 16 septembrie, la prânz.

Gentlemanii integri care doresc să figureze pe lista directorilor se vor adresa la:

*Secretariatul Tranzacțiilor Trigger
Firma "Panglica Verde"
704, Lower Street. W. 1.*

Luke citi anunțul tipărit pe un spațiu amplu, împături ziarul, îl băgă în buzunar și își reluă plimbarea. "*Gentlemanii integri*": din această formulare se ghicea imediat caracterul distins al afacerilor domnului Trigger. Era mult mai ușor să obții intrarea într-un club puțin accesibil din West End decât să figurezi în registrul domnului Trigger!

Luke traversă Piccadilly Circus și aruncă o privire ceasului din vitrina unui bijutier, se felicită pentru perfecta sa punctualitate; avea o rezervă de 5 minute.

Pe Wardour Street există un restaurant renumit pentru dineurile sale, dar care, la ora prânzului, atrage puțini clienți, căci aceștia preferă zgomotul și agitația sălilor aglomerate liniștei unui separeu. Acest local avea trei intrări, iar Luke le știa pe toate. În ce separeu trebuia oare să intre? N-o știa exact, dar un chelner, luându-l drept cel de al patrulea comesean așteptat, îi arătă o ușă.

Intră fără să bată; trei bărbați, care tocmai își luau prânzul, își ridicară în același timp privirile.

Unul dintre ei era un uriaș cu fața stacojie, umeri largi și păr sur, stufos. Cel de al doilea, și el solid, avea fața foarte palidă și o expresie aproape la fel de întunecată ca și culoarea hainelor sale; al treilea era scund, gras și cu cei mai mici ochi negri văzuți vreodată pe o față atât de deschisă.

—Bună ziua și Dumnezeu să binecuvânteze această adunare, spuse noul sosit, închizând ușa în urma sa și așezându-se pe un scaun liber. Rustem nu poate veni, continuă el; vaporul lui are

întârziere din pricina ceții de pe Canalul Mânecii. De ce n-o fi luat avionul? Asta nu pot înțelege; dacă aș fi avut averea lui...

—Ascultă, Luke; cine naiba ți-a cerut să vii aici? strigă uriașul cu fața stacojie.

—Nimeni, doctore, răspunse Luke.

Noul venit era subțire, brun, tras la față, avea o privire ironică și aerul cuiva care se plictisește.

—Adevărul este că nu m-a chemat nimeni, continuă el. Deci, Trigger, spuse el adresându-se omulețului cel gras, cum merg tranzacțiile? Aveți într-adevăr niște birouri foarte elegante! Eram pe punctul de a intra să cer un program. Mă gândeam că vei fi bucuros să afli că m-am întors din sudul înșorit. Ei, Goodie, ce faci? Mergi la Doncaster sau la vreo înmormântare?

Cel interpelat, meseanul cu fața foarte palidă, nu răspunse, dar aruncă o ocheadă către vecinli săi.

—Aici este o întâlnire particulară, se aprinse doctorul Blanter, cu fața împurpurată subit de furie; nu avem nevoie de un blestemat de polițist. Ieși!

Luke ocoli, la rândul lui masa, cu privirea.

—Care este subiectul acestei întâlniri? întrebă el; să fie vorba de stabilitatea programului pentru Doncaster? Ce escrocherie pregățiți, Trigger? Îmi plac noile voastre birouri de pe Roger Street și mai ales panglica verde aplicată la ferestre. Legătura de credință a îndrăgostiților, ei, da, asta găselniță!

Doctorul Blanter, care prin atitudinea și felul său de a vorbi părea să fie șeful bandei, reuși să-și potolească furia:

—Acum, ascultă, sergent...

—Inspector, murmură celălalt. Promovat pentru servicii excepționale.

—Scuză-mă, inspectore, reluă doctorul Blanter căruia parcă i se pusese un nod în gât; ce s-o mai lungim, nu ai nici un drept să ne impui prezența dumitale aici. În ceea ce mă privește, nu vreau să am de-a face cu polițiștii. Ei stau bine unde stau și e preferabil

să rămână acolo.

—Polițiștii, replică melancolic Luke, nu stau nicăieri; n-au loc, n-au cămin; nimeni nu-i iubește.

—Ați fost în vacanță, domnule Luke? întrebă Trigger grăsunul, încercând să îndulcească puțin conversația.

—Da, în America de Sud. Splendidă țară! Ar trebui să mergeți acolo, doctore!

—Sper, răspunse Blanter forțându-se să zâmbească, dar vezi, sunt un om foarte ocupat; încerc să-mi câștig existența din curse, ca și acești domni...

—Și eu aș putea s-o fac, zise Luke, care avea obiceiul supărător de a-și întrerupe interlocutorul, demolând astfel chiar și cel mai abil discurs. Aș fi putut încasa mii de lire pe an dacă v-aș fi prins pe picior greșit.

—Ne-ai văzut vreodată amestecați într-o afacere murdară? întrebă doctorul, ridicând vocea. Ai auzit vreodată să fi făcut noi ceva reprobabil? Uite ce e, Luke, am început să mă satur și de dumneata, și de prezența dumitale aici. Măine voi merge la prefectul poliției și va ieși cu ceartă!

—Perfect! Cu atât mai bine. Mergeți cu toți să vă plângeți prefectului poliției și totul va merge strună.

Doctorul Blanter se lăsă pe spătarul scaunului:

—Deci despre ce este vorba? întrebă el resemnat.

Luke dădu din cap.

—De nimic! Eu sunt pur și simplu un "bau-bau" care-i sperie pe băieții cei răi! M-am gândit însă că veți fi fericiți să aflați că mă aflu la datorie, pregătit și mereu pe recepție! Cine va câștiga oare la Saint-Léger, domnule Trigger?

Omulețul cel gras se forță să zâmbească; picături de sudoare îi apăruseră pe frunte.

—*Migdala prăjită* pare să fie favorita, spuse el. Ca și la Beckhampton, dar Dumnezeu știe dacă cei de acolo sunt informați. Nu voi avea nici un pariu în cursă.

—Iată un om prevăzător! aprobă Luke. Jocul este un flagel care a ruinat mai multe cămine decât cinematograful.

Polițistul se ridică cu grijă de pe scaunul său și, zâmbind, se îndreptă cu pași înceți către ușă; se opri însă pentru un moment, cu mâna pe clanță:

—Deci sunt prin preajmă; asta e tot, spuse el și ieși închizând ușa fără nici un zgomot; nici unul dintre cei trei nu scoase o vorbă; rămaseră tăcuți câteva clipe chiar și după dispariția polițistului, apoi cel care fusese numit doctor zise:

—Aruncă o privire afară, Trigger.

Omulețul cel gras se conformă, făcând o mică recunoaștere.

—Trece strada.

Goodie, la rândul său, privi pe fereastră.

—Ce naiba face asta aici? mormăi doctorul. Tipul mă dezgustă de-a binelea!

—Rustem nu s-a întors așadar... spuse Trigger. Secretarul lui îmi spusese că va fi aici în dimineața asta. Ar fi trebuit să-i telefonăm.

Printr-un gest, doctorul Blanter impuse tăcerea.

—Acum, Goodie, în ceea ce privește calul acela... începu el și din acel moment nu au mai fost întrerupți de nimeni.

Capitolul 2

De mai multă vreme, pe ușa biroului domnului Rustem fusese fixată o plăcuță de aramă pe care era gravată inscripția:

ARTHUR M. RUSTEM

Avocat

Într-o zi, plăcuța fusese scoasă și înlocuită cu alta, mai puțin impunătoare. La vremea aceea, domnul Rustem se afla în vacanță și ocupa la hotelul Danielli un apartament luxos, cu o vedere magnifică asupra Veneției. Acolo, la Veneția, primise următoarea telegramă:

Afacerea dvs. chemată astăzi în fața tribunalului. Starker apărât magistral, dar judecător decis radierea numelui dvs. din barou. Salutări. Pilcher.

Rustem tocmai degusta o înghețată în piața San Marco în momentul când i s-a adus telegrama, pe care a citit-o însă fără nici cel mai mic semn de emoție. Cefând un formular, el răspunse pe loc:

Schimbați placa A. M. Rustem. Mulțumesc.

Dădu apoi cinci lire comisionarului și continuă să-și savureze înghețata. Se aștepta la această radiere; avusese totuși norocul să scape de o condamnare! Câte neazuri, pentru câteva amărâte de mii de lire extorcate unei bătrâne și stupide doamne! De altfel, ea și murise, iar moștenitorii ei, niște tipi avari din Midlands, erau așa de bogați, încât fusese aproape indecent din partea lor să facă atâta tapaj pentru un nimic; mai ales că banii fuseseră înapoiți. Tribunalul însă îl considerase vinovat de greșală profesională și

ăstfel plăcuța de aramă pe care îi era trecută profesia de avocat trebuise să dispară. O lună mai târziu, reîntors la Londra, Rustem încuviință felul în care noua plăcuță fusese modificată și intră apoi în biroul său fastuos mobilat. Pilcher, secretarul, își întâmpină maestrul cu un zâmbet larg. Era un tânăr inteligent și afișa un aer de prosperitate, neobișnuit la un secretar de avocat. Omul beneficia de o situație bună, câștiga destul la cursele de cai, îl lăuda grozav pe croitorul superiorului său. Aveau de altfel și unul și altul, aceeași lenjereasă și același croitor, aceasta pentru că Pilcher vedea în patronul său un model.

—N-ai avut noroc, Pilcher! Ar fi fost mult mai bine să mă părăsești și să mergi la "Doberry & Punch", spuse Rustem.

Fostul avocat se așeză la biroul lui și aruncă o privire către corespondența urgentă care îl aștepta. Un zâmbet disprețuitor trecu peste figura fină a lui Pilcher:

—Ceea ce este bun pentru dumneavoastră, maestre, e și pentru mine. Nu-mi pasă de lege.

—Nu-ți pasă de lege, spui, murmură Rustem. Ești înțelept... apropo, telefonează la Gillet pentru a mi se trimite o manichiuristă; pe cea blondă. Care era, oare, numele ei? Elsie?

—Ea este în vacanță, dar au una nouă, o perlă!

În timp ce secretarul ieșea ca să îndeplinească ordinul, Rustem începu să-și frunzărească corespondența, încruntând sprâncenele sau zâmbind, în funcție de ce citea. Surâdea, de altfel, cu ușurință acest bărbat frumos de patruzeci de ani și care părea mult mai tânăr: pe figura sa măslinie nu se vedea nici un rid, părul negru pieptănat pe spate era des și strălucitor; nu fusese niciodată văzut purtând același costum două zile la rând. Lenjeriea îi era imaculată, hainele aveau o tăietură perfectă; trecea drept o persoană de origine orientală și chiar afișa unele caracteristici orientale, ca de pildă extraordinara ușurință de a vorbi în toate limbile. Judecătorul însuși o declarase: "Domnul Rustem este capabil să-și ademenească martorii în zece limbi și să-i șantajeze în douăzeci".

Că avocat, fusese apărătorul unei mulțimi de escroci, smulgând achitarea multora în ciuda vinei lor vădite. Nu exista hoț profesionist în Europa care să nu fi apelat, la un moment dat, la sprijinul lui; îi apăraseră în instanță pe criminali, vânzând apoi ziarelor mărturisirile acestora, după ce vinovații fuseseră spânzurați. Seif-ul său enorm adăpostise mii de lire sterline până în momentul în care posesorii acestora ieșiseră din închisoare. Atunci când doamna Lamontaine – de pildă – obținuse achitarea, deși fusese acuzată că-și otrăvise soțul, ea se prezentase la Arthur Rustem, iar acesta îi arătase un pachet cu arsenic descoperit de el însuși, pe parcursul unei percheziții, în sertarul biroului ei. Dacă poliția ar fi găsit pachetul, acuzata ar fi fost acum la ocnă. Pentru a-i plăti serviciile, doamna Lamontaine i-a cedat avocatului jumătate din mica avere moștenită de la soțul ei; cu cealaltă jumătate, ea a cumpărat tăcerea "apărătorului" ei, neștiind că un criminal nu poate fi judecat de două ori pentru aceeași faptă.

Pilcher se reintoarse.

—Manichiurista va veni imediat; este un pic mai rezervată, dar, probabil, cu dumneavoastră aceasta nu va dura mult.

Rustem râse la auzul acestui omagiu adus farmecului său și, revenind la corespondență, spuse arătând una din scrisori:

—Edna Gray este tânăra care a primit moștenirea bătrânului Gray, nu-i așa?

Pilcher încuviință.

—A mai fost odată pe aici, spuse el. Iată cu adevărat o clientă pentru dumneavoastră, domnule Rustem! Frumoasă și tânără; să tot aibă vreo douăzeci și doi de ani...

Rustem nu-i dădu atenție, pentru că gusturile lui Pilcher în materie de frumusețe feminină erau discutabile și adeseori el își dezamăgise patronul.

—Nu prea înaltă, continuă secretarul; mai degrabă micuță. Aer englezesc, deși a trăit în America de Sud. Are destul de mulți gologani. Bătrânul Gray nu era unchiul ei?

Rustem așa credea. Subit interesat, el recunoscuse că știa puține despre Donald Gray în afară de faptul că locuise în Argentina și că avusese mai multe ferme. Nu-l întâlnise niciodată; bunurile din Anglia ale bătrânului se aflaseră în grija unui coleg de-al său, pe vremea când biroul de avocatură *Higgs, Walton, Strube & Rustem* era o firmă respectabilă.

—Da, este probabil foarte bogată. Acești proprietari sud-americani sunt, de regulă, milionari. Ziceai că e și frumoasă?

Sosirea manichiuristei întrerupsese conversația, dar Rustem era atât de preocupat de evaluarea proprietăților lui Gray, încât nu acordă fetei nici o atenție.

—Ce te face să crezi că este atât de bogată? Întrebă el după plecarea tinerei. Pilcher răspunse:

—Are un Rolls, un apartament în Berkeley și este atât de îngâmfată! Înțelegeți ce vreau să spun? Am încercat să leg câteva vorbe cu ea; am mai întrebato-o dacă se simte bine în Anglia și dacă a venit ca să-și găsească un soț simpatic...

Rustem li aruncă o privire de gheață:

—Oh! chiar așa i-ai spus? Câtă familiaritate! Vreau să sper că n-ai întrebato-o și ce avea de gând să facă în seara aceea...

Pilcher zâmbi, pentru că nu era susceptibil. Mulți încercaseră să-i rănească sensibilitatea, fără vreun rezultat însă.

—Telefonează-i și spune-i că domnul Rustem a revenit de pe continent doar pentru o vreme. Întreab-o când ar putea veni aici.

—Și de ce n-ați merge dumneavoastră s-o vedeți? zise Pilcher.

—Fă ce ți-am spus, om fără minte!

Pilcher se supuse lăsându-l pe Arthur Rustem cu gândurile lui, nu pentru mult timp însă, căci reveni foarte repede, cu o figură radioasă.

—Ce coincidență curioasă! Ea este chiar aici! și făcu semn cu capul către încăperea de alături.

—Domnișoara Gray?

Pilcher încuviință.

—E împreună cu un domn vârstnic, un străin.

Rustem reflectă o clipă.

—Roag-o să intre, spuse el.

Pilcher se îndreaptă către ușă:

—Trebuie să-l invit și pe bătrânul domn?

—Dacă dorește...

Pilcher dispăru și reveni după o clipă, manifestând față de noua venită o politețe excesivă.

Rustem stătea în picioare, în fața biroului său, în atitudinea unui om de afaceri. Iată că, măcar o dată în viața lui, Pilcher nu se înșelase. Vizitatoarea era mai mult decât drăguță; era de-a dreptul splendidă, chiar și după opinia unui cunoscător atât de pretențios și de blazat ca Arthur Rustem: o tânără cu ochi gravi, cu o siluetă impecabilă, foarte stăpână pe ea însăși și total indiferentă la farmecul fostului avocat.

—Domnul Rustem? întrebă ea înainte ca acesta să fi putut schița vreun gest. Sunt Edna Gray, nepoata lui Donald Gray. Bancherul meu v-a scris din Buenos-Aires, ca și avocatului unchiului meu de altfel...

Rustem o invită să ia loc și, după ce-l concedie pe Pilcher, se instalează la rândul său într-un fotoliu adânc, concentrându-și atenția asupra vizitatorei sale.

—Da, da, îmi aduc aminte, spuse el; proprietățile dumneavoastră din Anglia, domnișoară Gray, nu sunt chiar foarte importante, dar au o anume valoare, cred, și ar fi bine, poate, să le păstrați, deși am primit câteva oferte destul de tentante, în special pentru ferma din Gillywood. Pentru terenurile de la Longhall ați putea obține...

—Exact pentru problema Longhall mă aflu aici. Am intenția să locuiesc acolo și știu că o parte a terenului a fost folosită de chiriașul meu, domnul Goodie.

Rustem își încrunță sprâncenele.

—Așa este, încuviință el cu grabire. Și cred că eu sunt cel

răspunzător. Domnul Goodie mi-a cerut permisiunea de a folosi hambarele și grajdurile...

—Nu-i nimic. Surâsul ei era și dulce, și strălucitor. Numai că acum trebuie să plece, pentru că vreau să pun casa în ordine. Cine are cheile?

Rustem era uluit, chiar zdruncinat de tonul acesta decis și gândi că era momentul să se impună.

—Domnul Goodie are cheile. Le pot obține într-o zi sau două. Însă nu sunt atât de sigur, domnișoară Gray, că vă veți simți bine la Longhall. Ați văzut locul?

Ea negă printr-un gest al capului.

—Este o casă mai degrabă bizară și înclin să cred că nu este prea sănătoasă. Ar fi poate bine să vorbesc mai mult ca avocat decât în calitate de agent imobiliar...

—Dar dumneavoastră nu sunteți avocat, nu-i așa, domnule Rustem? Nu era absolut nimic ofensator în întrebare, doar dacă nu cumva naivitatea ei era simulată. Am aflat că ați părăsit baroul.

Rustem își recăpătă pe loc sângele rece și surâse:

—A existat o mică neînțelegere între mine și barou. Avem niște legi cam depășite în țara asta și este foarte ușor să aluneci dincolo de limitele lor.

Era furios împotriva lui însuși pentru că se lăsase surprins în postura de a se explica în fața frumoasei străine; cu atât mai mult cu cât, având de regulă obișnuința de a fi stăpân pe indiferent ce situație, acum se simțea de-a dreptul incapabil să o domine pe cea de față. Dacă fata nu ar fi fost atât de frumoasă, totul s-ar fi rezolvat mai simplu; oricum, evitându-se confuzia totală în care se afla. Fata îi oferă însă o mică șansă de a-și veni în fire, întrebându-l:

—Unde este acum domnul Goodie?

—Cred că a plecat la Doncaster; trebuia să-l întâlnesc ieri, dar am sosit în Anglia cu întârziere, din pricina ceții. Doncaster este

un oraș în nordul...

—Știi unde se află, spuse ea, zâmbind ușor. Cheile deci sunt la el. Acolo au loc, mi se pare, niște curse de cai, nu-i așa? Da, da — este vorba de cursa Saint-Léger. Cred că pot merge să o văd. Știi oare unde stă domnul Goodie?

Rustem nu avea habar, interesul lui pentru Goodie nu mergea până la a-l urmări pas cu pas.

Edna Gray se ridică brusc.

—Aș dori să vă revăd săptămâna viitoare, domnule Rustem, pentru a discuta despre acea proprietate. Vreau să spun că sper să vă ocupați de această problemă împreună cu avocații mei.

Fata își deschise geanta și scoase o carte de vizită pe care o lăsă pe masă. Îl salută cu o ușoară legănare a capului și se îndreptă către ieșire mai înainte ca bărbatul să-și fi revenit din surprindere și să-i fi deschis ușa. Luându-și cu ea însoțitorul, care în tot acest timp rămăsese așezat pe un scaun contemplând calendarul agățat pe peretele din fața lui, Edna plecă atât de repede, încât Pilcher care verifica un dosar în biroul său nici nu o văzu măcar trecând.

Ea se opri pe trotuar, privind la cel cu care venise: un bărbat mai vârstnic, îmbrăcat sobru în negru, purtând un sombrero de aceeași culoare, foarte potrivit cu originea argentiniană a celui care îl arbora, dar care părea excentric pe străzile Londrei. Era un om calm, cu privirile triste, arătând mai bătrân decât era în realitate.

—Ei, bine, domnule García, ai avut dreptate.

—Ești sigură? ar fi o greșeală să conchizi atât de grabnic. Omul acela de pe vapor era, după cum spui, un adevărat gentleman, dar e posibil să se fi înșelat. Cui nu i se întâmplă? Nu trebuie să ajungi așa de repede la o concluzie, copilă dragă.

Fata surâse cu tristețe.

—Nu pot să cred altfel... Rustem este un tip de om dulceag... cum să spun? asemeni unuia dintre personajele acelea din romanele lui Dickens, micios și slugarnic, dar periculos. Sunt

foarte mulțumită că nu e avocatul meu.

Trăsura fetei se apropie fără zgomot de trotuar și ea urcă însoțită de bătrânul domn.

—Voi merge la Berkshire să-mi văd casa, spuse ea cu un aer hotărât. Sunt sigură că la mijloc este vreo escrocherie; apoi mă voi duce la Doncaster. Vreți să veniți cu mine?

Omul clătină din cap și își scutură nervos barba albă.

—Nu, copilul meu, eu trebuie să merg în Germania; ard de nerăbdare să-l văd pe *Vendina*. Poate că îmi vor permite să-l răscumpăr. A fost o nebulie să-l vând, dar suma era atât de mare, încât n-am fost în stare să o refuz. Bătrânul suspină cu tristețe, pentru că *Vendina* era mai mult decât un cal pur-sânge. Se născuse sub ochii lui și îl crescuse până la patru ani. Era – în ochii lui Alberto García, cel mai bun cal din lume; o dată cu vânzarea lui la o herghelie germană, o lungă perioadă din viața bătrânului se topise parcă în neant.

García vorbea încet, cu un ușor accent străin; privea cu tristețe prin geamul portierei, gândindu-se la calul său.

—Poate că-mi vor permite să-l răscumpăr. Închipuie-ți, Edna, că nu mi-au scris nici un rând despre el. O fi sănătos? O fi bolnav? O fi suportat bine călătoria? Oare i-or fi admirat frumusețea atunci, când a ajuns la herghelie? Ah, nu au pic de inimă negustorii aceia nemți!

Istoria tragicei vânzări a lui *Vendina* îi era cunoscută fetei; venind de la o persoană oarecare, aceste nesfârșite referiri la pierderea calului ar fi fost poate obositoare, dar ea îl iubea pe acest bătrânel, cel mai bun prieten al unchiului ei.

—L-ai văzut pe domnul Luke? întrebă el. Fata tresări, pentru că și ea se gândea în acel moment la întâlnirea cu detectivul, pe pachebot.

—Nu, nu l-am văzut de când am părăsit vasul... Deci vreți să veniți la Berkshire? Nu avem decât o oră de drum. Și poate că găsim cheile casei.

O privi aproape speriat; toată viața lui, bătrânul García se lăsase dominat de temperamentul său; era un adevărat spaniol.

—Manana! Manana! Și mâine e o zi, micuța mea; nu trebuie să te grăbești așa. Eu sunt bătrân și nu sunt obișnuit cu graba. Și, de altfel, trebuie să merg în Germania.

În cele din urmă au ajuns la o înțelegere: au luat masa de prânz la Carlton și au plecat la Berkshire imediat după aceea.

Încă de pe când era foarte tânără, Edna Gray nutrea o nejustificată aversiune față de avocați și portărei. Cei ce studiază psihologia copiilor ar putea descoperi originea acestui sentiment în lectura romanelor pe care, pornind de la exemplul guvernantei sale, fata le citise și unde era constant vorba de orfani nevinovați și văduve increzătoare, prădate de moștenirile lor prin mașinațiile unor sinistri indivizi aflați la conducerea dubioaselor birouri de afaceri de pe Lincoln Street sau ale administratorilor obraznici, care în absența proprietarilor legitimi conduceau domeniile acestora numai în propriul lor interes.

Ednei nu-i plăcea deloc Rustem; fusese de altfel prevenită asupra caracterului acestuia, chiar mai înainte ca acel simpatice domn întâlnit pe vapor s-o avertizeze în privința lui.

—Sunt convinsă că este un tip oribil, zise ea.

Bătrânul García oftă.

—Nu l-am văzut, dar îți înțeleg aversiunea. Am și eu anume presimțiri față de unele persoane. Uite, când acel englez dezagreabil a venit să-l ia pe iubitul meu *Vendina*...

Tânăra mai ascultă încă o dată împrejurările atât de des povestite ale vânzării lui *Vendina*. Auzindu-l pe bătrân, s-ar fi putut crede că nu mai crescuse niciodată un alt cal. Trebuie însă spus că *Vendina* era cu adevărat o perfecțiune.

—Cred că acesta este locul, zise fata și încetini viteza mașinii.

Gillywood Cottage nu putea fi văzut de la șosea; două ziduri înalte, roșii, dintre care, așa cum Edna urma să descopere mai târziu, unul îi înconjura proprietatea, formau un unghi drept de

unde pornea o alee ce ducea către casă. Drumul era blocat de un grilaj înalt de metal întărit cu zăbrele de fier, care împiedicau accesul la locul de antrenament al lui Goodie, gonindu-i totodată și pe curioși.

Edna Gray cobori, deschise grilajul și intră apoi cu mașina înăuntru. După vreo cincizeci de metri, aleea cotea brusc la dreapta, oprindu-se într-o altă poartă metalică. La o bună distanță se afla vila vopsită în alb și verde. Cea de a doua poartă era încuiată cu cheia, dar era prevăzută cu un mic clopoțel de care tânăra nu îndrăzni să tragă. În timp ce aștepta, fata privi intrigată în jurul ei, constatând că deasupra pereților înalți erau plasate bare de fier care întăreau, la rândul lor, împrejmuirea. Cu tot acest ansamblu de ziduri și grilaje, casa părea închisă într-o enormă cușcă.

Un alt detaliu îi atrase atenția: și la ferestre existau bare solide de metal; impresia generală era mai degrabă aceea a unei închisori decât a unei case de țară.

Altminteri, peste tot domnea o ordine perfectă: în fața vilei se aflau, după un semicerc de pietriș, peluze de gazon bine întreținute, mușcate roșii în vase de culoare verde. Către stânga se zărea o parte a noilor grajduri, și după ele, carierele de piatră din câmpie. Probabil că ele adăposteau peșterile Perrywig. Unchiul Donald îi vorbise adesea de ele, povestindu-i istorii misterioase, de demult. Se mai zăreau de asemenea și niște râpe în care crescuseră tot felul de copăcei, iar în depărtare se desena clopotnița unei biserici.

Longhall era cu adevărat un loc aparte, ascuns privirii de un pâlț bogat de castani care marca limita sudică a lui Gillywood Cottage.

Curând, un om veni către poartă, dar nu schiță gestul de a o deschide. Era solid, avea un cap mare, un aspect greoi și dezagreabil. O privi pe fată cu neîncredere:

—Ce doriți? se exprimă cu greutate, vorbind cu un ușor accent

străin.

—Sunt miss Gray. Doresc să-l văd pe domnul Goodie care are cheile de la Longhall—

Necunoscutul o privi câteva clipe cu un aer stupid. În fine, clătină din cap.

—Nu, seņiora, domnul Goodie nu este..., el e la Don-cas-tro.

—La Doncaster?

—Și, yes. Doncastro.

—Eu sunt proprietara acestor pământuri, reluă fata în spaniolă. Asta e casa mea; seņior Goodie are cheile. Și arată cu degetul spre Longhall.

—Stăpânul lipsește, seņiorita; a plecat să cumpere niște cai, la Doncastro. Eu sunt paznicul casei și îmi este interzis să stau de vorbă cu străinii. Acestea fiind zise, omul îi întoarse spatele. Furioasă, Edna se îndreptă către mașină.

—Cine e omul acela? Vocea lui García avea inflexiuni deosebite.

Sunt sigur că l-am mai văzut. Aș spune că e Manuel Conceptione, un nemernic pe care l-am avut la mine, la estancia*. Avea cumva aerul unui spaniol?

—Vorbea spaniola, zise fata. Cred că e un metis.

—Manuel! A dispărut anul ăsta; îl alungasem de la fermă. Un hoț și chiar mai mult decât atât! Să-l regăsesc aici, asta este absolut extraordinar!

Miss Gray gândea și ea că este într-adevăr o coincidență ciudată, dar avea atâtea alte idei în minte, încât nu zăbovi prea mult asupra faptului. Porni cu mașina către Longhall. Și acolo porțile erau închise, dar casa cea veche se putea zări prin perdeaua de arbori care acoperea doar o parte. Locul părea pustiu, buroiunile creșteau în pietrișul aleii, iar acolo, unde se putea bănuși că se află peluza, iarba depășea în înălțime genunchii unui

---

* Fermă – l. spaniolă – (n.trad.).

om.

—Merg la Doncaster să caut cheile, spuse ea într-un târziu. Când să iasă cu mașina în șoseaua mare, auzi o exclamație a bătrânului García:

—Privește, privește!

Se zărea un grup de cai care coborau panta dinspre câmpie. Cei doi numărară vreo douăsprezece animale care mergeau la pas pe o cărare, îndreptându-se către grajdurile aflate în spatele lui Gillywood Cottage.

—Oprește, te rog! Tânăra frână, scoase mașina din drum, iar García coborî.

—Splendid! Nu sunt chiar grozavi, dar au rasă. Oh! Ce frumusețe!

Edna privea și ea.

—Presupun că sunt caii lui Goodie. De ce nu veniți cu mine la Doncaster?

Însoțitorul ei nu răspunse nimic, continuând să soarbă din ochi animalele. Fără un cuvânt, se întoarse apoi la mașină și până la Londra nu mai scoase nici o vorbă; doar la vreo doi kilometri după Gillywood Farm, aplecându-se pe fereastră, întrebă:

—Ce este acolo?

Era un han mare cu aspect confortabil în fața căruia se oprise un camion.

—Leul roșu, spuse fata. Vreți să beți ceva? Nu veți găsi un Amontillado de calitate în Berkashire. Dar nici de această dată nu căpătă un răspuns.

În dimineața următoare, când telefonă la hotelul bătrânului domn pentru a-i spune că pleacă la Doncaster, Edna află cu stupeoare că acesta părăsise Londra încă din seara precedentă. Plecase la țară, luând cu el doar o valiză.

Capitolul 3

De luni seara, Doncaster-ul era foarte aglomerat. Toate camerele celor câtorva hoteluri ale orașului fuseseră reținute încă din vară. O cohortă de vizitatori ocupase toate apartamentele particulare disponibile. Și casele de pe Thorn Road erau închiriate de străini. Luni seara și marți dimineața mulțimea se plimba prin piața Târgului formând grupuri compacte în jurul sfătuitoarelor buni de gură care încercau să-și convingă auditoriul credul.

Era săptămâna cursei Saint-Léger – ultima dintre alergările clasice – săptămâna pariurilor atrăgătoare. Trenurile care soseau de la Newmarket aduceau, noapte și zi, cai de curse bine camuflați sub pățuri. Din limuzinele orbitoare coborau cei mai cunoscuți sportivi ai Angliei.

Spectacolul, agitația o uimiseră pe Edna Gray. Nu se așteptase să găsească la Doncaster comoditățile Londrei sau luxul de la Buenos Aires, dar nici să nu obțină o mică odaie de hotel sau un loc într-un garaj pentru mașină. În cele din urmă, printr-o șansă extraordinară, descoperise o vilă reținută de un lord, dar de comandată de acesta în ultimul moment. Nefericitul proprietar o primise pe Edna cu o indescritibilă bucurie.

A doua zi dimineață, alăturându-se mulțimii care se îndrepta către locul vânzărilor, fata se simțea în elementul ei pentru că iubea caii și, spre marele său amuzament, se trezi licitând un superb yearling*.

---

* Cal pur sânge, în vârstă de un an (n.trad.).

Îl căută în zadar pe domnul Goodie în ringul strigărilor; acesta rămase de negăsit. În schimb, prezența ei nu trecu neobservată; cu cei douăzeci și patru de ani pe care îi avea, arătând însă de optsprezece, era mai mult decât seducătoare, nealterată de nici un artificiu; doar buzele erau cam prea roșii ca să pară de culoare naturală.

Tânăra oftă. Niciodată, nici măcar în Argentina, nu se simțise atât de singură. Cât de mult îi lipsea o figură cunoscută! De ce plecase oare García la țară?

Urmându-și plimbarea, ea se opri în spatele unui grup care se adunase în jurul unui omuleț cu aspect grotesc, purtând haine și o cască de jocheu: personajul acesta comic striga:

—Vi-l ofer pe câștigătorul celei de a treia curse; calul și-a demonstrat virtuțile și victoria lui este ca și sigură. Asta înseamnă o avere pentru oricare dintre voi. Am reușit să aflu că este vorba de una din tranzacțiile particulare ale lui Trigger și știți ce înseamnă asta, prieteni: puteți avea pentru un șiling ceea ce alții plătesc cu sute de lire...

—Mincinosul! murmură o voce la urechea Ednei, care se întoarse brusc: un tânăr cu tenul măsliniu stătea alături de ea, depășind-o cu cel puțin un cap în înălțime. Avea un aer melancolic și plictisit; cu toate acestea, în ochii lui apăreau uneori urmele unui surâs, care se ștergeau însă repede. Edna îl fixă cu neîncredere.

—Da, eu sunt, zise el aproape cu tristețe. Știi ce crezi în clipa asta: există oameni de care nu poți scăpa, iar eu sunt unul dintre ei.

—Domnul Luke! exclamă fata.

—Știu... Te gândești că pe *Asurio* nu puteai face un pas fără să dai peste mine.

—Ce Dumnezeu faci aici? îl întrebă tânăra.

Îl văzuse ultima oară pe puntea marelui pachebot, sprijinit de balustradă și privind cu vădită proastă dispoziție către

mulțimea de pe chei. Fusese cel mai agreabil și politicos dintre pasageri. Să-l întâlnească în plin ocean și apoi aici, în această mare de oameni – părea un fel de avertisment al destinului. Fata se simți cuprinsă de o timiditate inexplicabilă, amintindu-și că la prima întâlnire – aceasta se întâmpla în ziua când amândoi părăsiseră Buenos Aires-ul – îl crezuse mai vârstnic; părea mult mai tânăr acum, când ochii lui îl priveau pe zgomotosul vânzător de sfaturi.

—Glumeții mă amuză, zise el; vreau să spun cei adevărați, pentru că ăsta nu face parte dintre ei, nu-mi place deloc.

O luă de braț cu un gest destul de familiar care, venit de la oricine altcineva, ar fi fost dezagreabil și o scoase din mulțime.

—Oare așa își câștigă existența, dând sfaturi despre cai de curse? întrebă ea.

Însoțitorul ei făcu un semn că da.

—La puterea lui de înțelegere, Trigger este un adevărat erou.

—Cine este Trigger? întrebă ea din nou, curioasă.

O privi cu atenție înainte de a-i răspunde.

—Regele sfătuitorilor, profetul turf-ului. Se putea ușor sesiza o nuanță de amenințare în vocea tânărului. Trigger este un fenomen și n-ar putea aparține altui secol decât acestuia. Este cea de a noua minune a lumii! *Panglica verde a lui Trigger!* Bărbatul surâse unui gând ascuns, apoi deveni, brusc, grav. Ce faci în mediul ăsta atât de nou pentru dumneata? Cumperi cai de curse? Știam că iubești aceste nobile animale, dar nu mă așteptam totuși să te întâlnești la Doncaster.

—Îl caut pe un oarecare domn Elijah Goodie. Îl cunoști?

Figura lui Luke se transformă pe loc într-un fel de mască; Edna nu-i putu surprinde nici măcar o zvâcnire a vreunui mușchi; totuși avu impresia unei schimbări.

—Elijah Goodie? Și repetă: Goodie, antrenorul?

Fata încuviință.

—E unul dintre prietenii dumitale? Avea o manieră brutală de a pune întrebări, dar Edna nu se simți ofensată. Cele

șaisprezece zile de vecinătate pe vapor o obișnuiseră cu ceea ce, la prima vedere, putea să pară o impertinență.

—Nu, este unul dintre chiriașii mei, spuse ea surâzând.

—Da, da, ți-am vorbit de el. Și de Rustem. Goodie este din aceeași bandă. Uite-l!

O strânse de braț și-i arătă cu degetul un bărbat care venea către ei. Era un tip cu fața gălbejită, de vreo patruzeci, cincizeci de ani.

Mai târziu, văzându-l de aproape, Edna îi observă ochii imenși, proeminenți, de un albastru spălăcit. Nu l-ar fi luat niciodată drept antrenor de cai de curse, judecând după ținuta sau îmbrăcămintea caraghioasă. Hainele negre, prost croite, gulerul alb îi dădeau mai degrabă aspectul unui om al bisericii; mișcările sale erau încete și neîndemânatică. În timp ce fata îl privea, bărbatul luă o priză de tabac dintr-o cutie de argint pe care o scosese din buzunarul vestei.

—Iată-l pe Elijah, spuse Luke cu un zâmbet sardonice. E cochet, nu-i așa?

Era un calificativ care nu i se potrivea deloc. Fata îl privi până ce omul dădu colțul străzii, îndreptându-se probabil către hotelul său.

—Acesta este, cu adevărat, domnul Goodie? întrebă ea.

—Ești impresionată! nu-i nimic; au mai fost și alții: un om de viață la orice cocktail party, cu condiția ca băuturile să fie suficient de tari. Admirabilul domn Goodie! Dar, spune-mi, unde o să iei masa de prânz? Te duci pe terenul de curse?

Tânăra nu se gândise să meargă acolo.

—Dacă vrei să te întorci în oraș pe jos, o să rezolv eu totul, spuse Luke și, cu toate că nu avea nici un motiv să se întoarcă în oraș cu el, Edna îl însoți totuși pe autoritarul gentleman.

Intrară mai întâi într-un edificiu impunător și fata își dădu seama că se aflau în incinta primăriei. Lăsând-o în hol, Luke dispăru câteva clipe și reveni apoi ținând în mână câteva cupoane

diferit colorate și o plăcuță bleu.

—Asta servește la intrarea în tribună, spuse el, oferindu-i-o. Unde este bătrânul nostru prieten?

Fata surăse în fața acestei familiarități.

—Domnul García? Nu știu. A plecat aseară la țară; speram că mă va însoți aici... Ei, bine, unde aş putea mânca?

Luke o conduse la un restaurant liniștit.

—Nu cunosc bine Doncaster-ul. Știu de existența acestui restaurant pentru că în acest loc istoric l-am descoperit pe domnul Sepfield – despre care n-ai auzit vorbindu-se; tipul consuma aici un dejun copios ca și cum nu și-ar fi otrăvit soția.

Bărbatul rostise acestea pe un ton atât de calm, încât fata îl privi cu surprindere; Luke nu glumea însă deloc.

—Cine ești dumneata de fapt?

—Sunt detectiv la Scotland Yard; nu, nu trebuie să leșini.

—Detectiv? exclamă Edna uluită.

—Da, detectiv sau, mai degrabă, inspector; e aproape același lucru, doar că cea de a doua funcție e un pic mai importantă. N-ai remarcat în timpul plimbării noastre tot felul de trecători care se grăbeau să dispară pe străzile laterale, ca să ne evite? Erău niște indivizi cărora nu le-ar fi plăcut să mă întâlnească.

—Nu mi-ai spus acolo, pe vas, că ești detectiv. Păreai mai degrabă...

Tinerei îi veni greu să-și mărturisească gândul.

—Un gentleman? sugeră Luke repede. Mi-am păstrat obiceiul de a mă prezenta astfel. Nu ți-am spus, pentru că nu m-am gândit că e necesar.

—Ești aici în misiune? întrebă fata.

Luke făcu semn că da, apoi o privi cu seriozitate.

—O să-ți spun ceva amuzant. N-am făcut niciodată confidențe unei femei, dar în dumneata voi avea încredere, nu știu de ce. Am suferit de insolație la Rio, poate că asta este explicația... da, sunt în misiune. L-ai văzut pe Trigger? Nu-l cunoșteai, dar i-ai

remarcat automobilul, mașina aceea galbenă care valorează multe mii de dolari.

Edna remarcase într-adevăr superba mașină, pentru că era absolut imposibil să nu o faci. Automobilul înainta maiestuos pe stradă; celelalte mașini îi făceau loc; până și tramvaiele, jenându-se parcă de zgomotul pe care-l scoteau, se opreau în fața lui.

— Ei, da! acela era Trigger. Joseph Phidias Trigger.

— Vânzătorul de ponturi! exclamă ea uimită.

Luke încuviință cu un gest ușor al capului.

Fata se gândise mai întâi că omul acela solid pe care-l zărise în mașină conducea vreo organizație suspectă din care făceau parte indivizi la fel de suspecti, gata să se implice în toate combinațiile necinstite din domeniul curselor de cai.

Dar nu; în realitate, clienții lui Trigger erau nobili, lorzi, ofițeri superiori în activitate sau în rezervă, mari proprietari, bancheri atotputernici, cu toții oameni de afaceri onorabili, cu avere și situație.

— Nu înțeleg deloc, spuse tânăra – întrebându-se chiar dacă nu cumva Luke își bătea joc de ea; ca atare îl întrebă: Sigur nu e o glumă?

— Ba, deloc; am spus adevărul adevărat. Știi care este spaima bookmaker*-ilor la cursele de cai? Gândul că printre cei o sută douăzeci de alergători care vor lua startul se află o tranzație, un aranjament. E un fel de limbă păsărească pentru dumneata, știu, dar o să-ți explic. Trigger are un anumit număr de clienți care își alege la rândul lor câte un bookmaker în diferite colțuri ale Angliei. Fiecare client îi trimite lui Trigger un formular telegrafic, ordonându-i să parieze de la cinci la zece lire pe câte un cal, dar numele calului nu este specificat. Trigger îl completează el însuși, în ultimul moment. În ziua cursei el trimite o armată de agenți în

---

* Agent de pariuri – l. engleză - (n.trad.).

diverse orașe, iar ei expediază simultan aceste telegrame prin poștă. De obicei, depeșele ajung la birourile de pariuri după finalul cursei.

—Dar asta înseamnă înșelăciune! îl întrerupse fata.

—Nu, nu e vorba de trișare; asta se întâmplă mereu la curse. Este vorba întotdeauna de un cal pe care s-a pariat puțin. Și pentru că la plecare, cota unui cal este fixată în funcție de sumele care au fost angajate pe numele lui, "Tranzacțiile Trigger" încasează în mod curent sume foarte mari.

Ani de zile și-a selectat Trigger clientela ca să nu fie furat; lui trebuie să i se dea cincizeci la sută din câștiguri; noii clienți sunt acceptați doar cu recomandarea trustului și sunt trișați cu mare grijă; la fel și agenții: sunt plătiți cu șase lire pe săptămână, primind, de asemenea, și procentaje substanțiale din câștiguri.

Din momentul în care se află că un cal este amestecat într-o tranzacție Trigger, cota lui scade. Am văzut, astfel, cazuri în care de la 20 la 1 au coborât la 5 la 4 în doar câteva minute*. Dar, de obicei, secretul este păstrat cu sfințenie. Totuși, într-o zi, un agent a trădat trustul și un cal care putea pleca de la 12 la 1 a devenit principalul favorit al cursei.

Trigger are relații la douăsprezece grajduri. Odată, a dat mii de lire pe un cal, l-a păstrat timp de un an, apoi l-a înscris într-o cursă, cerând insistent ca animalul să apară pe teren cu bandaje la picioare; asta ca să se creadă că animalul era terminat; în afara trustului, nimeni nu a pariat pe calul respectiv care a câștigat, evident, aducând stăpânului o sumă imensă. Când am spus că Trigger a înscris calul în cursă, nu m-am exprimat tocmai corect, pentru că acest individ nu-și folosește niciodată numele; pentru

---

* Pentru a stimula pariurile, pe caii mai puțin cunoscuți se oferă cote mai mari: 20 la 1 înseamnă 20 lire câștig pentru fiecare liră jucată. Firește, favoriții pleacă de la cote mai mici; șansele lor sporite de câștig îi atrag oricum pe jucători, nemaifiind nevoie de ridicarea cotei pentru a determina pariurile (n.trad.).

un tip ca el nu e deloc greu să-și găsească un nume de împrumut.

—Câștigă mulți bani?

—Luke o privi cu un surâs ironic.

—Ești tare la socoteli? Atunci, să presupunem că două mii de clienți pun fiecare la bătaie, în medie, 10 lire (de obicei este vorba de sume mult mai mari); să spunem că un cal câștigă având cota de 10 la 1 (la o liră pariată se dau zece câștig): suma netă obținută este de 200.000 lire; (pentru 10 lire jucate s-au obținut 100 lire câștig ori 2.000 jucători fac 200.000 lire) din care 100.000 pentru Trigger, iar calul înscris de el câștigă întotdeauna. Într-o zi, la Folkestone, la start erau șapte alergători; toți cei șapte cai erau proprietatea lui Trigger, îi cumpăraseră după ce angajamentele de pariuri fuseseră cunoscute. A trimis un agent la Folkestone pentru a juca pe trei dintre ei. Știindu-se acest lucru, cei trei au obținut o cotă mică. Dar cel mai bun dintre alergători a plecat de la o cotă enormă și a câștigat într-un canter*; era singurul bine pregătit pentru cursă, ceilalți nefiind în formă.

Trigger are o jumătate de duzină de antrenori la cheremul său; caii săi aleargă întotdeauna sub alte nume de proprietari decât al lui; de altfel, Jockey-Club-ul nică nu i-ar permite accesul la curse; un antrenor care ar prezenta un cal ca aparținând lui Trigger nu ar mai obține niciodată reînnoirea autorizației sale. Iar acum, dacă vrei, o să mergem la hipodrom pentru a încerca să descoperim vreun aranjament.

—Are și astăzi vreo afacere?

—Nimeni nu știe, dar e de presupus.

Înainte ca Edna să fi avut răgazul de a mai spune ceva, Luke o urcă într-un automobil care se îndrepta către hipodrom.

—Mașina asta nu-i a mea, zise Luke; ea este de serviciu și a fost probabil confiscată de la vreun hoț.

Fata era interesată de tot ceea ce vedea: șirul neîntrerupt al

---

* Galop (n.trad.).

automobilelor care se îndreptau încet către Town-Moor, valul compact al pietonilor de pe trotuar, aeroplanele zbârnâind pe cer, strigătele vânzătorilor ambulanți care ofereau caramelle de pe marginea drumului. Echipaje albite de praf soseau de la Liverpool și Newcastle, rulând alături de tot felul de mașini mici, cabriolete, limuzine superbe și bătrâne glorii ale epocii automobilului.

—Uite-l pe prietenul dumitale, zise deodată Luke.

Tânăra văzu o trăsură decapotabilă în care se aflau doi oameni. Unul dintre ei era Goodie, celălalt îi era necunoscut.

—Este doctorul Blanter, spuse detectivul. Altădată îngrijea oameni; acum îi operează pe bookmaker-i și amputează conturile din bancă.

—Și de fapt cu ce se ocupă? întrebă Edna.

—Este unul dintre cei mai cunoscuți jucători profesioniști și așa se și prezintă. Asta înseamnă că trăiește din pariurile la curse; bineînțeles grație lui Trigger. Este lovit de o manie curioasă: nu se poate stăpâni să nu parieze; o face chiar și atunci când nu are nici o informație despre cal. Și, cu toate acestea, e bogat.

Ciudata îndeletnicire a domnului Trigger o preocupa pe fată mai presus de orice:

—Bookmaker-ii n-ar pierde asemenea sume dacă ar ști să se apere, nu?

—Dacă aranjamentele acelea ar avea loc în fiecare săptămână, ei s-ar cam lăsa de meserie, dar domnul Trigger nu face decât opt sau nouă tranzacții pe an. Anul ăsta vor fi, probabil, nouă. Asta dă timp bookmaker-ilor să mai respire. Dar cea mai mare parte a clienților sunt jucători înrăiți și pariază zilnic. De aceea este atât de greu să prevezi lovitura și aproape imposibil să îndepărtezi clienții bănuși.

Luke cerceta din timp în timp programul curselor.

—Mă întreb dacă aranjamentul nu-l privește pe *Errisby* – calul care se află la antrenament, la Goodie. A câștigat o cursă în nord acum trei luni și i-a adus o avere stăpânului.

Detectivul îl zări pe doctorul Blanter care-i vorbea însoțitorului său, lui Goodie, ținându-și ochii pe jumătate închiși ca și cum ar fi dormit.

—Este un tip cu un aer cam ciudat. Curios, prietenul său Rustem vine arareori la curse.

—Oare, domnul Rustem...

—Da, face și el parte din bandă; este chiar consilierul lor juridic și chiar un consilier foarte bun; iată de ce Trigger n-a făcut niciodată un pas greșit. Iar faptul că ei sunt toți în libertate o demonstrează încă o dată.

Mașina care avansa cu greu ajunse, în sfârșit, în fața tribunei. Luke o ajută pe miss Gray să coboare, o conduse prin mulțime până la paddock-ul* plin de sportivi. Un bărbat o salută pe Edna, adresându-se apoi lui Luke cu acea cordialitate specifică terenurilor de curse.

—Ce mai face Trigger astăzi, domnule Luke? Cercul zvonul că pregătește o afacere nouă. Goodie are un cal în cursa a doua; e bun; l-am văzut câștigând la Ripon.

—Nu despre el va fi vorba, spuse Luke.

După câțiva pași se opri din nou:

—Ați auzit vorbindu-se despre vreo tranzacție pentru astăzi?

Edna era uimită de locul atât de important deținut de Trigger în lumea curselor. Știa, desigur, că mulți oameni pariau peste posibilitățile lor, dar nu bănuise că jocul în sine era o preocupare atât de importantă în viața de zi cu zi a Angliei. Hipodromul era un fel de piață frenetică în care preșurile urcau sau scădeau în funcție de "acțiunea" cumpărată, care și ea cădea la zero sau aducea dividende fantastice. La sfatul lui Luke, tânăra porni la plimbare singură prin paddock.

—Nimeni n-o să fie nepoliticos cu dumneata. Evident o să

---

* Incintă specială în care cai de curse sunt plimbați, fără a fi încălecați (n.trad.).

auzi cuvinte urâte, dar sper că nu le vei înțelege. Hipodromul este locul cel mai sigur pentru o femeie!

Fata se aștepta să vadă șiruri lungi de bookmaker-i cu pălării înalte îmbrăcați cu haine în carouri; a întâlnit câțiva, cam zgomotoși, dar cu toții arătau ca oamenii de afaceri din cartierele comerciale. Unii aveau chiar un aer aristocratic și, în alte condiții, pentru nimic în lume nu i-ar fi luat drept bookmaker-i; Luke se întoarse la un moment dat către ea.

—Este extraordinar! zise Edna. De unde vin toți acești oameni? Ce sunt ei?

Luke privi de jur-împrejur, arătându-i trei bărbați care se adresau cu mare seriozitate bookmaker-ilor apreciați de tânăra fată ca având un aer aristocratic:

—La uită-te la ăștia; ce ocupație crezi că au?

—Nu știu... în orice caz nu par a fi bogați.

—Unul dintre ei e președintele... Luke numi una dintre cele mai importante societăți financiare. Celălalt este contele Trayce; al treilea, acela cu alură de duce, este directorul trustului bumbacului și are o avere de vreo cinci milioane de lire. Dacă o să te apropii, o să-l auzi negociind o cotă de 12 la 8 sau 13 la 8.

Cursa începu înainte ca Edna să fi ieșit din paddock; ea auzi doar zumzetul mulțimii; văzu ca într-o străfulgerare caschetele de mătase multicoloră care treceau pe deasupra publicului și... cursa era gata. Luke se scuză și o părăsi, fugind către ring. Întorcându-se apoi, îi spuse:

—Am fost să văd cota câștigătorului. Nu s-a prea jucat pe el, astfel că a câștigat cu 100 la 6. Dacă nu e vorba aici de unul dintre aranjamentele Trigger, sunt un idiot!

Avea dreptate; abia se aflase la Londra despre lovitura lui Trigger, dar cu toate eforturile de a se telefona, vestea nu a ajuns la locul cursei decât cu treizeci de secunde prea târziu!

Capitolul 4

—Hai să vedem vânzările de la licitațiile de cai, zise Luke.

Era vorba de un roib, antrenat în nord. Consultându-și anuarul, Luke descoperi că animalul nu alergase decât de două ori la distanță de doi ani. Licităția urcase la 1.200 guinee* și calul fu răscumpărat de proprietarul său.

—Asta face parte din bandă. Tipul ăsta, presupusul stăpân al calului, nu a avut niciodată în viața lui 1.200 de guinee! Uita-l pe adevăratul proprietar! și-l arată cu degetul pe domnul Trigger care se plimba foarte mulțumit prin paddock, fumând un trabuc enorm. Blanter și Goodie stăteau pe margine, adânciți într-o discuție animată; Trigger li se alătură.

—Se pare că le purtați pică din motive personale, zise Edna; au făcut ceva rău?

—A da sfaturi despre caii care aleargă la curse este foarte corect. Se opresc ei însă aici? Iată ce ar fi interesant de știut. În afacerea de astăzi, conduita lor este, poate, ireproșabilă și calul care a câștigat cursa a fost cumpărat. A concurat o dată la doi ani; apoi n-a mai fost văzut. L-au ținut de-o parte, special pentru lovitura de azi. Trigger și banda lui cunosc adevăratul secret al curselor: răbdare, răbdare, de trei ori răbdare!

În acel moment, trio-ul Trigger, doctorul Blanter și Goodie se despărți: Trigger și doctorul se îndreptară spre cântare, iar Goodie rămase singur, molfăind capătul unei țigări. Oferea un spectacol

---

* Guinee: monedă engleză valorând 21 de șilingi; 1 șiling, monedă divizionară engleză; valorează a douăzecea parte dintr-o liră sterlină (n.trad.).

trist așa cum stătea cu spatele sprijinit de balustradă, cu mâinile în buzunarele vestei și ochii ațintiți în pământ.

—Aș vrea să-i vorbesc, poți să mi-l prezinți? ceru tânăra.

Luke ezită un moment, apoi zise:

—Da, sigur. Mă întrebam dacă e înțelept din partea mea să apar pe post de prieten, dar ei m-au reperat deja și oricum e bine să știe că ești în relații cu poliția.

Luke se duse deci împreună cu însoțitoarea sa către Goodie, care nu-și ridică privirea nici în momentul când ajunseră în fața lui. Cu toate acestea, instinctul o avertiză pe fată că omul îi văzuse printre gene.

—Bună ziua, domnule Goodie. Aș vrea să ți-o prezint pe miss Edna Gray.

Goodie își ridică încetîșor privirea, își scoase unul dintre degete din buzunarul vestei și întinse o mână moale. De aproape, părea și mai puțin atrăgător decât de departe; fața lui gălbejită era acoperită de o rețea de mici riduri; părea un măr lăsat să se usuce și să se încrețească. Era greu să-i dai o vârstă; putea fi luat drept reprezentantul unor timpuri mai vechi care supraviețuise generației sale. Privirea lui exprima un fel de ranchiună; Edna presupuse că acest sentiment se datora întâlnirii cu Luke, dar mai târziu avea să constate că expresia aceasta îi era obișnuită.

—Ce mai faceți, miss Gray? vorbea încet, dând senzația că-și cântărește fiecare cuvânt. Am auzit că veți reveni în casa dumneavoastră și că ați dori cheile. Am telegrafiat domnului Rustem să vi le trimită. Regret că veți merge la Longhall. Sper ca locuința să nu fi fost năpădită de șobolani. E greu să scapi de ei, mai ales când te afli în vecinătatea unui grajd, miss Gray; veți vedea că este o adevărată pacoste.

Omul se întrerupse, își umezi buzele palide fără a o scăpa din ochi pe Edna.

—Sunt niște șobolani enormi și feroci; unul dintre oamenii mei de la grajduri a fost atacat de o hoardă de bestii din astea,

săptămâna trecută.

—Îmi plac șobolanii, răspunse fata cu un calm imperturbabil, pe care și Luke, de felul său nu prea impresionabil, îl admiră.

Goodie rămase pe moment fără replică.

—Ei bine, îi veți putea studia pe îndelete, zise el după o vreme. Deși țigara i se stinsese, omul o păstrase între buze în timp ce vorbea și nu-și pierduse nici un moment interlocutoarea din ochi. Majordomul meu mi-a spus că m-ați căutat. Regret că n-am fost acasă. Mi-ați văzut caii?

A purta o conversație era ceva așa de neobișnuit pentru Goodie, încât Luke era uluit; dar omul acela nu spunea nici un cuvânt fără socoteală.

—I-am zărit o clipă în momentul în care se întorceau de la antrenament. Și Edna adăugă: eram cu domnul García. Fiind un mare crescător de cai de curse, el a fost încântat să vadă un lot de cai englezi.

—Domnul García, crescător de cai de curse?... sunt foarte fericit, spuse Goodie. Știți, eu îmi hrănesc caii cu ovăz de calitate, îi țin în boxe curate... sper că veți primi cheile și, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, miss.... ăăă... Gray, vă rog să-mi spuneți... Și nu uitați șobolanii.

—Mă gândesc cu drag la ei, răspunse Edna, strângându-i mâna flască și părăsindu-l în grabă.

Pe când traversau peluza plină de lume, Luke îi spuse:

—Și chiar îți plac șobolanii?

—Îi detest, dar n-am vrut să mă las intimidată. Goodie nu vrea să stau la Longhall, iar eu m-am decis să locuiesc acolo.

Detectivul se opri și o privi cu atenție:

—Vei sta în casa aceea, lângă Goodie?

Fata făcu semn că da.

—Singură?

—Cu servitorii, evident. De ce n-aș face-o, domnule Luke?

—Pentru că, ți-o spun deschis, asta nu trebuie să se întâmple,

răspunse el cu hotărâre. Credeam că este vorba de dorința de a vizita casa din curiozitate și nu m-am gândit nici o clipă la intenția de a locui acolo. Știi ce era Goodie înainte să se fi făcut antrenor?...

Înainte ca fata să fi avut răgazul să spună ceva, în spatele lor se auzi un strigăt; mulțimea se îngrămădi în grabă și cei doi se întoarseră la rândul lor, pentru a asista la cel mai straniu spectacol care poate fi văzut pe hipodrom.

Un câine ajunsese în paddock; era un câine-lup mare, cu aer sălbatic. Pe ring, un lad* plimba un cal; câinele sări peste barieră și se rezezi pe urmele calului care, speriat, îi dădu o copită. Cu un mârâit cumplit, lupul sări la gâtul calului care, nechezând de durere, se cabră, se zbătu, fără a se putea elibera însă. În acel moment, un bărbat se rezezi în ring: din două salturi, Goodie ajunse lângă cele două animale. Cu o mână apucă dulăul, cu cealaltă frâul calului; apoi, cu o izbitură brutală a pumnului, azvârli câinele în mijlocul ringului, unde animalul rămase lat, fără suflare. Calul plin de sânge necheza și lovea pământul cu copita, dar Goodie ținea frâul cu putere; o clipă mai târziu, antrenorul calului ajunse lângă el. Câinele rămase fără suflare.

—Mort! zise Luke laconic. Goodie i-a frânt gâtul. Tipul ăsta are o forță de bou.

—E foarte curajos, completă fata.

—Este meseria lui, explică Luke. Înainte de a fi antrenor de cai era îmblânzitor de animale sălbatice; prezenta leii în cușca lor și făcea turnee cu propria lui menajerie. Iată de ce nu vei merge la Longhall.

—Ești autoritar, domnule Luke!

—Asta e slăbiciunea mea. Să mergem în tribună, dacă nu ți-au ajuns emoțiile pe ziua de azi.

Edna se hotărâse să plece din Doncaster în dimineața următoare și nu era momentul să-l contrarieze pe omul acela care se arătase

---

* Băiat de grajduri (n.trad.).

atât de îndatoritor și pe care poate că nu avea să-l mai revadă vreodată. Urcară în tăcere interminabila scară care ducea la tribună. De acolo, tânăra avea o privire de ansamblu asupra hipodromului.

Se anunță cea de a doua cursă; caii plecară unul câte unul în canter. Privind înapoi, în afara incintei, Edna văzu o mașină mare, venind din direcția Londrei, care se opri în fața intrării; era colbuită toată, iar cei doi ocupanți învăluși în mantale de piele erau de nerecunoscut. Unul dintre ei își deschise haina și își scoase cascheta de piele și ochelarii; fata îl recunoscu surprinsă pe Rustem; însoțitorul său nu era altul decât antipaticul său secretar. Amândoi dispărură prin intrarea principală.

Fata îi spuse lui Luke cele văzute.

—Rustem aici? El nu prea merge la curse. Cu binoclul, detectivul îl urmări pe fostul avocat prin paddock. Omul se întâlnise deja cu Blanter, Trigger și Goodie. Fără îndoielă, Rustem venise cu o știre foarte importantă pentru că, prin binoclu, se putea vedea fața decompusă de furie a lui Blanter. Trigger, ca întotdeauna prudent, aruncă o privire în jurul său pentru a se asigura că nu sunt ascultați; câțiva sportivi se apropiaseră de ei și cei trei se retraseră puțin înainte de a-și continua discuția. La un moment dat, Luke îl văzu pe antrenor arătând cu degetul spre tribună.

—Am impresia că vorbesc de noi. Îi urmărești?

—Să-mi fi adus, oare, cheile? replică Edna cu nevinovăție, lăsând jos binoclul.

—Cheile dumitale? Îl vezi pe Rustem venind de la Yorkshire pentru asta?

Luke tăcu; doctorul, Trigger și Goodie traversară paddock-ul și dispărură. Urcând până la partea superioară a tribunei, Luke își aruncă privirea în jos, fumând o țigară. Cei trei oameni ieșiseră; mai avu loc o scurtă consultare; Pilcher încărcă în mașină o valiză și, imediat, toți ceilalți săriră înăuntru; automobilul se angajă cu motorul ambalat pe drumul pe care venise.

—Se întorc la Londra. Mă întreb de ce l-or fi lăsat aici pe Pilcher.

—Îl cunoști? întrebă fata.

—Îi știu pe toți, răspunse detectivul.

Privind din nou în spatele tribunei, Luke constată că Pilcher dispăruse și el; probabil, se dusesse la gară.

—Mă întreb ce să fie cu graba asta?

Luke era, evident, tulburat și îngrijorat; în ceea ce o privea pe Edna, ea ar fi vrut să știe dacă detectivul venise la Doncaster cu o misiune de la Scotland Yard.

—Poate c-or să se întoarcă mâine... Poate că tranzacția de azi n-a prea reușit...

Fără a mai aștepta ultima cursă, Luke o conduse pe miss Gray la vila ei, adresându-i apoi invitația de a cina împreună; fata nu găsi motive de refuz. Ea își bău ceaiul în cameră, iar proprietăreasa îi povesti, foarte bucuroasă, că mai avea un chirieș: un gentleman îi închiriasse parterul. Acest lucru o interesa pe Edna tot atât cât și noutățile despre boala fiicei proprietăresei despre care îi povestea în timp ce strângea masa.

La șaptesprezece ani, Edna Gray devenise dactilografă și, după moartea mamei sale, trăise din ce câștiga. Știa că avea un unchi în America de Sud, dar nu-l cunoscuse până în momentul în care primise de la el o telegramă prin care îi cerea s-o întâlnească. A trăit acolo timp de șase ani – ducând o existență la care visase mult; stăpână pe o casă luxoasă și călărind zilnic în lungi plimbări. La moartea unchiului, rămăsese unica moștenitoare. Bogată acum, ea își putea permite să trăiască după bunul plac. În urmă cu mulți ani, vizitase Longhall-ul; amintirea măreției sumbre a locului nu-i era plăcută. Dar, în momentul de față, casa aceea frumoasă în stil Tudor, cu mîde acri de pământ împrejur, era proprietatea ei. Înainte de a-și da sufletul, bătrânul unchi Donald își exprimase dorința ca ea să se reîntoarcă în Anglia. Acest fapt nu-i displicuse deloc, pentru că avea prea puțini prieteni în America de Sud. Unchiul ei trăise în singurătate, iar fata nu călătorise la Buenos Aires decât ca să meargă la croitoreasă sau să vadă, câteodată, vreo piesă de teatru.

García era singurul ei prieten. În Anglia își putea întâlni vechile cunoștințe și, în mod sigur, unele dintre relațiile sale se puteau transforma în prietenii.

Luând masa cu Luke în seara aceea, tânăra îi vorbi despre proiectele sale.

—Vei avea cai de curse, nu-i așa? spuse el. E adevărat că ai putea să folosești și mai rău banii. Nu vreau să fiu indiscret întrebându-te de ce averi dispui. De altfel, știu din întâmplare că este vorba de vreo două sute cincizeci de mii de lire, că vreo treisprezece mii cheltuiești pe an pentru a te distra și, probabil, suma va crește în câțiva ani. Dar îți repet, nu vei locui la Longhall.

—Și pentru ce? întrebă Edna cu un ton sfidător.

—Pentru că eu nu vreau. Poate că ți se pare un motiv nesatisfăcător, dar este singurul pe care-l pot oferi în clipa asta, fiindcă motivațiile mele reale se sprijină pe o ipoteză care n-a fost încă verificată. Ai remarcat acolo barele de fier de la geamuri, grilajele metalice și tot acel sistem de apărare a împrejurimii? Știi cumva de ce noile grajduri ale lui Goodie nu sunt ocupate și de ce a trebuit să construiască altele la o jumătate de milă de casă? Ai văzut peșterile de la Perrywig? Ele se află pe terenurile pe care i le-ai închiriat. În plus, se mai presupune că locul este bântuit de spectrul unei femei asasinate în urmă cu douăzeci de ani.

Privirea fetei continua să-l sfideze pe Luke, dar acesta continuă fără să zămbească:

—Vorbesc foarte serios. Țăranii din împrejurimi îți vor povesti că, în anumite seri, urletele acestei nefericite fac să le înghețe sângele în vine.

—Ei, bine, dar dumneata ai auzit strigătele acelei sărmene femei? întrebă Edna.

—Da, le-am auzit și n-a fost deloc plăcut, răspunse el cu simplitate.

Fata începu să râdă; la început ușurel, apoi veselie o cuprinse în asemenea măsură, încât izbucni în hohote.

—Stafii! Șobolani! Pentru atâta lucru vrei dumneata să nu mă duc acolo?

Luke își unges o felie de pâine prăjită cu unt, în timp ce medita adânc.

—Într-o oarecare măsură, zise el.

—Ei, bine! voi merge acolo, oricum! exclamă Edna și lovi masa cu pumnulețul. Nu cred nici în stafii, nici în șobolani. Voi merge să locuiesc la Longhall pentru că bunțul și străbunicul meu, și generații ale familiei mele au trăit acolo.

Luke o privi îndelung fără să scoată o vorbă.

—În acest caz va trebui să-mi percheziționez casa mai înainte. Sunt un vânător de șobolani de toate felurile. Și aș mai vrea să-ți dau câteva sfaturi în legătură cu servitorii.

Tânăra deschise gura pentru a răspunde la această sugestie, dar detectivul continuă:

—Trebuie să ai un majordom, un șofer și un om bun la toate, indiferent de numărul femeilor pe care le vei angaja. Vorbesc foarte serios. Este un loc prea izolat, iar servitorii bărbați trebuie aleși cu grijă.

—De ce vrei să te ocupi de asta?

—Pentru că am un comision la salariile lor, răspunse Luke ironic.

Se îndreptară apoi către vila unde locuia Edna. Aproape de casă, un telegrafist pe bicicletă li ajunsese din urmă:

—Miss Gray? întrebă el, întinzându-i un plic.

—Cine știe că ești aici? întrebă detectivul.

—Directorul de la Carlton Hotel. I-am telegrafiat ca să-l anunț că sosesc mâine dimineață și să aflu dacă domnul Garcia s-a întors la Londra.

—De ce?

—Pur și simplu, ca să știu.

Luke avea unele obiceiuri care nu-i plăceau fetei; de pildă, el nu dădea niciodată mâna cu nimeni. Și acum, despărțindu-se de

ea, o lovi ușurel cu palma pe umeri.

—Bună seara. Măine o să-ți spun cine a câștigat cursa Saint-Léger.

—Probabil că voi fi de mult plecată, zise Edna. Dar deodată îi veni o idee: Unde poți fi găsit?

Detectivul trăse la hotelul central, Woolpack – un nume pe cât de original, pe atât de ușor de ținut minte..

Capitolul 5

Gazda tinerei îi deschise ușa și o conduse în salonul cel mic; focul fusese aprins și prindea bine, căci noaptea se anunța friguroasă. Fata deschise telegrama și o citi: domnul García nu revenise la Londra. Poate că plecase totuși în Germania și-l regăsisse pe *Vendino*. Edna rămase multă vreme în fața focului, trecând în revistă evenimentele acelei zile ciudate care începuse la licitații și sfârșise cu o cină între patru ochi cu un bărbat care-i era aproape un străin și pe care nu se gândea că va mai trebui să-l revadă. Era moartă de oboseală atunci când se duse la culcare, pe la orele unsprezece; se visă călărind pe o vastă câmpie, când un câine enorm, cu un cap înspăimântător, sări la ea. Se trezi brusc și, tremurând un pic, aprinse lumina. Deodată, în salonul aflat lângă camera ei, se auzi o mișcare ușoară; întinzându-se pe pat, fata ascultă cu atenție: distinse zgomotul făcut de un scaun tras pe parchet. Să tot fi fost ora două noaptea, dar pendula se oprise; ea căută geanta în care-și pusese ceasul cu diamante, dar dispăruse! Edna își aminti însă că o lăsase pe masa din salonul mic. Își puse deci papucii în picioare, își trase pe ea capotul și, ducându-se la ușă, întoarse cheia în broască. În acel moment auzi însă un zgomot precipitat de pași și o ușă care se trântea. Destul de nervoasă, tânăra intră în salon și aprinse lumina; geanta se afla acolo unde o lăsase; atâta doar că era deschisă și goală! Conținutul ei era întins pe masă, inclusiv ceasul, căruia hoțul nu-i dăduse nici o atenție. Fata se gândi că intrusul plecase cu mâinile goale, dar își aminti că înainte de culcare băgase în geantă telegrama primită de la Londra; aceasta dispăruse... Edna închise ușa salonului cu cheia, ațâță focul

pe jumătate stins și se așază pe un scaun, perfect trează acum, încercând să înțeleagă câte ceva din acest curios incident.

Să fi visat oare? Sau poate că imaginația ei o luase razna? O dată cu această idee, ea zări însă ceva sub masă; aplecându-se să vadă despre ce este vorba, descoperi o mănuișă bărbătească de piele de capră.

Deci nu fusese un vis! ideea că se aflase în pericol nu o impresionă prea tare. Doncaster-ul era probabil plin de hoți de buzunare în aceste zile; întrebarea era de ce nu fuseseră luate ceasul cu diamante, valorând două sute de lire, și porttigaretul de aur, ci doar o telegramă neinteresantă trimisă de directorul unui hotel din Londra.... Să fi fost oare hoțul surprins în timp ce opera? Nu, ipoteza aceasta nu stătea în picioare: omul avusese timp să examineze conținutul genții, iar mișcarea de a băga în buzunar banii și bijuteriile nu i-ar fi luat decât o secundă. Din contră, el scosese telegrama din plic, o citise, probabil, și o luase.

Căldura focului o trase la somn; se culcă deci și dormi până în momentul în care niște lovituri puternice în ușa salonului o treziră; Edna se ridică din pat ca să-i dea drumul cameristei, care mormăi:

—Nu este nevoie să încuiți ușa salonului, miss; trebuie să intru acolo dimineața, să fac curat.

După o baie și o ceașcă de ceai cald, fetei îi veni să râdă la amintirea celor întâmplate în noaptea trecută. Luke telefonă și acceptă să ia prânzul cu ea. Odată sosit, ea îi povesti, desigur, tot ce se petrecuse și detectivul nu se arătă deloc încântat.

—Îți amintești ce scria în telegramă?

Edna reproduse textul, cuvânt cu cuvânt.

—Și au lăsat banii și ceasul! Ciudat. Mai există vreun chiriaș în casă?

Edna își aminti de tânărul care, după spusele proprietăresei, venise cu o seară înainte. Luke cobori pentru a face o anchetă și reveni după cinci minute, spunându-i că omul plecase foarte devreme, plătind cu generozitate chiria pentru următoarele patru

zile. Își luase valiza și se îndreptase către gară la o oră neobișnuită: șase și jumătate dimineața.

—Există un tren care pleacă din Doncaster la șase și patruzeci și cinci către Londra și pe acela l-a luat Pilcher.

—Pilcher?

—Proprietăreasa mi l-a descris în amănunt; era prietenul nostru, Pilcher.

—Omul care a intrat în camera mea!

—...Era prietenul nostru Pilcher, reluă Luke. El ocupa încăperea de la stradă; stând lângă fereastră, ieri-seară, l-a văzut pe poștaş dându-ți plicul. Dacă poștaşul ar fi venit mai devreme, am fi avut de-a face cu o violare a corespondenței, pentru că Pilcher ar fi deschis scrisoarea și ar fi lăsat-o pe masa din hol. Am împreună să-l aștepta.

—Cum așa? Depeșă nu conținea nimic interesant. Dacă venea la mine în cameră și mi-o cerea, i-aș fi dat-o.

Detectivul luă un cârnăcior de pe una din farfurii și îl tăie cu grijă:

—De ce a venit Rustem de la Londra? Probabil nu pentru a-și caza secretarul sub același acoperiș cu dumneata. Pilcher putea veni și cu trenul. Și de ce au plecat înapoi la Londra? Evident, nu pentru a-și evalua beneficiile, pentru că Trigger a rămas la Doncaster. Stă într-o cameră vecină cu a mea; nici în valiză, nici în cufăr și nici în buzunarele lui nu se află ceva special.

—De unde știi?

—Omul este un tip care mănâncă bine și doarme profund. Unde a plecat domnul Garcia? urmă Luke brusc.

—Cred că în Germania; de-abia aștepta să plece, imediat după sosirea în Anglia.

—Vedina acela al lui este într-adevăr un cal grozav?

Tânăra nu putea vorbi altfel despre nobilul animal decât cu entuziasmul bătrânului Garcia.

—Nu cred că a alergat în vreo cursă până acum. Dar domnul García și stud-groom-ul* său îmi spuneau adesea că era cel mai bun cal crescut vreodată în America de Sud. Nemții au oferit pentru el un preț enorm, cred că vreo cincisprezece mii de lire. Unchiu-meu spunea că este cel mai frumos foal** pe care l-a văzut în viața lui. Sărmanul domn García! nu l-ar fi atins cu vreun pinten sau cu biciul. Iată de ce calul n-a fost scos niciodată la antrenament. Alberto nu suporta să vadă cai brutalizați și acesta este de altfel și motivul pentru care nu a asistat niciodată la vreo cursă.

Luke rămase multă vreme pe gânduri, cu ochii ațintiți în farfurie.

—Cursele sunt un joc bizar, spuse el la un moment dat. N-am pariat niciodată nici măcar un șiling pe vreun cal; țin prea mult la ei.

—La cai?

—Nu, la șilingi. Sunt scoțian, chiar dacă m-am născut la Londra; nu joc, pentru că asta nu mă amuză, apoi am ceva avere și nu sunt silit de necesități să pariez. Mergi azi la curse? mai întreabă el.

Edna îi răspunse că intenționa să plece la Londra chiar în dimineața aceea.

—Și ce vei face odată ajunsă la Londra?

Fata nu avea aranjat nici un program.

—Te rog să-mi promiți ceva: nu te duce singură la Longhall.

Ea își mușcă buzele.

—Nu vreau să fiu caraghios și nici să dramatizez; ți-o cer, pur și simplu, prietenește. Fă-mi această favoare. Telefonează-mi la Scotland Yard; voi fi la Londra mâine dimineață și, când vei dori să vizitezi proprietatea, lasă-mă să merg cu dumneata.

—Mă aflu oare sub protecția poliției? întreabă tânăra, surâzând.

—Nu știu dacă ești în pericol, dar aș vrea să pun la Longhall

---

* Supraveghetor de berghetie (n.trad).

** Măz sub un an (n.trad).

un om care să-ți fie de ajutor. În ceea ce privește întoarcerea la Londra, te-aș sfătui să mergi mai degrabă să vezi cursa Saint-Léger; este una dintre marile întreceri ale anului; cunoști acum foarte bine hipodromul și poți merge acolo și fără mine.

—Bine, am înțeles! O să merg la această cursă. O să am ce să-i povestesc domnului Garcia.

Era o vreme splendidă în după-amiaza aceea. Toată Anglia era reprezentată în incinta plină de lume. Edna sesiză în atmosferă ceva diferit față de ziua precedentă; un fel de încărcătură electrică și o înțelese apoi, văzând sosirea emoționantă, la numai jumătate de cap distanță, a câștigătorului, un cal cu cota 50 la 1. Din partea de sus a tribunei se vedea perfect. După cursă, Luke se pregătea să se îndrepte către ea, când cineva îi atinse brațul; se întoarse și văzu figura surâzătoare a unui bărbat ce părea a fi jocheu. Aspectul acestuia nu era prea grozav; hainele lui ponosite erau cartea de vizită a sărăciei.

—Vă aduceți aminte de mine, domnule Luke? Punch Markham.

Luke îl știa bine pe Punch; omul trecuse prin mâinile sale și fusese condamnat la trei luni de muncă forțată, pentru furt.

—Sunt cinstit acum, domnule Luke. Dar nu prea rentează. Vin de la Londra — agățat de o mașină. O să râdeți, am mers lipit de motor! Unul dintre foștii mei patroni mi-a dat un bilet de intrare la curse în amintirea frumoaselor vremuri de odinioară. N-a uitat că am antrenat câțiva dintre cei mai buni cai din țara lui. Nu l-ați văzut pe bătrânul Goodie, domnule Luke? L-am căutat peste tot. Poate storc ceva de la el; aș avea tot dreptul!

—De ce ai avea dreptul la ceva de la acest eminent antrenor?

—Antrenor eminent! strigă Punch cu dispreț. Antrenor de lei și de tigri, dar nu de cai! Recunosc însă că a reușit cu acest *foal* pe care i l-am vândut... Un descendent al lui *Blandford*, domnule Luke, îl știți? A câștigat o cursă la Stockton deunăzi.

—*Field of Glory*? întrebă Luke.

—Asta e! Aș pune pariu că au câștigat o sumă serioasă. Calul

nu era la Goodie, dar acum se află în grajdurile lui. Nu se știe niciodată cine sunt proprietarii cailor, cu tipii ăștia din bandă! I-am vândut calul cu șaizeci și cinci de guinee: fusese crescut în Irlanda de un fermier...

—Nu-mi spune toată povestea, Punch, mă grăbesc.

—Estesingurul cal pe care-l știu și care are asemenea picioare: trei groase, al patrulea mai subțire; de aceea l-am și obținut de la irlandez. I-am uns toată copita cu ceară de cizmărie; Goodie n-a știut niciodată. Iată, domnule Luke, ceea ce am făcut și...

—Nu-mi povesti acum toate amănuntele din viața ta.

Luke scoase din buzunar o bancnotă de 10 șilingi și i-o întinse lui Punch:

—Am aruncat-o pe apa sămbetei, Punch, așa cred.

—Vă jur că nu mai beau; nu mai am bani; abia dacă am de mâncare. Ați fost mereu bun cu mine, domnule Luke. Copiii nu sunt atât de răi, cum se spune; eu am recunoscut-o întotdeauna.

Luke nu mai pierdu timp să asculte toate aceste elogi; o zărise deja pe Edna care venea de la paddock.

—O cursă extraordinară, zise el. Chiar și lui Trigger i-ar fi plăcut să facă o asemenea afacere. 50 la 1! cred că și-ar fi vopsit în roșu birourile de la "Panglica verde". Sunt gata, miss Gray: Avem un tren bun care vine de la Leeds și oprește la Doncaster; am rezervat un compartiment.

—Cine era omulețul acela cu care vorbeai?

Ajunseseră la o asemenea camaraderie, încât își putea permite să-l întrebe fără a-și mai cere scuze pentru indiscreție.

În drum către gară, Luke îi povesti aventura lui Punch Markham. Fusese un jocheu bun și un antrenor norocos, dar avusese prea mulți "prieteni" – așa că, într-o bună zi, comisarii Jockey-Club-ului i-au retras licența; avusese noroc că n-a fost condamnat. De atunci își câștigase existența cumpărând și vânzând cai, dar mai apoi s-a bănuat că se compromisese într-una sau două mari escrocherii la curse; dar este posibil ca în realitate să nu-i fi revenit lui decât o parte infimă.

Capitolul 6

În timpul călătoriei spre Londra, Edna avu răgazul de a-l studia pe bărbatul care ocupase brusc un loc atât de important în viața ei. Nu corespundea defel imaginii pe care fata o avea despre un polițist. Vorbirea lui era corectă, vocea agreabilă. Pe vremea când era dactilografă, întâlnise tot felul de oameni, dar acesta o zăpăcise puțin. Stătea într-un colț al compartimentului, cu ochii închiși, așa că îl putea studia cu amănunțime.

Nu era un bărbat frumos; trebuia să recunoască însă că avea un anume farmec. Destinsă, fața lui era tristă; avea o gură cam urâtă, nasul subțire părea cam lung, dar ochii erau frumoși și – în ciuda unor fire albe apărute la tâmplă – părea încă tânăr. În fine, nu avea deloc aerul unui detectiv.

În timpul drumului, îi spusese că știe spaniola; gândindu-se că mințea, fata îi adresă o întrebare în această limbă, iar el răspunse pe loc, în cea mai curată castiliană. Luke mărturisi că vorbea cu ușurință trei sau patru limbi străine.

—Nu chiar atâtea cât prietenul Rustem, care este foarte tare în ceea ce privește limbile orientale. Stăpânește la perfecție greaca și araba. Omul se trage de undeva, din Macedonia. Evident, nu îți mai este avocat...

—De ce, evident?

—Pentru că a fost scos din barou, nu știai?

—Mi-ai mai spus-o pe vas.

—Ah! da, așa e! Ei, bine, să nu ai încredere în el și... Luke ezită. Și apoi, știi, tipul e un Don Juan. Simțindu-se pe un teren

alunecos, detectivul făcu un efort pentru a ieși din această situație: Nu vreau să spun că...

—...Că-mi va face curte! Dar de ce nu? Domnule Luke, zău că ești puțin cam prea grijuliu.

Aerul lui rușinat și ușor încurcat o amuză grozav pe Edna.

O părăsi în gara King's Cross, nu înainte însă de a-i fi smuls promisiunea că-l va anunța atunci când va merge să facă o vizită la Longhall.

Ajunsă la hotel, fata primi o telegramă lungă expediată din Berlin: "Rog să-mi achiți nota; expediază valizele Agenția Friedmann 119, Friedrichswilhelmstrasse, Berlin; plec în Bavaria; minunatul *Vendina* e bine; adiós, Alberto".

Domnul García semna întotdeauna cu numele de botez. Deci plecase la Berlin; tânăra era acum mai liniștită. Urcă la ea în cameră, unde o așteptau vreo douăsprezece scrisori și o cutie mică; o deschise, crezând că va găsi înăuntru cheile de la Longhall, dar cutia conținea un eșantion de țigarete trimise de un negustor întreprinzător.

García fiind plecat, trebuia să-și petreacă prima seară la Londra singură și asta o cam plictisea. Așa că își luă un bilet la teatru. Ce minunat era să fii bogată, mai ales într-un oraș în care ai îndurat atâtea lipsuri! Și totuși, în drum spre casă, Edna privea cu oarecare invidie către tinerele care se agățau de scările autobuzelor, poate că unele erau chiar dactilografe, lucrând, așa cum o făcuse și ea, pentru două lire și jumătate pe săptămână; dar, după lucru, ele se întorceau într-un cămin și erau așteptate de o familie care se interesa de ele. Fata se culcă în scara aceea cuprinsă de o vagă melancolie. A doua zi dimineața se simți însă mult mai bine; se pregătea să mănânce, când i se aduse o carte de vizită:

—Domnul Arthur Rustem? Poftiți-l aici.

Rustem intră surâzător, făcând plecăciuni adânci. Era atât de spilcuit, încât părea un manechin la o prezentare de modă.

—Ați fost la Doncaster. Nu negați, scumpă miss Gray, pentru

că v-am văzut! Făcu un semn șugubeț cu degetul, amical, chiar familiar.

—Aveți o vedere bună, domnule Rustem, răspunse Edna cu răceală. Și eu v-am văzut prin binoclu, dar mă îndoiesc că dumneavoastră m-ați fi putut repera printre miile de oameni din tribune.

Noul venit schimbă discret subiectul.

—În orice caz, am știut că erați la Doncaster. L-am văzut pe dragul nostru prieten, domnul Goodie. Un om brav, un om activ și care a câștigat, din fericire, de curând, ceva bani.

—Ați adus cheile, domnule Rustem?

Tânăra nu era deloc dispusă să se intereseze de viitorul domnului Elijah Goodie.

—Evident.

Oaspetele își luă un scaun și se așeză fără să fi fost invitat; scoțând apoi din buzunar o cutie plată, o așeză pe masă.

—Iată cheile locuinței strămoșești, spuse el vesel. Problema care se pune, miss Gray, este aceea de a ști dacă veți prefera să locuiți în acea clădire umedă și sinistră – nu cunosc o casă mai izolată – sau veți accepta oferta extraordinară pe care, printr-o curioasă coincidență, am primit-o în această dimineață de la unul dintre clienții mei, care v-ar cumpăra proprietatea cu douăzeci de mii de lire! Cred că nu prea este în toate mințile, oferind o asemenea sumă.

—Cine este clientul dumneavoastră, domnul Goodie sau domnul Trigger, sau poate doctorul Banter?

Rustem clipi din ochi surprins de acest atac neașteptat; apoi își plecă fruntea cu tristețe.

—Nădăjduiesc, miss Gray, că nu ați dat atenție unor bârfe răuvoitoare. Nu voi pronunța nici un nume, dar există niște oameni răzbunători cărora – dacă pot spune astfel – li s-a cam dat peste mână din cauza unor raporturi false...

—Este o aluzie la inspectorul Luke?, întrebă Edna.

—Nu, nu, răspunse Rustem imediat. Nu am nimic de spus contra inspectorului Luke, unul dintre cei mai inteligenți oameni, fermecător și bine crescut. N-aș vrea să credeți că aș fi intenționat să-l ponegresc pe domnul Luke. Dar există tot felul de indivizi răi...

—Nu vreau să vând Longhall, domnule Rustem, și asta ne va scuti de orice discuție.

—Vi se oferă de două ori valoarea lui.

—Poate să fie și de patru ori, mi-e indiferent. Mă voi instala la Longhall și, la expirarea contractului de închiriere, îmi voi relua probabil și Gillywood Cottage, împreună cu pământurile aferente.

Rustem o privi fix bătând ușor cu degetele în tăblia mesei, apoi surâse:

—Dacă v-ați decis, ar fi neavenit din partea mea să vă dau un sfat. Poate că aveți dreptate. Am mare încredere în instinctul femeilor. Voi aranja lucrurile atât cât voi putea; vă voi însoți atunci când veți merge să vizitați casa, ajutându-vă oricât doriți.

—Nu este nevoie să veniți. Mi-am comandat deja o escortă, zise fata cu o oarecare ironie. Domnul Luke, cunoscând foarte bine împrejurimile, mi-a promis că-mi va arăta casa. Cheile sunt acolo? întrebă ea luând apoi cutiuța și deschizând-o.

—Sunt foarte bucuros că ați ridicat problema chiriei, miss Gray. Am predat toate documentele avocatului dumneavoastră; el mi-a atras atenția că polița de închiriere a domnului Goodie expiră la sfârșitul anului, atâta doar că, în absența dumneavoastră, i-am dat domnului Goodie asigurarea – în numele dumneavoastră – că nu-l veți da afară, nedorind ruina unui om de vârstă lui; am pregătit un contract de închiriere pentru încă un an, aceasta dându-i posibilitatea de a-și căuta o altă locuință. Este o simplă formalitate.

Rustem scoase din buzunar actul redactat și-l așeză pe masă; trase chiar și capacul stiloului, oferindu-l Ednei.

—Vedeți, am marcat cu creionul locul în care trebuie să semnați.

Edna izbucni în râs și-l privi.

—Domnule Rustem, chiar credeți că voi semna orice hârtie ce mi se pune în față, fără să fiu măcar prevenită? Există oare moștenitori care fac — în naivitatea lor — acest lucru? Trimiteți, vă rog, actul avocatului meu.

Descumpănit, Rustem strânse hârtia cu demnitate, o puse la loc în buzunar, își închise stiloul și, ridicându-se, își luă pălăria și mânușile.

—Mă ofensați. În toată cariera mea profesională nu mi s-a sugerat niciodată că aș fi încercat să profit de naivitatea vreunui client...

—De fapt, domnule Rustem, singura aluzie care s-a făcut a fost aceea că ați folosit banii clienților pentru afacerile dumneavoastră particulare.

Războiul dintre ei era deci declarat; el nu avea cum ști cât avusese această fată de luptat pentru existența ei, timp de trei ani, până în momentul în care Donald Gray să o fi chemat la el.

—Foarte bine, tânăra mea prietenă. Toată dulceața din glas îi dispăruse. Văd că ai fost pusă în gardă împotriva mea și a asociaților mei. Păcat. Te-am sfătuit să nu mergi la Longhall...

—Mi s-a spus deja, dar din cu totul alte motive!

Luke intrase în încăpere fără zgomot, închisese chiar și ușa și se afla la mijlocul distanței dintre intrare și masă, fără ca Edna și Rustem să-l fi auzit. La un moment dat, surprinsă, fata se întoarse.

—I-am dat același sfat, repetă Luke, dar miss Gray nu ține seama de el. Presupun că va trăi acolo în înțelegere cu vecinii săi, foștii ei avocați, cu toți Triggerii și Blanterii. Voi face tot ce se poate pentru ca miss Gray să nu aibă probleme la Longhall.

În timp ce vorbea, îl fixa cu hotărâre pe Rustem.

—Asta poate să însemne, Rustem, că ar fi posibil să am ocazia de a-i "deranja" pe câțiva dintre oamenii sus-puși care se cred

acum în deplină siguranță.

Rustem se schimbă la față. Amenințarea își făcuse efectul. Cuprins de o furie dușmănoasă, fostul avocat se îndreaptă plin de importanță către ușă, fără a mai scoate o vorbă și o închise apoi ușurel, în urma sa. Fata rupse tăcerea.

—Nu bați niciodată la ușă când intri în camera unei femei?

Luke ezită să răspundă la întrebare:

—Ce voia? Să aducă cheile? Le-a primit azi-dimineață de la Goodie care i le-a adus personal.

—Dorea să-i vând proprietatea.

—Oferea o sumă mare?

Auzind cifra propusă, Luke scoase un fluierat de uimire.

—O vor cu orice preț! Mă întreb de ce oare? Terenurile nu sunt printre cele mai bune din Berkshire; pe de altă parte, pentru un antrenor, locul este cam izolat.

Detectivul se scărpină în cap, gânditor.

—Ai vești de la domnul García?

Edna îi arată telegrama; după ce o citi, Luke i-o dădu înapoi.

—E totuși un dedesubt aici; domnul Trigger le-a cerut tuturor clienților lui să-și deschidă conturi curente noi de luna viitoare, zise el și scoase din buzunar două foi de hârtie. Iată circulara. Fiecare client este rugat să dubleze numărul bookmaker-ilor săi; este și o listă cu cei mai importanți bookmaker-i, cu situația lor financiară, și sfatul de a-și deschide conturi noi pe nume de împrumut. Trigger este, fără îndoială, o minte deosebită; pregătește ceva colosal, o lovitură enormă. Vor oferi cincizeci de mii de lire, pe puțin.

Luke n-ar fi putut da un pronostic mai bun, căci la nici zece minute de la plecarea lui Rustem, sună telefonul și Edna recunoscuse vocea fostului avocat.

—Sunteți singură sau tot cu prietenul nostru? Clientul meu dorește să mărească prețul ofertei. Este un anticar pasionat după stilul Tudor; este dispus să dea o sumă enormă, patruzeci sau

cincizeci de mii de lire...

—Longhall nu este de vânzare, răspunse tânăra și puse la loc receptorul în furcă.

Capitolul 7

Tot felul de lucruri curioase îi reținuseră atenția lui Luke, în această afacere. Retras în camera lui, detectivul medita. Trei luni mai înainte, acuzând lipsa apei la vechiul lui loc de antrenament, Goodie negociase cumpărarea unui loc de antrenament în Wiltshire, unde era oricum mai ferit de spioni. De ce devenise acum Gillywood atât de prețios, încât să se ofere pentru el o asemenea sumă de bani? Să fi fost din cauza posibilei vecinătăți cu Edna? Sau pentru că Longhall-ul ascundea un mister? Talna aceasta nu mai era o necunoscută pentru Luke; când o descoperise, în urma cercetărilor sale, suferise, cu tot sângele lui rece, unul dintre cele mai puternice șocuri din viață. Luke cunoștea secretul grajdurilor părăsite, știa și de ce noile acareturi fuseseră reconstruite la o anumită distanță de vilă. Se întreba însă dacă era bine să-i vorbească fetei de toate acestea. În orice caz, mai putea să aștepte înainte de a face o inspecție personală la Longhall; era absolut sigur că urma să se petreacă ceva, dar dorea să reducă la minimum pericolul care ar fi putut să o amenințe pe miss Gray.

Oficial, cartierul său general era la Scotland Yard, dar biroul lui se afla de fapt într-un imobil vechi; avea și câțiva colaboratori personali. De trei ani, societăți de curse îl delegaseră să facă investigații în anumite sfere ale turf-ului. El, care gândea că pleava societății nu mai avea nimic nou să-i ofere, alcătuisese dosare noi, în care erau trecute numele unor "lorzi", ale unor personalități politice, membrii unor bande mai mult sau mai

puțin cunoscute, și mai ales toți slujbașii de la "Panglica verde"; agenții, secretarele, femeile care făceau dimineața curat în birouri erau brațele acelei organizații al cărei creier era omulețul gras ce-și ocupa locul în biroul placat cu panouri de lemn de trandafir, având în spatele său o enormă casă de bani încastrată în perete și dotată cu uși groase de 10 centimetri.

Secretarele nu cunoșteau nici măcar numele subscriptionarilor. Trigger nu angaja decât fete tinere și le alegea cu o grijă similară celei de la selecționarea personalului ministerial. Fiecare fată avea pupitrul ei și o listă de numere – fără nume; plicurile aduse la biroul lui Trigger erau toate numerotate. El însuși scria la mașină adresele și tot el era cel care puneă scrisorile la poștă.

Clienții îi trimiteau jumătate din câștigurile lor în săptămâna următoare victoriei calului ales. Tot Trigger încasa cecurile. În perioada dinainte și de după "lovitură", omul lucra optsprezece ore pe zi, dormind adeseori chiar în biroul său. Când "lovitura" era perfectă, Trigger completa numele calului pe toate telegramele primite, le băga în plicurile ce se sigilau și care erau expediate apoi, în dimineața cursei. Erau duse de agenții lui în foarte multe localități, câteodată sub supravegherea unui al doilea agent necunoscut de primul, și predate la ghișeele poștale.

Luke bănuia că și la hipodrom există supraveghetori al căror rol era să citească mesaje telefonate din Londra.

În zilele următoare, Luke se întâlnește cu Edna de două ori. Deși nu-și vizitase încă reședința de la Longhall, fata își și alesese mobila. În fine, într-o dimineață îi telefonă detectivului, spunându-i că urma să plece și că va veni să-l ia cu mașina.

—Credeam că mai iei un prieten cu dumneata, zise tânăra.

—I-am telefonat să ne aștepte acolo, locuiește la Reading.

—E tot detectiv?

—Să zicem că da.

Printr-o nouă telegramă de la García, expediată de această

dată din München, Edna era invitată să-și întâlnească bătrânul prieten în vederea unei lungi călătorii în Europa.

—Nu l-ai mai văzut pe Rustem, nici pe vreunul din iubiții lui amici?

—Pe doctorul Blanter; lua masa la hotelul unde locuiesc, părea foarte interesat de persoana mea.

—Cred și eu că era interesat! E tipul cel mai rău din bandă. Blanter a fost amestecat în afaceri atât de urâte, încât a trebuit să-și părăsească clientela. E toxicolog; știe despre otrăvuri mai mult decât oricine în Anglia. Are un mic palat lângă Maidenhead, splendid aranjat, cu sere de trandafiri, bărci, statui... apropo, ți-ai luat mobila?

—Totul e din stejar! Am găsit și trei servitoare grozave; mă voi întâlni azi cu ele. Dar ce curios! N-am spus decât la două persoane că o să mă instalez într-o casă la țară și o jumătate de duzină de servitoare mi-au și telefonat. Am o excelentă femeie de serviciu, o bucătăreasă și două cameriste drăguțe care acceptă să stea la țară. Le-am spus tuturor să se prezinte azi.

—Admirabil! Îl bați pe Trigger la organizare.

După ce au traversat încet satul, au trecut și pe lângă Gillywood, aruncând o privire către intrarea reședinței lui Goodie, bine baricadată.

—S-ar spune că e o închisoare, nu-i așa?

—E sinistru, recunosc, fata, mă cam ia cu frig!

Grilele metalice de la Longhall erau deschise. Mașina se opri în fața intrării lângă care se afla un grup: patru femei și, la o oarecare distanță, un om extrem de slab.

—Sunt toate îmbrăcate în negru, remarcă Luke. Văzându-le, n-ai crede că au venit să-și găsească un loc de muncă, ci mai degrabă că l-au pierdut!

Apropiindu-se de ele, cea mai vârstnică făcu o reverență; Edna avu impresia că însoțitorul ei era obiectul principal al curiozității femeilor, care-l examinau cu interes, de parcă ar fi privit la unul

dintre membrii familiei regale.

Luke se îndreptă către omul cel slab, îi spuse câteva cuvinte și îl conduse apoi la stăpâna casei:

—Iată-l pe domnul Lane. Dacă ești de acord, aș vrea să viziteze casa împreună cu noi. Servitoarele vor intra după ce vom termina; de altfel, nu prea cred că au poftă să intre pe aici.

—Credeți că o să explodeze vreo bombă?

—Mă aștept să văd șobolani, spuse Luke cu calm.

Edna se cutremură; uitase de șobolani, crezând că Goodie mințise. Urma să aibă însă o surpriză foarte neplăcută.

—Deci, cu permisiunea dumitale, domnul Lane și cu mine o vom lua înainte, spuse Luke și făcu un pas peste prag, după care se opri; Edna observă că cele patru femei se retrăseseră, cu teamă. Auzi apoi un zgomot de labe și văzu două animale speriate ce urcau scara, apoi trei sau patru care, alergând către șemineu și negăsind ieșire, traversară camera în fugă și se îndreptară către ușă. Tânăra păli; avea oroare de șobolani, iar acolo se aflau din belșug.

Luke se întoarse către prietenul lui, surâzând.

—Haide, Lane, adu-l.

Omul cel slab se îndepărtă o clipă și reveni imediat cu trei terieri pe care-i ținea în lesă. În timpul acesta, Luke deschisese toate ușile și ferestrele.

—Așteptați aici, voi deratiza casa...

De afară, Edna auzea scheunatul terierilor excitați și sarabanda lor pe parchet. O jumătate de oră mai târziu, Luke cobori.

—Gata! Cred că cea mai mare parte dintre ei a fugit; or mai fi rămas poate unul sau doi, dar asta e tot. Li s-a dat drumul azi-dimineață în casă, cu bună știință. Cred că Goodie a scotocit întregul Berkshire pentru a-i găsi, dar Lane este un adevărat vânător de șobolani; iată de ce l-am adus. Va mai sta aici două-trei zile ca să aibă grijă să nu mai rămână nici unul.

Trecând prin camere, tânăra stăpână avu ocazia să constate rezultatul muncii terierilor, iar, când ajunsese în camera ce urma să devină dormitorul ei, îl găsi pe Lane care punea lesele la gâtul câinilor săi.

—Voi mai cerceta casa cu grijă, doamnă, dar nu cred să fie cuiburi de șobolani; nu au ce mânca aici, așa că vor pleca înapoi la grajduri.

Edna le convinse cu dificultate pe cele patru femei să intre; cele două mai tinere refuzau cu hotărâre. Luke, amuzat, o întrebă pe femeia de serviciu:

—Cine v-a spus că sunt șobolani în casă?

Femeia îl privi încurcată:

—Asta arată ca o casă în care trebuie să fie șobolani, domnule, zise ea.

—Cine v-a spus că aici e plin de șobolani și că ați face mai bine să rămâneți afară?

—Nimeni.

—Cum te numești? întrebă Luke.

—Linton, domnule.

—Linton? Nu cumva te cheamă Carr? Dar dumneata? adăugă el, adresându-se bucătăresei.

—Doamna Kohler.

—Cred că adevăratul dumitale nume este Klein. În ceea ce te privește pe dumneata – și el se întoarse către una din tinere care roși, apoi deveni palidă – ai fost urmărită pentru furt din magazine, iar dumneata – adresându-se celeilalte tinere – ai fost amestecată în afacerea din Hallam Street, nu-i așa?

Foarte palidă, incapabilă să rostească vreun cuvânt, fata încuviință.

Edna era zăpăcită total.

—Puteți pleca acum toate patru. Evident, cheltuielile de transport vă privesc și să n-o mai plictisiți pe miss Gray. Puteți spune celui care v-a trimis – cred că este vorba de domnul

Rustem – să nu-și dea osteneala de a mai face rost de altele. La revedere.

Cele patru pleacă imediat, fără să obiecteze.

—Dar de ce le-ai gonit? Cine sunt ele? întrebă fata.

—Erau alese special pentru dumneata de idiotul acela de Rustem.

—Cum ai obținut aceste informații despre ele?

—Le știu de când îl supraveghez pe Rustem. Ce vei face acum, miss Gray? Tot te mai încăpățânezi să te stabilești aici, sau vei cumpăra, ca orice persoană chibzuită, o casă în Mayfair sau un apartament în Piccadilly?

—Mă voi stabili aici; cu cât privesc mai mult această casă, cu atât sunt mai hotărâtă. Este un loc fermecător.

Cei doi meraseră apoi de jur-împrejurul conacului; în spate era o curte, iar zidul care separa Longhall de Gillywood se întindea pe vreo cincizeci de metri. Longhall era așezat într-un colț al proprietății, în partea îngustă a terenului ce avea o formă de pară.

Luke mergea pe lângă zid, cercetându-l cu grijă; o ușă solidă de lemn, aflată exact în dreptul centrului casei, îi atrase privirile; sub ea, terenul era zgâriat și pe broască se vedeau urme de ulei. Evident, această poartă prin care se putea trece din Longhall în Gillywood fusese de curând folosită.

—Ușa asta se deschide cu vreuna din cheile dumitale? întrebă el, apoi le încercă pe toate; nici una nu se potrivea. Luke își notă în carnet: *De schimbat broasca.*

Puțin mai departe, în locul cel mai apropiat de Gillywood, peste zid se ridica un grilaj de patru picioare înălțime. Luke se sui pe o scară ca să cerceteze locul în partea cealaltă a terenului. În dreapta se aflau grajdurile părăsite; către stânga se întindea o împletitură metalică ce împrejmuia Gillywood-ul pe vreo trei sute de metri. Cincizeci de metri mai departe, o movilă mare de ciment, aparent fără nici o utilizare, împiedica vizibilitatea. La o sută cincizeci de metri depărtare, văzu peretele carierei de piatră

cu cele două intrări întunecate; Luke știa că este vorba de peșterile de la Perrywig, faimoase prin faptul că îi adăpostiseră pe contrabandiști și, mai ales, pentru că acolo fusese comisă o crimă. Între grote și vilă crescuseră câțiva copaci, iar în dreapta casei era clădirea de un roșu viu în care se găseau grajdurile domnului Goodie.

Luke explorase locul, dar mai avea de vizitat grotele din spatele grilelor metalice; anumite părți din trecutul lui Goodie rămăseseră totuși neclare. Nici Scotland Yard-ul, cu toate anchetele sale, nu reușise să facă lumină în această privință. Goodie era bănuț a fi criminal, dar totul rămăsese la acest stadiu.

—Ei, bine, ce vezi? întrebă fata care devenise nerăbdătoare.

—Pământuri după pământuri; grajduri și iar grajduri; noile grajduri și o movilă ciudată. Vei rămâne aici?

—Nu în seara asta, spuse Edna zâmbind, dar voi veni, cu siguranță, să locuiesc aici.

—Atunci voi căuta un administrator; îți va fi de folos în momentul în care te vei instala în casă.

Luke se ținu de cuvânt. Într-una din zilele următoare, cameristele, un majordom și un om de serviciu se prezentară – venind din partea lui – la hotelul Ednei Gray, în plus i-l recomandă – la telefon – pe Lane.

—Are multă experiență ca administrator; a făcut parte din poliție, a lucrat în Berkshire și este un adversar de temut într-o încăierare.

—Dar cu cine se va bate? întrebă Edna.

—Cu oricine, nu se știe niciodată. Ți-l recomand cu căldură. În ceea ce privește majordomul, el este un fost ofițer de poliție...

—Vei transforma casa mea într-un post de poliție?

—Sunt puține la număr locurile atât de plăcute, răspunse Luke.

Capitolul 8

Personalul de serviciu ales de Luke era pe placul Ednei. Detectivul își dăduse multă osteneală și fata îi era recunoscătoare. În cele două săptămâni care au urmat, ea a mers zilnic să-și viziteze casa; mobilele fuseseră aduse în camioane mari și Longhall răsunase de zgomotul ciocanelor tapițerilor; geamgii și instalatorii lucraseră și ei din greu. Sub supravegherea lui Lane, peluzele și răzoarele se transformaseră într-o frumoasă grădină. Din ce în ce mai fascinată de Longhall, Edna își aduse într-o bună zi cuferele și camerista cea nouă. La ceremonia de inaugurare nu a luat parte decât un invitat.

—Ar fi trebuit să chemi un preot; așa se face de obicei în astfel de situații. Apropo, ești protestantă sau catolică?

Fata refuză să răspundă.

Nu îl zărise încă pe Goodie dar, de la fereastra camerei ei, pe care o deschidea în jurul prânzului, putea vedea caii trecând pe câmpie. Timpul trecea, dar misterul vilei în alb și verde, abia vizibilă printre copacii falnici, întârzia să se lămurească, devenind chiar mai de nepătruns.

Edna era cam plictisită din cauza autorității pe care și-o impusese detectivul; el îi domina de-acum existența; nu putea scăpa de acest tânăr și, în realitate, nici nu avea chef să-o facă. Felul lui de a se purta nu se schimbase de loc: era tot atât de apropiat cât fusese și pe vapor sau la Doncaster. Nu depășea niciodată limitele unei anumite intimități; îi spusese chiar, într-o zi, că o privea ca pe un frate mai mic.

Tânăra petrecea la Londra trei sau patru zile pe săptămână; se întâlneau de câteva ori și luaseră masa împreună; fata era bucuroasă să-l vadă, pentru că el avea întotdeauna ceva de povestit, mai ales despre organizația "Panglica Verde".

Lui Trigger îi reușise o lovitură în împrejurări foarte speciale. La prima întâlnire de toamnă, la Newmarket, se desfășoară o cursă a mânjilor de un an; erau doar trei concurenți, din care doi, cunoscuți de public; cel de-al treilea se prezentase mediocru în primăvară. Primul favorit, care avusese un rezultat bun la Saint-Léger, avea o cotă la egalitate; cel de-al doilea cal era cotelat cu 8 la 1, iar cel de-al treilea cu 100 la 6; și acesta din urmă câștigă cu ușurință. După cursă, cei doi favoriți fuseseră cuprinși de o febră puternică și exista supoziția că acea indispoziție nu fusese normală. Dar nici o bănuială nu-l putea atinge pe câștigătorul care aparținea fiului unui lord irlandez.

—Proprietarul nominal, spunea Luke. Sir Henry nu are un ban. Calul aparține cu certitudine bandei. Ceilalți doi cai erau într-o formă perfectă la venirea pe hipodrom; doar în momentul cursei au fost de o nervozitate deosebită. Câștigătorul ar fi obținut, poate, locul întâi prin meritul său propriu, dar Trigger și-a pregătit lovitură. N-a ieșit din biroul lui timp de trei zile nici măcar pentru a lua masa, prânzul aducându-i-se în cameră. Aștept cu nerăbdare după-amiaza de azi; am întâlnire cu el.

Cei doi tineri au mâncat la Ritz, fapt destul de jenant pentru Edna, care știa că ofițerii de poliție nu sunt chiar așa de bine plătiți, iar Luke nu contenea cu invitațiile. O ducea la restaurantele cele mai scumpe și nu-i permitea să-și plătească partea ei; o singură dată schițase gestul, dar detectivul o oprise într-un fel destul de aspru.

Îi spusese că are unele venituri personale în afara salariului; că moștenise de la tatăl lui un număr important de acțiuni ale unei afaceri cu ape minerale în care acesta se lansase, astfel că până în momentul morții lui se puteau vedea pe autobuze reclamele

pentru limonada "Luke".

Detectivul o conduse pe Edna la hotelul unde fata urma să-și petreacă noaptea și coborî apoi pe Regent Street, îndreptându-se spre întâlnirea cu Trigger.

Un groom* elegant îl introduse într-un birou vast, bogat mobilat, cu vedere la stradă.

Trigger, în cămașă, era așezat la un birou de lemn de trandafir pe care se vedeau aparatele telefonice. Luke se amuză văzând statueta de bronz a lui Napoleon așezată exact în fața patronului.

—Stați jos, domnule Luke, spuse Trigger, ridicându-se și revenind apoi la locul său pe scaun. Am atât de mult de lucru, că nu-mi mai văd capul de treabă.

Avea o față veselă, cu înfățișare cinstită și surâdea.

—Știu de ce ați venit: pentru afacerea aceea cu *Kalamor*. Acesta era numele calului câștigător la Newmarket. Ei, bine, o să vă spun adevărul, domnule Luke. Nu mă pricep deloc la cai; nici măcar nu-i pot deosebi unul de altul; pentru mine nu sunt decât niște animale și, dacă ar avea coarne, aș spune că sunt vaci!

Surâzând, întinse vizitatorului său o cutie cu trabucuri.

—Tot ce știu este că aici e biroul tranzacțiilor Trigger. Din surse precise, primesc numele unui cal și îl transmit clienților mei. Nu știu dacă acel cal e bun sau rău; pentru mine este doar un nume. Am oroare de curse și nu mă duc acolo decât la mare nevoie. Golful, da! Țsta joc!

Trigger îi arătă detectivului o cupă minunată de argint, așezată la loc de cinste, pe cămin. Luke credea tot ce auzise; nu Trigger era cel ce pregătea loviturile.

—Am să vă mai spun ceva, domnule Luke; eu nu am habar dacă un cal are sau nu șanse. Nu fac ceva care să încalce regulamentul curselor; știu asta pentru că l-am studiat. Nu am nici o legătură nici cu băieții de la grajduri, nici cu jocheii sau cu

---

* Fecior (n.trad.).

antrenorii lor. Sunt doar un automat uman – dacă pot spune astfel.

—Cineva cunoaște totuși caii, vreau să spun, unul dintre prietenii dumneavoastră.

—Bineînțeles, domnule Luke! Știți la fel de bine ca și mine că doctorul și Goodie se află în această afacere și că Rustem are și el partea lui. Acești gentlemani sunt dăruți cu trup și suflet nobilului sport al curselor. Eu, eu primesc banii și-i depun la bancă.

—Toți? întrebă Luke.

—Ei, ei, inspectore? E asta o întrebare pentru un om de afaceri? Îi depun la bancă după ce am oprit o parte din ei pentru cheltuieli. Iată tot rolul meu în această afacere.

—Nu v-ați întâlnit niciodată cu proprietarul lui *Kalamor*?

—Nu mă văd niciodată cu nici un proprietar. Îi am drept clienți, dar nu-i întâlnesc vreodată. Treaba mea este să veghez ca personalul – care este cel mai bine plătit din Londra – să-și facă treaba lui. Nici una din tinerele astea, domnule Luke, nu primește mai puțin de cinci lire pe săptămână, iar multe dintre ele au chiar zece lire.

—Bărbați nu folosiți?

—Doar nu sunt nebun. Bărbații vorbesc. Aceste tinere nu se pricep deloc la curse și deci nu discută. Comisionarii mei sunt foști militari, dar nu angajez pe nici unul care să nu fi avut măcar gradul de sergent major. O să râdeți: angajez și membri ai Asociației Regale de Temperanță. Îi prefer pe cei însurați; lucrează cât pot de bine pentru a nu-și pierde locul; îi primesc și pe cei mai vârstnici. Se știu supravegheați, sau presupun că sunt, atunci când deschid plicurile și trimit telegramele prin poștă. Organizarea, iată munca mea.

—Și o faceți în mod remarcabil, domnule Trigger.

Acesta mulțumi cu politețe. Luke arătă apoi peretele din spatele omulețului.

—N-ai vrea să-mi deschideți acest seif și să-mi arătați toate lucrurile drăguțe pe care le conține?

Trigger fu scuturat de un hohot mare de râs:

—Ați fi, cu siguranță, dezamăgit. Nu e absolut nimic acolo. O să vă conduc prin birouri.

Trigger se ridică, își puse haina și intră în camera mare unde mai multe secretare stăteau așezate rânduri, rânduri, la pupitrele lor.

—Biroul general de corespondență este sus. Avem mii și mii de persoane care doresc să ia parte la tranzacțiile noastre. Primim cam patru dintr-o mie și asta doar la recomandarea celor mai siguri clienți ai noștri.

Toate secretarele aveau câte o listă, pe care nu era trecut nici un nume, ci doar numărul fiecărui client; în fața lor se aflau pachete de formulare telegrafice timbrate.

—Au sosit în dimineața asta și mi se vor aduce diseară. Treaba secretarelor este să noteze totalul sumei jucate de client. După cursă, se notează suma câștigată și partea care ne revine nouă. Acesta este procedeul!

Luke trecea pe lângă pupitre; secretarele, ocupate până peste cap, nu-i dădeau nici o atenție. Erau cu o clasă peste cele care lucrau în birourile din oraș. Iarna, când la "Panglica Verde" nu se făceau afaceri, aveau două luni de vacanță plătite.

Luke cunoștea organizația, dar nu o văzuse niciodată de aproape. Era plin de admirație față de Trigger; nu știa nimic despre treburile obscure și sinistre din spatele tranzacțiilor, dar ar fi fost nebun să nu-i bănuiască pe asociații lui că ajutau norocul.

Trigger îl conduse apoi pe Luke în apartamentul său particular care, spre marea mirare a detectivului, era foarte simplu aranjat.

—Nu am oaspeți. Mă culc aici, atunci când am de lucru. Mi-ați admirat secretarele, nu-i așa? dar să știți că pe nici una n-o invit la masă; nu trebuie să amesteci afacerile cu amorul.

Luke plecă fără să fi aflat mai mult decât știa la venire. Nu se

așteptase să culeagă informații, dar acum avea certitudinea că micuțul Trigger era singurul din bandă care nu putea fi condamnat. Rezultatul era totuși important, pentru că de-aici înainte urma să-i supravegheze doar pe ceilalți doi. Rustem era exclus din combinație; era un simplu agent, un instrument doar.

Doctorul Blanter era un bețiv notoriu și un obișnuit al cabaretelor. Chiar în seara aceea se afla la unul dintre cele mai rău famate; puțin după miezul nopții, poliția pătrunse acolo în trombă și-i luă pe clienți la secție. Cu toate protestele lui, vehemente, Blanter a fost percheziționat cu amănunțime; i s-au luat cheile și obiectele de valoare; a fost închis și eliberat doar după trei ore. Se calmase între timp și încetase să mai protesteze, dar aceste trei ceasuri au fost cele mai nefericite din viața lui; crezuse că i-o făcuseră în mod special.

Spre patru dimineața ajunse acasă, în apartamentul său atât de ordonat; absolut nimic nu-l făcu să bănuiască trecerea pe acolo a doi oameni îndemânatici și expeditivi, care timp de două ore scotociseră în fiecare sertar, în fiecare dulap, citiseră toate scrisorile sau bucățile de hârtie pe care era scris ceva; dar, pentru Luke, a fost o seară fără rezultate.

Capitolul 9

Șirul lung de cai mergea încet, la pas, urcând panta colinei, apoi dispăru după culme. Edna îl vedea pe Goodie urmându-i la o mică distanță. Călărea un cal negru; ținea, ca de obicei, ochii pe jumătate închiși și bărbia în piept. Părea adormit, așa se vedea prin binoclul puternic al fetei, dar, cu toate acestea, în întreg Berkshire nu era nimeni în ziua aceea mai treaz ca Elijah Goodie.

Omul ajunsese pe pistă și privi către șeful îngrijitorilor care dădea ordine băieților de la grajduri. Era, probabil, singurul grajd din Anglia în care se vorbea arareori englezește. Majoritatea acelor lads* erau metiși. Goodie îi schimba la fiecare doi ani, fapt care-i crea unele dificultăți la Ministerul Muncii, din cauza permiselor de lucru necesare străinilor.

Ei încălecau cu agilitate de maimuțe, dar nu aveau dreptul să dețină o licență de jocheu și nici să călărească în public.

În cursele aranjate, caii erau conduși de cei mai buni jochei englezi; aceștia nu-și cunoșteau calul până în momentul în care se urcau în șa.

Fraza-cheie era inevitabil aceeași.

—Veți avea cinci sute de lire, dacă veți câștiga această cursă.

Goodie privea încruntat la caii ce galopau prin fața lui, doi câte doi. Trecuseră toți, cu excepția ultimului care mergea singur, fără pereche. Era *Field of Glory*, învingătorul de la Stockton, o adevărată mașină galopând fără efort, parcurgând o distanță enormă la fiecare fuleu. Zbura, pur și simplu. Goodie luă frâul și

---

* Băieți de grajduri, care îngrijesc de curse – l. engleză – (n.trad.).

plecă spre mînzul său favorit.

—Ei? întrebă el.

Lad-ul bronzat care-l călărea îi răspunse arătându-i dinții albi:

—E un bolid, seînor. În fiecare zi merge mai bine.

Goodie mormăi ceva, cobori de pe cal și veni să mîngăie grumazul favoritului său; îl înconjură apoi, trecându-și mîna pe fiecare din picioarele animalului.

—Acoperă-l și du-l la pas înapoi la grajduri, José, spuse el în spaniolă. Am făcut o afacere bună pentru opt sute de pesos, nu?

—Dios!

Lad-ul își holbă ochii.

—Opt sute de pesos, șaizeci și cinci de lire sterline!

Aceasta era slăbiciunea lui Goodie: să se laude cu afacerile lui și atunci cînd nu erau prea grozave. El privi multă vreme calul în tăcere, apoi, urcînd în șa, se reîntoarce la vilă; Edna îl văzu revenind; duse binoclul la ochi și, depărtîndu-se de fereastră, se îndreptă către un colț al camerei de unde putea să observe fără a fi văzută.

Goodie aruncă o privire în direcția casei ei, apoi își coborî din nou bărbia în piept; omul nu se gîndea nici la cai, nici la femei, ci la manuscrisul care era aproape gata și care totuși nu va fi, probabil, niciodată tipărit; era vorba de incredibila îndrăzneală de a-și fi scris biografia, așa cum a fost ea în realitate; acesta era motivul pentru care Goodie trăia într-un soi de cușcă apărută de gratii. Omul urcă în biroul lui, deschise seiful și scoase ultimele pagini ale manuscrisului. Le citi cu atenție și, cu toate că nu avea obiceiul să suradă, o făcu gîndindu-se la Luke, pentru că în paginile acelea prezentase o serie de fapte care-l vor face, după moarte, celebru pentru eternitate. Era o nebunie să pui pe hîrtie astfel de amintiri, o aberație în care orgoliul și gustul riscului își disputau întăietatea; pretextul îl constituia, de fapt, singurătatea: cartea aceea îi ținea de urât în orele întunecoase ale nopții.

Așa cum Edna o auzise spunând pe una din cameristele ei,

viața în văgăuna aceea întunecată nu era prea veselă. Fata se lupta cu ideea că se plictisește; își recunoscuse, de fapt, sieși că tinerețea ei avea nevoie de o existență mai veselă, cu toate că în fiecare zi se plimba călare și că mergea la Londra de două ori pe săptămână.

Îi era greu să recunoască cât de mult îi lipsea Luke. Avusese ocazia să-i scrie, dar își dădu seama că nu cunoștea inițialele numelui de botez. Și i le ceru prin telefon.

—Inițialele mele sunt M.M., dar nu folosesc decât una, zise Luke.

—Ce înseamnă M.M.?

—Refuz să dezvălui un secret pe care-l păstrez de ani de zile. Încearcă să ghicești.

Edna avu o inspirație.

—Nu este Matthew Mark?

—Mark, da. Am uitat că am fost numit Matthew și nu mi-am iertat părinții pentru Mark.

Edna reveni într-o seară de la Londra, obosită și ușor iritată; încerca să se convingă că nu faptul de a nu-l fi găsit pe Luke acasă, când i-a telefonat, era motivul. Își adusese, în mașină, un pachet mare de cărți și își petrecuse după-amiaza cumpărând o groază de lucruri pentru decorarea Longhall-ului.

Pe la nouă, simțindu-se obosită, se decise să meargă la culcare, dar, pe la nouă și un sfert, odată ajunsă în pat, descoperi că cel din urmă lucru pe care-l dorea era să doarmă. Se ridică deci, îmbracă un capot și, după ce încercă, zadarnic, să citească cea mai interesantă dintre cărțile aduse, se îndreptă către fereastră și privi afară. Luminate de o lună splendidă, colinele păreau albe; putea să distingă deschizăturile negre ale intrărilor în cavernele Perrywig. Fata stinse lumina și își așeză scaunul lângă fereastra deschisă: era o noapte caldă, aproape înăbușitoare, de început de octombrie ; o noapte de vis, dacă s-ar fi găsit ceva mai interesant la care să te gândești decât persoana lui Matthew Mark Luke. Absurditatea numelui o izbi din nou și fata răsă încetișor.

Mark trebuie pus, irevocabil, la punct; din păcate, își dobândise o poziție inatacabilă; nu era un tip de care să scapi ușor. Tot gândindu-se, tânăra auzi dinspre vilă o ușă trântindu-se și un om se ivi lângă zidul luminat. Fata îl recunoscu pe Goodie; omul se furișa înspre movila care îl intrigase atât de mult pe Luke. Auzi apoi scârțâitul din țățâni al ușii metalice și un fluierat ușor. Goodie dispăru după tufișuri, reapărând apoi; se îndreptă către colțul cel mai îndepărtat al grilajului, ducând ceva în mână și urmat de doi câini mari cu cozi lungi. Poate că era efectul razelor de lună, dar Ednei i se păru că cei doi câini erau uriași, depășind chiar și cele mai mari exemplare de terra-nova pe care le văzuse vreodată. Mergeau cu pași ușori pe urmele lui Goodie, când în umbră, când prin lumină; unul din ei se năpusti într-o parte, probabil după vreun iepure, dar o lovitură de bici îl aduse la locul lui.

Se îndreptau către peșterile Perrywig și, cum erau tot mai greu de văzut, Edna își luă binoclul. Afară era un pic de ceață și nu se zărea nimic clar. După o oră îi văzu din nou; de data asta, câinii o luaseră înainte și-l așteptau pe Goodie la barieră. Un nor acoperi o clipă luna, chiar în momentul în care cei trei ajunseră la grilaj, și tânăra nu mai văzu nimic; doar zgomotul unei uși închise îi dădu fetei de veste că Goodie se întorsese în vilă. Văzu puțin mai târziu unul din animale alergând cu botul în vânt, gâfâind, către movilă.

Edna închise fereastra, se vâri în pat și căzu pradă unui somn agitat. Se trezi de două ori, din oră în oră; privi la ceas, adormi din nou. A treia oară o trezi un strigăt; fata se așeză pe pat, tremurând din tot corpul; un nou strigăt se auzi în noapte; era aidoma unui urlet de groază pornit dintr-o cameră de tortură. Stăpâna locului simți cum îi îngheață sângele în vine, nu era în stare să facă vreo mișcare. Se mai auzi un strigăt, de data aceasta un fel de geamăt dureros, plângător. Fata își impuse să se ridice și trase perdelele, îngrozită. Se pare că zgomotul venise dinspre grote. Așa cum sta acolo, privind fix, ea auzi:

—Sper că nu vă este teamă, miss?

Vocea venea de sub fereastră și Edna tresări: omul care se găsea acolo, înfășurat până la gât într-o manta, era Lane; fata îi recunoscuse vocea înainte ca el să-și fi rostit numele. Avea sub braț o pușcă a cărei țeavă strălucea în lumină.

—Ce-a fost asta? șopti ea.

—Nu știu, miss. Sunt treaz de vreo patru ore și n-am auzit nimic până acum.

—De ce ai luat pușca?

—M-am gândit că s-ar putea să fie braconieri pe aici. Am pus o broască nouă la poarta aceea din zid, un Yale. Cheia se află în bibliotecă. Vă sfătuiesc, miss, să nu deschideți ușa aceea nici ziua, nici noaptea.

—Ce este cu câinii aceia?

—Ah, câinii! I-ați văzut? Goodie era afară, nu? Și avea câinii cu el...

—S-a dus către cavernele Perrywig, spuse Edna și, spre marea ei surprindere, omul răspunse cu răceală:

—Ciudată oră pentru a antrena câinii, nu-i așa?

—Ce fel de câini sunt ăia? întrebă ea din nou.

—Să fiu al naibii dacă știu! zise omul. Am auzit vorbindu-se de ei, dar nu i-am văzut niciodată; îi țin într-un fel de tunel subteran. De asta nu trebuie să treceți dincolo de poarta aceea; sunt periculoși. El îi poate stăpâni, pentru că este îmblânzitor de animale.

Deși discuția se purta în șoaptă, ea fusese totuși auzită de o persoană atentă, pentru că o ușă se deschise și vocea lui Panton, majordomul, întrebă:

—Jimmy, tu ești?

—Da, eu, răspunse Lane.

Panton se apropie; Edna îl văzu băgând ceva în buzunar și se întrebă ce-o fi fost.

—Iertați-mă, miss. Credeam că a strigat cineva.

—Se pare că ai un somn ușor, Panton, spuse fata.

Era oarecum amuzantă această discuție în trei; ea, aplecată peste fereastră, dârdâind (abia când ajunsese în pat descoperi cât îi era de frig) și cei doi bărbați – jos, în curte.

Aceștia pleacă și dispărură după colțul casei, vorbind înbet.

Eăna se culcă, încercând un sentiment neobișnuit de voluptate și fericire. În timp ce încerca să și-i explice, vocea și imaginea lui Luke i se strecurară în gând; Luke, cel care-i găsisese paznici atât de buni. Adormi apoi, trezindu-se abia către ora zece; soarele îi inundase camera, strecurându-se prin perdelele trase pe jumătate.

Capitolul 10

Doctorul Blanter era autorul unui demers neobișnuit; el se dusesese la Scotland Yard pentru a depune o plângere.

Așteptându-se să fie primit de înalți funcționari, a fost extrem de supărat văzându-se trimis de la un subaltern la altul și ajungând în cele din urmă în fața imperturbabilului domn Luke.

—Totul a fost neplăcut, sunt de acord, doctore; spuse Luke, încruntându-și sprâncenele. Nu cred să fi auzit vorbindu-se de ceva mai dezagreabil. Să vă aresteze într-un local de noapte! Pe dumneavoastră! Să vă ducă la secție și să vă percheziționeze!?! Cred că singura scuză a inspectorului de serviciu este teama de a nu vă fi sinucis, disperat că vă găseați într-o asemenea situație.

—Nu încerca să-ți bați joc de mine, inspectore. Știi bine că nu de asta mă plâng, ci de faptul că, în timp ce mă aflam în detenție, trei sau patru dintre oamenii dumneavoastră au pătruns în apartamentul meu și l-au percheziționat. Nu poți nega; i-a văzut un vecin; crezând că sunt hoți, a sunat la poliție.

—Vreți să spuneți că nici măcar n-au închis obloanele? Ce zăpăciți! spuse Luke pe același ton ironic.

—Voi supune acest caz Camerei Comunelor.

—Aveți dreptate, încercați și la Camera Lorzilor; este o casă și mai respectabilă.

—Dacă poliția poate intra în apartamentul meu fără mandat...

—E posibil să fi fost și hoți, sugeră Luke; vecinul

dumneavoastră avea, fără îndoială, dreptate. Dar unde se află oare, admirabilul Stoofer?

Îl știa pe colosul care-i servea doctorului drept gardă de corp. Cei doi se îmbătau împreună; doctorul fusese chiar dat afară dintr-un club respectabil pentru că-și adusese acolo servitorul în chip de invitat.

—Era beat, nu-i așa? sugeră Luke.

Doctorul nu răspunse.

—Poliția a venit la apelul vecinului dumneavoastră?

—Nu, n-a venit, spuse Blanter. Și știu de ce. Dacă ai ceva cu mine, spune-mi-o deschis și acuză-mă.

—Pentru ce? întrebă Luke cu un aer blajin. Dă-mi o idee, spune-mi pentru ce să te acuz și-ți voi fi sincer recunoscător. Nu am nimic împotriva dumatăle, doctore.

Detectivul se aplecă spre el; își ținea coatele pe masă și-l privea direct în ochi.

—Știu, evident, că ești o canalie, o brută, cea mai mare lichea a Londrei, că ai comis crime; dacă Facultatea de medicină le-ar fi putut dovedi și dacă Poliția ar fi descoperit martori necumpărați, ele ți-ar fi adus șapte ani de Dartmoor*. Dar nu știu nimic precis despre toate astea.

Doctorul își schimbă culoarea de la roșu la purpuriu, apoi la un verde pal.

—Te voi distruge pentru ce ai spus!

—Nu prea cred, zise Luke cu o voce dulce; suntem singuri și ți-am făcut exact portretul. Știu că ești amestecat în toate escrocheriile de la "Panglica Verde", știu că nu există în inima de brută pe care o ai nici un dram de milă sau de bunătațe omenească. Dacă le-ai fi avut, n-ai fi aruncat-o niciodată pe fata aceea între roșile morii.

Luke făcea aluzie la unul dintre cele mai întunecate episoade

---

* Vestită închisoare engleză (n.trad.).

din viața doctorului Blanter, crimă care – dovedită – l-ar fi trimis la muncă silnică pe viață.

—Știu că mi-ai tăia gâtul ca unui porc, dar n-am cum să o dovedesc; și de aceea ești un om liber. E clar?

Blanter era nebun de furie; mâinile sale mari, apăsate pe masă, tremurau, dar nu de frică, ci de turbare. Luke o știa; omul acela nu cunoștea frica.

—În străfundul gândurilor mele, continuă detectivul, am certitudinea că ești amestecat într-o crimă urâtă, dar nu știu exact despre ce este vorba.

Luke își aminti apoi de un "cadou" îngrozitor pe care i-l adusese un detectiv, chiar în dimineața aceea; băgă mâna în buzunarul vestei și scoase de acolo o bucășică de cretă pe care i-o întinse lui Blanter.

—Iată o mică amintire, o mascotă; este o bucată de cretă folosită azi-dimineață la execuția asasinului lui Highbury, pentru a se marca pe trapă locul unde condamnatul trebuia să-și pună picioarele. Păstrează-o ca talisman, vom găsi o altă cretă atunci când îți va veni rândul.

De data asta uriașul primi lovitura în plin. Falca lui masivă începu să tremure și o sclipire de teamă îi luci în ochi. Fixând bucășica de cretă, pe față i se așternu o expresie de groază; se ridică împingându-și scaunul.

—Păstrează-o și arată-i-o lui Goodie; nici el nu e prea "curat"...

Luke se duse la ușă și o deschise larg:

—Ieși, zise el. Iar doctorul Blanter trecu prin fața lui fără a-i spune un cuvânt, fără a-i arunca vreo privire.

Detectivul deschise fereastra ca să îmborsă aerul din cameră; se afla în biroul unuia dintre inspectorii lui, care intră chiar în acel moment, plângându-se de prea mult curent.

În timp ce mergea înspre biroul lui, Luke se întreba dacă nu cumva vorbise prea mult. Nu-și făcea iluzii în ceea ce-l privea pe doctorul Blanter, era un gen de om pe care nimic nu-l putea opri;

și ceea ce-l preocupa acum pe detectiv nu era avansarea în funcție, ci propria lui viață.

Luke sună secretara.

—Într-o zi, două, o să fie adusă aici o cutie de bomboane de ciocolată, otrăvite, le vei trimite intendentului Kersin.

Nu-l îndrăgise niciodată pe Kersin.

Chiar în acest timp, Blanter pregătea ceva cu totul special pentru omul care – pentru prima oară în viața lui – îl făcuse să se teamă.

Blanter avea o casă superbă lângă Maidenhead, pe malul apei, cu peluze de iarbă bine tunse și straturi acoperite de flori; acolo se dusesse direct după ce părăsise Scotland Yard-ul.

Ah, bucătica aceea de cretă! Doctorul se cutremură, închizând ochii. Tremura din tot trupul, el, care se mândrea că nu știuse niciodată ce este frica. Atunci când nu mai avea cum să-și stăpânească nervii – și asta nu se întâmpla niciodată din pricina groazei, avea un leac: o barcă cu motor adăpostită într-un hambar alb, la capătul peluzei. Blanter sări direct în șalupă, îndreptându-se apoi către mijlocul râului.

—Luke trebuie să aibă un punct vulnerabil. Dar care o fi el? Cunoștea prietenia detectivului cu Edna, dar i se raportase că nu era nimic serios la mijloc.

Luke nu era genul de om care să se îndrăgostească. Și apoi, cine ar fi luat în căsătorie un copoi? un blestemat, un laș de polițist!

Doctorul se calmase la întoarcerea din plimbarea cu barca. Avea o poftă de mâncare grozavă și se înfruptă ca un căpcăun, oprindu-se doar ca să glumească cu cele trei tinere pe care le invitasese. După cafea și trabucuri, atinsese starea aceea de beatitudine pe care o masă bună, într-o companie agreabilă, o aduce de obicei. Nu se mai gândi la Luke până-n zori, când îi veniră în minte lungile șiruri de eprubete din laboratorul său.

—Prea periculos, zise el cu voce tare și adormi.

Se trezi devreme; câteva minute mai târziu se afla în laborator. Dar eprubetele nu-i aduseră nici o inspirație, ca de altfel nici prafurile fine sau fiolele mici. Doctorul se așeză gânditor, pe un scaun... Dacă totuși tipul o fi îndrăgostit de fata aceea!... Merită o nouă investigație, decise Blanter.

Capitolul 11

Publicul se înșală de multe ori, crezând că jocheii câștigă sume enorme de bani pe care le cheltuiesc apoi în cartierele elegante ale Londrei. Tommy Dix, poreclit veteranul, ducea o viață tipică de jocheu. Avea un automobil Bentley, un pat bun și se afla întotdeauna ori într-unul, ori într-altul, bineînțeles, atunci când nu călărea, sau le explica proprietarilor cât valorează caii pe care îi are și antrenorilor că animalele nu pot alerga pe tare sau pe umed, în funcție de calitatea terenului din ziua respectivă. Se culca în fiecare seară la ora zece, urca în șa la șase dimineața, călărea vreo jumătate de duzină de cai, galopând prin Salsbury Downs, mergea apoi la curse, participa la vreo două sau trei și revenea la Newmarket, seara. Câteodată se ducea la cinema, din timp în timp petrecea sfârșitul de săptămână la Londra; își cumpăra un bilet de teatru; trăia într-o casă unde ferestrele nu se închideau nici iarna, nici vara, dormea ca un îngeraș, gusta carne la o singură masă, o bucășică de carne slabă de vacă, și datorită acestui mod de viață avea o sănătate înfloritoare.

Îl știa pe Goodie, concurase chiar pentru el. Într-o duminică dimineața îl încălecaser pe *Field of Glory* și îl făcuse să galopeze extrem de rapid. *Field of Glory* câștigă cu un cap avans într-o cursă de vânzări* alături de cai mediocri. Când Tommy puse piciorul

---

* Întreceri destinate cailor mai puțin dotați. În cazul în care se dorește vânzarea unora dintre ei, posesorii acestora le stabilesc prețul înainte de concurs și sunt obligați să-l mențină indiferent de rezultatele obținute în cursă; se mai numesc și curse cu revendicări (n.trad.).

pe pământ, Goodie îl întreabă:

—Calul acesta e oare suficient de bun pentru a câștiga cursa "Cambridgeshire"?

—Ce greutate duce?

—Patruzeci și opt de kilograme, zise Goodie.

—Nici cea mai mică șansă, spuse Tommy, care era puțin intrigat; observă, mergând către start, că nu avea în căptușeala șei plăci de plumb. Antrenorii nu-i făceau părtași pe jockey la secretele lor, dar Tommy, cunoscându-l pe Goodie, se aștepta să găsească buzunarele căptușelei pline de plumb. El avea patruzeci și șase de kilograme, cu șaua cea mai grea putea ajunge la cincizeci de kilograme; calul n-avea nici o șansă.

Goodie așteaptă ca mașina jockeyului să se îndepărteze; abia după ce automobilul nu se mai văzu, el îi ordonă lui José să scoată șaua. Omul, care era un tip voinic, o luă fără greutate; era o șă special făcută și garnisită pe dedesubt cu lame de plumb; greutatea adevărată pe care Tommy Dix o avusese la galop era de șaiszeci și trei de kilograme.

Tommy se îndreaptă către Londra; trecând pe la periferie, se opri la un bookmaker cunoscut.

—Cum a mers *Field of Glory*? îl întreabă acesta.

—Poate câștiga numai la cursele cu vânzări.

Imediat s-a știut și la Newmarket, și la Londra că *Field of Glory*, chiar dacă învinsese la handicapul* de la Stockton – nu avea nici o șansă la "Cambridgeshire".

Goodie îi scrisese lui Tommy în ziua următoare:

"Calul va progresa, cred, după acest galop; starea i se îmbunătățește și sper că la anul va fi, poate, un favorit."

Goodie nu fusese unica persoană care asistase la galopul de

---

* Handicap – întrecere sportivă în care unii concurenți (mai slabi) sunt avantajați pentru a se pleca de la șanse egale pentru toți; în cazul curselor de cai, greutatea diferită a jockeyilor este egalizată prin adăugarea de plumb la șei, iar caii mai puțin performanți pleacă în avans față de ceilalți (n.trad.).

duminică dimineață. Edna Gray, călărind pe un hack* făcuse un ocol mare, ajungând pe pistă la timp pentru a vedea startul.

Știa destul de puține despre curse, dar își dădu seama că unul dintre jochei călărea cu adevărat foarte bine. Era, fără ca ea să știe, un compliment pentru Tommy Dix.

Edna văzu de departe animalele oprindu-se după goana lor și, întorcându-și calul în partea opusă, cobori pe o cărăruie care o duse în fața peșterilor Perrywig; se opri încercând să distingă ceva prin deschizături, dar nu văzu nimic în întuneric, cu excepția unui perete care părea a fi capătul grotei; cu toate acestea, știa bine că se putea circula cale de kilometri întregi prin labirintul subteran care se întindea sub platou.

Câțiva vizitatori fuseseră de curând pe acolo, pentru că fata zări resturi de mâncare: oase de pui, coji de cartofi și de portocale. Ea își continuă plimbarea; panta era destul de abruptă în locul acela și terenul alunecos, dar calul ajunse pe drumul drept, fără vreun accident.

Luke îi promisese că va veni în duminica aceea, urmând să rămână și la dejun; Edna rămase plăcut surprinsă, găsindu-l deja așezat în fața casei, la soare, într-un fotoliu adânc de răchită.

—Deci ai auzit stafia? întrebă el fără a se ridica.

Dădea dovadă, într-adevăr, că are cele mai urâte apucături pe care le putea avea un bărbat.

—Ei, bine, reluă el, ești acum de acord să vii în oraș și să locuiești acolo așa cum se cuvine unei femei rezonabile?

Luke se ridică în sfârșit, alene, în momentul când fata se apropiase de el.

—De ce m-aș întoarce în oraș?

—Pentru că duci aici o viață prea retrasă pentru o tânără și fermecătoare doamnă și pentru că am făcut ceva stupid.

Detectivul o urmă pe Edna în salon și avu amabilitatea de a-i

---

* Cal de plimbare (n.trad.).

aranja câteva perne pe un fotoliu.

—Este uimitor să te aud făcând o astfel de mărturisire; ce-ai făcut?

—Un necunoscut m-a sunat ieri la telefon și m-a întrebat dacă te cunosc; la răspunsul meu afirmativ a spus ceva extrem de vulgar despre dumneata. Evident, totul era făcut cu intenție. Ca un idiot, m-am infuriat: era exact ceea ce dorea, pentru că a închis telefonul mai înainte să-mi pot da seama ce greșeală am făcut.

—Nu înțeleg, zise ea.

—Să mă las agățat printr-un asemenea truc! Mi-e rușine de mine însumi! spuse el.

—Dar ce înseamnă asta? Tot nu înțeleg. Ce grosolanie a zis?

—Nu pot spune. Omul de la telefon dorea să afle dacă sunt suficient de interesat de persoana dumitale ca să mă infuriu la auzul acelei insulte; acum știe.

Fără a o lăsa să vorbească, detectivul continuă:

—Când spun: suficient de interesat de persoana dumitale, nu înțeleg că sunt mort de dragoste! Ceea ce am zis înseamnă doar că sunt nebun după dumneata. Este o subtilă diferență între cele două sentimente.

—Sper că există una, zise Edna cu răceală. Rămâi la masă?

—Refuz să fiu muștrat, răspunse Luke. Așa cum am spus, te consider, miss Gray, ca pe fratele meu mai mic; poți să-ți iubești frații mai tineri, mă rog, pe unii dintre ei, nu?

—Cred că nu e necesar să mai continuăm acest subiect delicat, spuse fata supărată pe el și mai supărată pe ea însăși, pentru felul în care își trădase stânjeneala.

—Ba este necesar, până la un anumit punct. De exemplu, dacă acel gentleman crede că mă poate vătăma făcându-ți dumitale un rău, e important să te afli în afara pericolului. Doctorul Blanter este singurul bărbat cu care nu pot permite să te întâlnești.

Edna se întoarse către el cu bruschețe, fără a-și mai ascunde iritarea.

—Ar fi fost de preferat să spui toate astea cu mai mult tact, domnule Luke. E posibil ca tipul acela să fie indezirabil, însă, dacă ți-am dat dreptul de a decide pe cine pot sau nu să văd, cred că asta s-a întâmplat fără să-mi dau seama, punându-te astfel într-o falsă poziție. Ești foarte bun cu mine, recunosc, dar nu-mi place felul dumitale de a pretinde că ești răspunzător de viața mea; asta este absolut sâcâitor!

Luke o privea cu mare seriozitate. Apoi, după o lungă tăcere, adăugă:

—Așa este. Manierele mele sunt departe de a fi perfecte, sunt dezolat.

Edna se simți vinovată, dar își reprimă gestul de regret. În timpul dejunului, încercă să-l readucă la vechiul lui fel de comportare față de ea, oricum preferabil atitudinii corecte și respectuoase adoptate acum de Luke. La sfârșit, îl acuză că face pe îmbufnatul și el râse.

—Sper că nu e așa, dar cu bărbații nu se știe niciodată; suntem niște creaturi extrem de orgolioase și ne sare țandăra foarte ușor. Ai mai văzut câinii?

Ea făcu semn că nu.

—Privește-i mai atent când o să-i vezi și nu fi speriată.

—Nu mi-e frică de câini.

Luke mai rămase o oră după terminarea dejunului; niciodată Edna n-ar fi crezut că o discuție cu el poate fi atât de plăcută. Atunci când detectivul plecă, fata încercă un sentiment de nemulțumire împotriva ei înseși, împotriva lui, a Longhall-ului și a felului ei de viață. Sunându-și camerista, îi spuse:

—Pregătește-mi bagajul; telefonează la Carlton să-mi rețină o cameră și spune-i șoferului că plec la Londra.

Era pentru prima oară că nu-l avertizase pe Luke de o plecare a ei și realiză cu spaimă cât de obișnuită era să o facă.

Duminică seara, pe ploaie, Londra este un loc lugubru, chiar dacă tragi la un hotel strălucind de lumină. Edna Gray se duse la

culcare, simțindu-se profund nefericită; ar fi plâns, dacă ar fi îndrăznit să-și găsească o scuză pentru lacrimile ei.

Capitolul 12

În dimineața următoare, în timp ce detectivul lucra în biroul său, secretara îl anunță că un bărbat dorea să-l vadă.

—Are aerul cuiva care intenționează să vă trezească mila.

—Adu-l aici pe individ.

Luke își întoarse fotoliul mobil pentru a-l putea examina mai bine pe sărmanul om care stătea umil lângă ușă, ținându-și în mâini cascheta veche și unsuroasă.

—Hello, Punch, intră! zise detectivul, apoi îi făcu semn secretarei să se retragă.

Punch decăzuse cu câteva clase față de momentul ultimei întâlniri cu Luke, la Doncaster. Marginile ciorapilor lui erau lăbărțate; nu se bărbierise și dormise probabil îmbrăcat noaptea trecută, poate chiar și în nopțile precedente.

—Vin pe jos de la Newbury, domnule Luke. Dacă aș fi găsit pe cineva care să-mi împrumute doi șilingi, aș fi reușit să pariez chiar pe câștigătorul cupei; bătrânul Goodie era acolo, dar când am încercat să-l tapez m-a trimis la dracu'. Dacă l-aș fi văzut pe Trigger, el mi-ar fi dat; el nu e chiar așa rău. Am lucrat de două sau de trei ori pentru el când era un om fără mofturi și m-a plătit bine întotdeauna...

—Sper că nu-mi vei povesti istoria vieții tale, Punch, îi spuse Luke; ce dorești de fapt?

Omul își trecu limba peste buzele uscate:

—N-am mâncat nimic, de ieri.

—Și nici n-ai băut nimic, de azi-dimineață.

—Nu beau decât apă, vă asigur, domnule Luke. Am cheltuit mai mult de o sută de mii de lire cu chefurile. Am făcut socoteala acum vreo lună. Acum însă s-a terminat; iată de ce doream să vă văd. Eu nu mai beau și știu că sunteți un gentleman care n-o să ezite să ajute un amărât ca mine care vrea să se lase, de data asta.

—Ai avut mai multe ocazii să te lași.

—E adevărat, dar acum nu mai am de ales; nu pot găsi nici măcar ceva de mâncare. Nu mă invinovățesc decât pe mine. Absolut nimeni nu mă crede când spun că nu mă mai îmbăt.

Luke îl măsura în timp ce se gândea.

—Mă întreb dacă pot avea încredere în tine. În orice caz, o să-ți dau o șansă. Punch, dacă o vei lăsa să-ți scape, ea va fi ultima!

Detectivul scoase două hârtii de cinci lire din portofel și i le întinse.

—Du-te, fă-ți o baie, arde-ți zdrențele astea, cumpără-ți un costum prezentabil și închiriază-ți o cameră. Revino aici, după-amiază, fără să spui cuiva un cuvânt.

Omul voia să plece, dar se opri să mai sporovăie puțin:

—*Field of Glory* nu are nici o șansă la Cambridgeshire și nu înțeleg nici acum cum a câștigat handicapul de la Stockton. I l-am vândut pentru șaiszeci și cinci de lire...

—Știu, știu, asta e o poveste veche. Ne întâlnim la ora patru.

Punch ieși, vorbind singur. Luke luă dintr-un sertar închis cu cheia trei dosare groase pe care scria "Panglica verde". Mai puse înăuntru câteva notițe despre Trigger și, recitind pentru a douăzecea oară, cele câteva informații pe care le avea despre acest gentleman, nu găsi nimic condamnabil în viața lui.

Dosarul doctorului Blanter era însă cu totul altfel. Conținea tăieturi din ziare pe tema a două anchete, informații despre o înfățișare a doctorului în fața Facultății de medicină și o groază de scrisori, din care jumătate anonime. Se credea, la Scotland Yard, că doctorul e asociat cu o bandă organizată de criminali care operau, cea mai mare parte din ei, separat, având însă scopuri și

interese comune; omul avea la dispoziția lui o armată de bărbați și femei pe care-i folosisese într-o ocazie sau alta, de preferință ca picoli în restaurantele de noapte sau în locuri mai rău famate.

În orice caz, Luke nu subestima deloc puterea acestui individ și își luă măsurile de precauție necesare.

Doctorul Blanter bănuia însă că e supravegheat. Avea instinctul omului care trăiește tot timpul la limita legii; în plus, avea un anume respect pentru inteligența și perseverența Scotland Yard-ului.

În dimineața aceea de luni, omul ajunsese acasă devreme, găsind în Half Moon Street o telegramă lungă, trimisă de unul din agenții săi din America de Sud. O citi o singură dată, memorând fiecare rând, (era un exercițiu cu care se mândrea), apoi o distruse. Câteva minute mai târziu, telefonă unei tinere persoane care-i răspunse acu, pentru că o trezise din somn.

—Doctorul îți vorbește, spuse el; am nevoie de tine, Maggie. Vino la mine la unsprezece și jumătate.

—Iertați-mă, domnule Blanter, nu știam că sunteți dumneavoastră; voi fi punctuală.

Această femeie purta în teatru numele bombastic de Ruby de Vinne; adora să-și povestească succesele de actriță și chiar avusese câte un rol, uneori. Nu spusese ea, oare, într-o piesă:

"Ce va gândi acum prințul despre dumneavoastră, doamnă?"

Într-alta rostise cu accent de cartier: "Vorbiți-ne despre aventurile dumneavoastră din China!", fapt care-i oferise junelui prim ocazia de a fredona un cântec...

Femeia sosi exact la unsprezece și jumătate; era o brunetă frumoasă, căreia i se explicase o singură dată cuvântul "trează" și care n-avea deloc intenția de a-i uita sensul.

—Oh! doctore, mi-ați dat o emoție! Credeam că s-a întors prietenul meu din Germania; joacă la "Admiral Palast", dar spectacolele de revistă s-au terminat și...

—Dacă și la prietenul tău strigi la telefon așa cum ai făcut-o

cu mine, nu m-ar mira ca el să rămână în Germania; iar accentul tău este tot dezagreabil, draga mea Maggie. Am o afacere pentru tine.

Femeia mai lucrase cu doctorul, păstrând o amintire frumoasă recompensei primite.

—Vorbești spaniola, nu-i așa?

—Ca o spanioloaică adevărată.

—Bun, înseamnă că știi un cuvânt sau două; dar de asta am nevoie; ai fost în America de Sud, în turneu; e important; local de noapte, nu-i așa?

—Am avut un succes uriaș, de fapt toată trupa avea, iar eu eram steaua.

—Acum, ascultă-mă, zise doctorul, scuturându-și trabucul într-o cupă de argint. Uită măcar o dată că ai făcut parte dintr-o trupă, că ai fost pe scenă și ține minte ce-ți voi spune: ai fost la Buenos Aires cu tatăl tău, care este un colonel în retragere, și acolo ai fost prezentată domnișoarei Edna Gray. Îți voi da toate amănunțele necesare: unde locuia, cu ce se ocupa, la ce hotel trăgea, numele croitoresei; la ea v-ați și cunoscut. Miss Gray venea în oraș cam la trei luni o dată și e foarte plauzibil să vă fi întâlnit acolo. Această persoană locuiește la Carlton. Vreau să intri în legătură cu ea... O întâlnire întâmplătoare. Tot la Carlton ia dejunul atunci când se află în oraș și acum se află aici. Încearcă să te împrietenești cu ea, dar nu exagera. Du-o la teatru, pot avea o lojă la revista de la Pavilion oricând dorești. Cum ești îmbrăcată?

Miss de Vinne era foarte bine pusă la punct.

—N-o duce în locuri oarecare; luați masa la Ritz sau Berkeley și supraveghează-ți vocabularul. Vino să mă vezi după-masă, după ce vei fi studiat toate amănunțele.

Doctorul luă o foaie de hârtie și scrise pe ea câteva informații pentru ca fata să nu le uite.

—Iată rolul tău. O să mai vorbim după-masă, la ceai. Îți voi da cincizeci de lire pentru cheltuieli și, când le vei termina, vei mai

primi încă pe atât.

Miss de Vinne se mândrea cu faptul că era foarte expeditivă și aceasta nu era de mirare, dată fiind scurtimea rolurilor pe care le jucase. Femeia reveni la ora fixată și se supuse examenului patronului ei, care recunoscuse, amabil, că totul era perfect.

—Mai este ceva de explicat, foarte important. Această domnișoară îl are mereu pe Luke prin preajmă; au venit în Anglia pe același vapor; așa s-au cunoscut.

—Luke? spuse Maggie speriată. Vreți să spuneți copoiul acela? Mă știe. M-a convocat la Scotland Yard pentru afacerea Pyrock și eram nevinovată ca un prunc, doctore. M-a ținut acolo, punându-mi o groază de întrebări, de nu mai știam la sfârșit unde-mi este capul și unde-mi sunt picioarele.

—O să faci în așa fel, încât să nu-l întâlnești. În orice caz, treaba ta este să obții o invitație la Longhall.

—Ar fi bine, oare, să-i trimit cartea mea de vizită?

—Atenție, nu te cheamă Ruby de Vinne, ci Maggie Higgs, asta fiind, de fapt, numele tău, așa-i?

Femeia nu era prea încântată de această decădere.

—Credeți că numele ăsta este destul de distins? Doar am fost și în străinătate!

—Nici chiar o călătorie în străinătate nu-ți poate schimba numele în de Vinne, zise Blanter sec.

Întâlnirea nu a fost greu de aranjat. Edna se dusesese în seara aceea la teatru; în pauză, ieșind în foaiер, văzu oprindu-se în fața ei o persoană strălucitoare, cu brațele pline de brățări.

—Nu sunteți Edna Gray?, întrebă tânăra apariție cu emoție; ba da, sunt sigură că așa este!

Edna era amuzată și totodată intrigată:

—Într-adevăr, acesta este numele meu.

—Nu mă recunoașteți? E adevărat, nu ne-am întâlnit decât o dată. Vă aduceți aminte? La doamna Rugatti, la Buenos Aires. Tocmai veniserăți de la unchiul dumneavoastră și erați foarte

obosită.

Tânăra își clătină capul, surâzând în continuare:

—Nu-mi aduc aminte, dar veneam adesea la Buenos Aires foarte obosită.

—Ce plăcere să vă revăd! strigă Maggie. Mă aflu la Londra pentru o lună sau două și chiar îmi doream să întâlnesc pe cineva cunoscut. Sunt singură aici: tatăl meu a plecat în armata din Indii.

Edna era foarte fericită întâlnind pe cineva care să dorească a reînnoa cunoștința cu ea. Cele două femei mai vorbiră câteva minute apoi – la apelul soneriei – își reluară locurile în sală. După reprezentație, Edna o găsi pe fată așteptând-o în hol.

—Unde locuiți? Vă pot conduce; mașina mea este aici.

După ce au luat masa la restaurant, au convenit o întâlnire pentru a doua zi dimineață. Maggie se duse la Blanter triumfătoare, să-i raporteze. Doctorul o ascultă cu buzele strânse și sprâncenele încruntate.

—Nu-mi convine că ați luat masa în public; vei face mai bine spunându-i mâine că o să te instalezi la Carlton. În un apartament; astfel, veți putea mânca în cameră.

Aproape în același moment, un tânăr în ținută de seară îi telefona lui Luke.

—Alo, domnule, vă mai amintiți de Ruby de Vinne?... da, Maggie... mi se pare Higgs, da, așa e. A făcut cunoștință cu miss Gray; erau amândouă la teatru în seara asta și au luat masa împreună după spectacol. De Vinne s-a dus apoi, imediat, la Blanter; acum se află la el. Ce ordine îmi dați?

—Urmărește-o mâine dimineață, spuse Luke fără emoție. Dacă se mută la Carlton, ia o cameră în contul meu. Acum, mergi după ea până ajunge acasă.

Pe la două noaptea, miss Higgs se întoarse cu taxiul în frumosul apartament din Bayswater, fără a fi urmărită; mă rog, asta era plăcuta ei impresie.

A doua zi dimineață, în timp ce doctorul Blanter își lua micul

dejun, camerista îl anunță că este chemat de urgență la telefon.

—Spune-le să se ducă la dracu', mormăi doctorul, care dormise prost în noaptea aceea. Cine e?

—Domnul Luke.

Blanter scăpă din mână cuțitul și furculița, apoi trecu în biroul lui.

—Blanter, dumneata ești acolo? Aici Luke.

—Și?

—Îndepărtează-o pe miss Higgs de miss Gray, asta dacă nu vrei amândoi să aveți decepții.

Doctorul Blanter respiră cu greutate.

—Nu știu ce vrei să spui. Cine e Higgs?

—Să nu mai vorbim; eu vă avertizez...

Auzind răspunsul rece în același timp cu zgomotul pe care-l făcea receptorul pus de Luke în furcă, doctorul se întoarse la masă, extrem de preocupat. Edna își așteaptă în zadar vizitatoarea care trebuia să sosească la ora unsprezece. Plănuiseră să facă mici cumpărături și să ia masa împreună; se făcu unsprezece jumătate, apoi douăsprezece, dar nu veni nimeni. Tânăra era mai mult nedumerită decât plictisită; fără să fi fost prea încântată de noua ei prietenă, care-i apăruse atât de brusc în cale, se bucurase la ideea că va petrece toată ziua în compania unei femei.

Exact înainte de dejun, Edna primi o telegramă din Germania. Domnul García se hotărâse să facă o călătorie de agrement prin estul Europei și o ruga să-i scrie la Consulatul argentinian din Constantinopole. Dacă i-ar fi comunicat itinerariul sau adresa unde i se putea telegrafia, ea și-ar fi luat valizele și ar fi plecat să-l întâlnească. În loc de asta, se întoarse către seară la Longhall, constatând că unei tinere fără ocupație i se ofereau la țară cu mult mai puține distracții decât la oraș. Edna se gândea foarte serios să se întoarcă în Argentina, terminând astfel definitiv cu Anglia.

Capitolul 13

O femeie tânără și fermecătoare, fără prieteni este un fel de anomalie. Edna Gray începuse să înțeleagă că hotărârea ei de a se stabili în partea cea mai puțin locuibilă a comitatului Berkshire era o greșală. Frumusețea ținutului, aspectul gazonului bine îngrijit, varietatea culorilor florilor care apăruseră ca printr-o minune sub mâinile pricepute ale grădinarului, liniștea fermecătoare a unei case bătrânești, în fine, sentimentul agreabil de responsabilitate pe care-l încerca administrând acel loc, toate acestea nu-i puteau compensa izolarea.

Trăise, e adevărat, în locuri singuratic, dar acolo reclusiunea era suportabilă pentru că era obligatorie. Aici, în Anglia, date fiind plăcerile pe care i le puteau oferi tinerețea și situația ei, era o nebunie să te autoexcluzi din societate. Nu mai puțin adevărat era și faptul că Londra se găsea la doar două ore distanță cu mașina, dar nu avea vreo dorință anume să vadă pe cineva. Mergea călare în fiecare dimineață; după-amiaza se plimba prin împrejurimi cu una dintre mașinile acelea mici pe care le găsisese la început ridicole, dar pe care acum le aprecia. Un drum prost, în serpentine, dar scurt, pe care mergea adesea, ducea la platou; găsisese chiar și o scurtătură prin landă, pe unde putea trece. Echitația rămânea însă plăcerea ei cea mai mare; întâlnise de două ori grupuri de cai care alergau pe piste diferite.

Într-o dimineață, revenind călare din plimbarea ei obișnuită, Edna coborî de pe platou pe o pantă dulce și înverzită pentru a

evita drumul rău pe care o luase într-o zi și întâlni doi oameni care săpau; doi muncitori cu aerul cam îmbufnat; făcuseră deja un șanț adânc și aruncau într-o parte și în alta pământul cretos. Edna se apropie, dorind să afle la ce servea acea groapă; cei doi o priviră, răspunzând printr-un mormăit salutului ei cordial. Fata ajunsese apoi acasă și nu se mai gândi la ei.

În după-amiaza aceea, Lane veni în vizită ca să-i prezinte conturile.

—V-a anunțat domnul Goodie că va construi ceva pe terenurile dumneavoastră, miss Gray?, întrebă el. Am văzut doi oameni foarte ocupați cu săparea unei fundații; nu cunosc condițiile contractului de închiriere, dar mă îndoiesc că ar putea întreprinde ceva fără aprobare.

Edna surâse; situația de proprietară continua să o amuze.

—Voi vedea despre ce este vorba, domnule Lane, zise ea fără să aibă intenția de a o face.

Seara avea însă să-i aducă explicația. Plecase să se plimbe și o luase, din imprudență, pe o scurtătură. Era din ce în ce mai întuneric și, spre surprinderea ei, motorul automobilului se opri; fata coborî și constată că i se terminase benzina. Având simțul orientării, își dădu seama că se afla la vreo trei mile de casă. Își părăsi deci mașina și plecă pe jos. Era deja noapte când începu să coboare de pe platou, dar zări totuși pe marginea drumului o mașină cu farurile aprinse; era un camion. De abia înțelesese despre ce este vorba, când văzu un grup venind către ea și auzi zgomotul copitelor unui cal. Edna se retrase la umbra arborilor și se gândi că nu avea de ce să se teamă; era probabil unul dintre oamenii lui Goodie care conducea un cal de povară. Cu toate că nu era nervoasă, își simți inima bătându-i în piept ceva mai repede și un fior o străbătu prin tot corpul. Acum putea vedea mai clar: omul, care ținea calul, era Goodie; el trecu prin fața ei, foarte aproape, îndreptându-se către locul unde cei doi oameni săpaseră șanțul acela; în lumina palidă

se distingea acum și grămada de pământ cretos. Și omul, și calul se opriră. Întinzându-și capul printre crengi, tânără văzu că animalul fusese dus la marginea gropii.

În acel moment, Goodie scoase ceva din buzunar; fata își imaginează că individul avea intenția de a pune calului un frâu; era atât de intrigată că uitase de emoții.

Bang!

Edna auzi un zgomot sec, asemeni celui făcut de o ușă trântită, văzu calul prăbușindu-se greoi și dispărând în pământ; inima începu să-i bată cu putere, realizând ceea ce se petrecuse: calul fusese ucis. Șanțul acela era pregătit anume pentru a-i servi bietului animal de mormânt. Fata începu să tremure; încă o clipă și i s-ar fi făcut rău; se îndepărtă tiptil în vârful picioarelor, apoi începu să meargă din ce în ce mai repede, stăpânindu-și pornirea irezistibilă de a o lua la fugă. Evită să treacă pe lângă mașină, dar avu posibilitatea să vadă că era camionul de transportat cai. Ajunse apoi la drum.

Întoarsă la Longhall, Edna se simți cuprinsă de o neliniște vecină cu panica; intră repede în camera ei; nu i-ar fi plăcut să fie văzută într-o asemenea stare. Redobândindu-și apoi calmul, fata se rușină de spaima ei; cu excepția întunericului, nu fusese nimic misterios în acel incident. Proprietarii își ucid câteodată caii; poate că cel pe care-l văzuse era un vechi prieten al lui Goodie și acesta nu suportase ca o mână străină să-l doboare.

A doua zi, Edna urcă în șa dis-de-dimineasă, după ce-și trimise șoferul să recupereze mașina abandonată; îi văzu pe cei doi oameni acoperind groapa, dar își urmă drumul către culmea dealului; ajungând pe platou, se întâlni față în față cu Goodie călare pe un hack. Individul își întoarse fața gălbejită și ochii enigmatici către ea; pentru întâia oară de când se întâlniseră la Doncaster, îi vorbi:

—Bună ziua, miss Gray.

Fata îi răspunse cu politețe.

—Sper că nu v-am speriat aseară...

Edna tresări atât de puternic, încât era să alunece din șa.

—Eu nu v-am văzut, dar unul din oamenii mei, da. Trebuia să omor o mârjoagă bătrână; aș fi preferat să se întâmple fără ca cineva să se fi aflat prin preajmă; dar mai sunt câteodată plimbările pe dealuri.

Ochii lui nu-i scăpau din priviri pe ai Ednei.

—Sper că într-una din zilele astea ne veți vinde proprietatea, miss Gray, spuse el cu vocea lui monotonă. Sunt atât de obișnuit cu locul, încât n-aș vrea să-l părăsesc. Veniți într-o dimineață să-mi vedeți caii galopând. Nu-i mare lucru, vreau să spun că nu sunt cai buni de curse, dar am totuși unul sau doi care nu merg chiar rău. Mi s-a spus că vă gândiți să cumpărați cai de curse... nu fug după clienți, dar dacă vreți să-mi trimiteți la antrenament vreo doi sau trei din cei pe care-i veți achiziționa, puteți fi sigură că voi avea o grijă deosebită de ei și că voi face chiar să câștigați un premiu.

Tânăra era stupefiată auzindu-l vorbind de un proiect pe care nu i-l încredințase decât lui Luke.

—Mi-e teamă că ideea mea de a deveni proprietară de cai de curse e încă destul de vagă. Nu știu, efectiv, nici cum să încep.

Omul își trecu limba peste buzele palide și o privi din nou:

—Am un cal pe care vi l-aș da pe o mie de lire; face mult mai mult, dar cred că proprietarul vrea să-l vândă; este *Field of Glory*. Aveam intenția să vă caut, în acest sens, dar, după cum v-am spus, nu alerg după clienți. E un cal bun după Blanford: mama lui a câștigat curse în Irlanda. N-ar fi deloc rău să alerge sub culorile dumneavoastră.

—Eu știu atât de puține lucruri despre curse..., începu Edna.

—Dacă antrenorii ar trebui să-i aștepte pe proprietarii care cunosc câte ceva despre alergări, ar muri de foame... Calul de care v-am vorbit urmează să concureze la "Cambridgeshire" și ar putea

câștiga... Nu spun că va câștiga, ci că ar fi capabil... L-am încercat în dimineața trecută; ați văzut, cred, galopul. În fine, va trebui să reflectați la toate acestea, miss Gray.

O salută dând din cap, se întoarce și plecă în galop către caii care mergeau la pas, în cerc, la celălalt capăt al pistei.

Edna Gray era foarte intrigată, deși gândea – întorcându-se la Longhall – că nu era nimic uimitor în propunerea antrenorului – care era și chiriașul ei – de a-i da ocazia să participe la curse.

Telefonându-i lui Luke în ziua aceea, îi povesti discuția cu Goodie. Detectivul se arată extrem de interesat.

—Dacă ți l-a oferit pe *Field of Glory* pentru o mie de lire, ai avea ocazia să închei o afacere bună, dar e de preferat să n-o faci. Calul aparține unui proprietar din Midlands sau, mă rog, așa se spune. Cred că ghicesc de ce Goodie vrea să paseze calul.

—Ei bine, aș vrea s-o știu și eu...

Dar detectivul nu-i răspunse.

După convorbire, fata își dădu seama că uitase să-i vorbească despre calul ucis, dar în scurtă vreme uită incidentul.

În zilele care au urmat n-a mai avut noutăți de la Luke. Pe la sfârșitul săptămânii, exact când se plictisea de moarte, detectivul își făcu însă apariția neanunțat. Primirea a fost rece, după cum era de așteptat. Edna deveni și mai bățoasă, aflând că oaspetele nu venise pentru ea, ci din dorința de a-l întâlni pe administrator. Discuția cu acesta se prelungise atât de mult, încât, la un moment dat, ea trimise să-l cheme.

—Am oroare de misterele astea, domnule Luke; dacă nu te zăream venind, nici n-aș fi știut că ești aici.

—Nu fi susceptibilă, miss Gray, spuse detectivul pe un ton familiar, am vrut să-l întâlnesc pe Lane pentru un lucru care nu te privește.

Avea replica pe buze, dar, fiind dăruită cu simțul umorului, răse.

—Ești și exasperant și prost crescut. Rămâi peste noapte? Voci cere să ți se pregătească o cameră.

—Există un han pe drum, *Leul Roșu*; mi-am lăsat valiza acolo.

—Ai fi putut rămâne aici.

—Prefer *Leul Roșu*. Gazda mea nu țipă la mine. De altfel, vei fi furioasă pe mine, aflând că ți-am răpit o prietenă.

—O prietenă? întreba Edna uimită.

—Maggie Higgs. O actriță de mâna a treia; asta e tot ce pot spune mai bun despre ea. Blanter îi ordonase să facă cunoștință cu dumneata; apropo, se prezentase Maggie Higgs sau drept Ruby de Vinne?

Tânăra înțelese pe dată:

—De aceea nu a mai venit?

Luke făcu semn că da. Edna nu se supără pe el și nici nu se simți jignită din pricina intenției lui; cu atât mai puțin pentru descrierea puțin flatantă pe care detectivul i-o făcuse lui Maggie.

—Ce ciudat! De ce dorea Blanter să o cunosc?

Luke nu răspunse la întrebare.

—Aș dori să fac turul proprietății, dacă îmi dai voie.

Detectivul voia să meargă pe jos, dar ea ceru să li se înșeuze caii; ieșiră astfel împreună pe ușa grajdului aflat în spatele casei. O luară pe un drum rău care urca spre dealuri; vila lui Goodie rămase ascunsă privirii; în schimb, se puteau vedea noile grajduri, construite pe o pantă. N-au întâlnit nici un suflet de om, pentru că vremea se răcise și începuse chiar să și plouă. De obicei, mai ales în duminicile de vară, văile erau bătute de plimbăreți. Edna îi povesti lui Luke că trecuse pe lângă peșterile Perrywig și faptul păru să-l intereseze pe detectiv.

—Spuneai că ai fost pe acolo? Ele se află pe terenurile lui Goodie, nu-i așa? Cred că partea aceea a dealurilor îi este închiriată.

—De ce sunt închise subteranele? întreabă Edna.

—Vrei să spui că este un grilaj... pare sinistru, nu? Cred că

grotă cea mare a fost utilizată mult timp ca depozit; există o scurătură care duce acolo și Goodie își înmagazinează furajele.

Tot privind către grajduri, văzură personalul de serviciu agitându-se prin curtea cea mare.

—De ce nu sunt decât lads spanioli? întrebă fata.

—Nu e nimic suspect în asta. Noi, englezii, suntem înclinați să credem că orice străin e un criminal; există multă lume care crede că Goodie îi folosește pe acești băieți pentru că sunt niște scelerați — și asta pentru că sunt străini. Omul îi utilizează, de fapt, pentru că ei nu vorbesc englezește; pacostea grajdurilor de curse englezești o constituie acel lad care transmite în secret jucătorilor profesioniști informații la zi despre galopurile de antrenament. Evident, faptul încalcă regulile Jockey-Club-ului; dacă ar fi descoperiți, acei lads ar putea fi concediați. Din fericire, oamenii de la grajduri nu au — de obicei — capacitatea de a aprecia cu competență rezultatele, așa că informația oferită de ei nu e atât de profitabilă pe cât s-ar crede.

Luke cunoștea terenul mai bine decât însoțitoarea lui; o conduse astfel pe o cărare care ducea drept la intrarea în subterane. O altă, aflată la vreo doi kilometri mai departe, comunica, se pare, cu cea principală. Cei doi coborâră de pe cai și legară frâiele de un copac, plecând mai departe pe jos.

Ajuns la intrarea în caverne, Luke examină cu atenție grilajul; gratiile aveau cinci centimetri grosime, iar întreg barajul se sprijinea pe balamale încastrate în rocă. Detectivul pipăi și lacătele de oțel; totul era de neclintit. Terenul era marcat de alte câteva cărări.

—Curios, aici s-a greblat.

Luke aruncă o privire și către interiorul întunecat al pivniței.

—Și iată grebla; exact după acest vârf de stâncă se pot vedea câțiva dinți.

Detectivul se întoarse și privi panta care ducea la drumul pe care fata îl parcursese odată, călare.

—Unde ai găsit resturile picnic-ului?

Edna căută în zadar; nu plouase prea tare și totuși nu se mai vedea nimic. Fata știa însă că nu se înșelase asupra locului unde văzuse oasele și cojile de portocală.

—Cineva a curățat totul, spuse Luke.

Urcând din nou în șa, cei doi reveniră pe platou; se făcuse noapte și nori groși veneau dinspre sud-vest. Abia ajunseră la Longhall că ploaia începu să se reverse potop.

Capitolul 14

În timpul cinei, Luke îi povesti Ednei ultimele noutăți de la hipodrom. Goodie câștigase un mic premiu la o cursă cu vânzări; se pariasse mult pe cal, dar nu fusese o tranzacție. Doctorul profitase din plin.

Era un jucător înrăit, despre care se spunea că pierduse o sută de mii de lire într-o săptămână, la Monte-Carlo, pentru a câștiga tot atât mai târziu.

—Ar paria pe orice; iată de ce tipul nu este așa bogat ca Trigger sau ca Goodie...

—Goodie, bogat?

—Aș spune că are mai mult de două milioane. Toți banii lui sunt plasați în valori sud-americe și astfel e simplu să ghicești unde se va stabili atunci când țara asta îi va deveni de nesuportat.

Bărbatul de lângă ea nu era acel Luke pe care-l cunoștea; avea o anumită rezervă ale cărei cauze fata nu le putea ghici, o politețe pe care o găsea forțată și mai greu de suportat decât manierele lui obișnuite.

Puțin după ora zece, Edna primi un mesaj de la Londra: o telegramă de la domnul García, expediată din Constantinopole, informând-o că bătrânul urma să plece cu automobilul într-o călătorie prin Palestina.

Afară continua să plouă foarte tare; fata insistă să-l conducă pe Luke cu automobilul la *Leul Roșu*.

Pe la miezul nopții, cineva sună la intrare, dar Edna nu auzi nimic; se trezi doar atunci când Panton, majordomul, îi bătu la

ușă.

—Ce este?, întrebă ea.

—E domnul Luke, miss. Dorește să vă vadă imediat.

Fata se îmbracă repede și coborî. Luke se afla în sufragerie. Avea o manta de cauciuc, iar pălăria era udă leoarcă, pentru că străbătuse doi kilometri prin furtună.

—Ce se întâmplă?, întrebă ea îngrijorată.

Luke închise ușa încăperii.

—Recunoști asta?, spuse el scoțând din buzunar o carte mică, legată în piele moale și aurită pe margini. Cartea i se părea cunoscută fetei; o deschise și citi pe prima pagină dedicația scrisă în spaniolă:

Iubitului meu prieten, Alberto García, la cea de a șaiszeci și treia aniversare.

Era un volum de poezie spaniolă pe care i-l cumpărase la Buenos Aires și scrisul era al ei. Edna îl privi stupefiată pe Luke.

—Da, eu i-am dat-o domnului García.

—Atunci, cum de se găsea pe etajera din camera mea? García a stat vreodată la *Leul Roșu*?

—Fără ca eu să o știu...

—Am devenit foarte nepopular în hanul acela! I-am trezit pe toți în speranța unei informații; din nefericire, proprietarul și soția lui sunt în vacanță și tot personalul e nou.

Luke îi povesti că se culcase, dar, neputând dormi, luase cartea aceea de pe etajeră; cu totul întâmplător găsise dedicația.

—García nu a venit aici de când locuiești la Longhall pentru că se află în călătorie!

—Dar crezi că era atât de urgent să trezești patru persoane în mijlocul nopții pentru a-mi împărtăși descoperirea dumitale? Fără ca acest lucru să mă deranjeze, de altfel, câtuși de puțin, adăugă Edna surâzând, apoi sună. Cred că puțină cafea ar prinde bine. Scoate-ți pelerina asta udă. Nu numai pentru că îmi strici covorul cel nou, dar și pentru că, după cât se pare, nu te simți bine

deloc.

Panton, pe jumătate îmbrăcat, luă mantaua și pălăria lui Luke.

—Da, este urgent. Ai adresa lui García de la Constantinopole?

—Doar a Consulatului argentinian — asta e tot.

—E posibil ca ei să mă poată ajuta să intru în legătură cu el.

Îmi dai voie să telefonez ca să transmit o telegramă?

Luke mângâie adresa pe spatele unui plic și ieși pe hol, reușind apoi să obțină linia telegrafică. Edna urcă pentru a-și pune la punct ținuta. Era acum trează pe deplin și începuse să se simtă ușor îngrijorată. Când termină cu îmbrăcatul, stinse lampa și deschise larg ferestrele pentru a-și aerisi camera. Zări atunci în depărtare, înspre dealuri, o luminiță mică, purtată de cineva care o luase la fugă.

Fără îndoială, era strict supravegheată și dintr-o parte și din alta. E întotdeauna înfricoșător să vezi pe cineva care aleargă în noapte fără vreo explicație anume și fata se simți străbătută de un fior. Tânăra ieși din cameră și îl chemă pe Luke. Detectivul tocmai terminase de vorbit la telefon și se repezi către ea, urcând câte patru trepte o dată.

—Ce s-a întâmplat?

Fata îi spuse ce descoperise și Luke intră în cameră; luminița se apropiase acum și nu se mai agita; la un moment dat, păru că se oprește lângă împrejmuirea de fire metalice. Se auzi apoi zgomotul grilei și păcănitul zăvorului. Era prea întuneric pentru a vedea despre cine este vorba; ploaia care cădea în continuare forma un ecran cejos în fața lor. Dar, pentru că omul se apropia, Luke spuse:

—Este Goodie și nu are câinii cu el; cred că nici ei n-au vrut să iasă pe un asemenea timp.

Luminița trecu pe lângă vilă și cei doi auziră ușa închizându-se.

—Mă întreb ce face oare înălțimea sa?, spuse Luke intrigat.

Aruncând o privire către cadranul luminos al ceasului constată că era trei fără un sfert.

—Unde stă Lane?

—Locuiește într-o casă la drum, răspunse fata.

Avea legătură telefonică cu el printr-un fir special.

—Am să-l sun, dacă îmi dai voie, zise Luke.

Detectivul trecu pe lângă oficiu și, după un moment, Edna îl auzi vorbind cu Lane. Când se întoarse în sufragerie, fata îi oferi din cafeaua preparată de Panton. După ce majordomul se retrăsese, fata întrebă:

—Ce s-a întâmplat?

—Exact ceea ce doream să aflu.

Luke luă cârticica, privi din nou dedicația și o așeză apoi pe masă. O întrebă la ce distanță se afla casa lui Lane de intrarea în Gillywood și se arătă mulțumit când fata îi spuse că erau pe puțin o sută de metri.

—Ce i-ai spus lui Lane?

Răspunsul veni, dar destul de evaziv.

—Sunt dezolat că v-am trezit pe toți atât de dimineață și poate că fără motiv. Sunt cam' agitat, câteodată. Apoi, zâmbind: Vorbește-mi despre caii pe care vrei să-i cumperi.

Edna auzi sunetul insistent al telefonului, dar, înainte ca ea să fi apucat să se ridice, Luke și ieși din cameră. Părea preocupat când se întoarse. Lane îi spusese că, în timp ce se îmbrăca, văzuse doi oameni trecând călare prin fața casei lui. Îl recunoscuse pe Goodie: celălalt era, probabil, spaniolul. Veneau de la Gillywood și păreau grăbiți, pentru că o luaseră în galop. Goodie avea o lampă electrică pe care o îndrepta către partea opusă casei lui Lane. Se oprise o clipă; chinga calului lui Manuel se desfăcuse probabil, pentru că omul se dăduse jos s-o strângă. Apoi, cei doi se îndepărtaseră tot în galop pe drumul către Gareham.

Lane sosi zece minute mai târziu și se înființă în sufragerie.

—L-am văzut foarte clar pe Goodie. Nu sunt însă atât de sigur în privința celui alt; era un tip mai degrabă solid. Goodie călărea pe un ponei argentinian gri.

—Întoarce-te în locul de unde îl poți supraveghea pe Goodie și anunță-mă când se întoarce. Atenție! să nu fi văzut, îi mai spusese Luke.

Lane ieși, oprindu-se doar cât să soarbă cafeaua oferită de miss Gray.

—E cu adevărat pasionant și misterios, dar totuși ce înseamnă toate astea? întrebă fata.

—Aș vrea să știi și eu, răspunse Luke tulburat. Ora asta este cel mai nepotrivit timp al zilei ca să ghicesc.

La ultimul etaj, într-unul din colțurile casei, era o cameră din care se puteau vedea și drumul pe care o apucase Goodie, și câmpia. Luke rămase de gardă în acel loc de observație. Luase și binoclul de la Edna, dar acesta era inutilizabil pentru că noaptea era prea întunecoasă. Iscodea de vreo trei sferturi de oră, când stăpâna casei urcă la el, aducându-i niște cafea.

—Ai văzut ceva? întrebă ea din nou.

—Nimic.

De-abia își încheiase vorba când, în depărtare, pe panta dealului, Luke zări sclipirea tremurată a unei lumini. Totul a durat vreun minut, apoi licărul dispăru.

—Ce să fie oare? Mașină nu, pentru că acolo nu e drum, zise Edna.

—Cunoști bine împrejurimile; unde e drumul?

Fata încercă să-și închipuie în minte topografia locului.

—Cred că pe lângă peștera de la răsărit. Potrivit unei legende, care circulă prin ținut, și subteranele astea au legătură cu peșterile din Perrywig, dar nimeni n-a reușit să le exploreze. Intrarea a fost închisă cu zăbrele din ordinul municipalității. Miei care au pătruns înăuntru s-au pierdut. Și... uită-te!

Lumina apăruse din nou. Luke își aținti privirea prin binoclul fetei; lumina era acum nemișcată; poate că fusese așezată pe pământ, dar era imposibil să distingi silueta omenească chiar și prin acel binoclu puternic.

Lumina apăru iarăși la o anumită distanță de primul loc.

—Tipul se îndreaptă către drum; cred că se va întoarce, spuse Luke.

Era trecut de patru când detectivul percepu zgomotul copitelor cailor; el se așează astfel, încât să vadă fără a-și trăda prezența. Zgomotul era din ce în ce mai distinct de șuieratul vântului; în fine, doi călăreți trecură la pas. Luke îl recunoscu pe Goodie, care mergea puțin înaintea însoțitorului său, cu bărbia în piept, în atitudinea caracteristică pe care o avea atunci când se afla în șa.

Detectivul cobori în sufragerie.

—Aștept să se facă ziua și am să te rog să-mi dai unul dintre caii dumitale, pentru că vreau să fac eu însumi o cercetare. Cred că s-a întâmplat ceva important; mă întreb dacă nu cumva o fi scăpat vreun cal...

Luke îi sugeră Ednei să meargă la culcare, dar fata nu luă în seamă ideea. După un sfert de oră, Lane se prezintă să dea raportul: mașina cea mare a lui Goodie plecase în direcția Londrei. Goodie însuși se afla la volan; iar Manuel închisese grilajul în urma lui.

—Deci nu era vorba de un cal care a fugit; este ceva mult mai important, afirmă Luke.

—Te întorci la Londra? Întrebă Edna.

—Nu, stăm bine aici și vom aștepta să vedem ce se întâmplă; asta măcar o oră sau două.

Puțin înainte de șase dimineața, caii au fost aduși de la grajduri; pentru că ploaia se oprișe, fata vru să meargă și ea. Nori negri întunecau cerul; lumina zilei era încă slabă în momentul plecării celor doi. Au urmat drumul până ce tânăra arătă o trecere în gard. Prin breșa aceea trecuseră cai; li se vedeau urmele copitelor, îndreptate în direcția luată de Goodie; mergeau până la câmpie, apoi dispăreau.

Goodie și însoțitorul său o luaseră către grota cea mică. O altă

dovadă că se aflau pe o pistă bună a fost și reîntâlnirea urmelor, imprimate clar pe marginea unui teren cultivat.

Abia după ce se mai luminează, intrarea în peșteră deveni mai vizibilă. Ea se afla după o movilă, într-o adâncitură și era atât de mică, încât lui Luke îi trebui ceva timp ca s-o descopere: avea doar cinci picioare* înălțime și în jur de un metru lărgime. Îngrădirea era făcută din fire metalice prinse unele de altele cu cârlige fixate pe stâncă în patru locuri. Unul dintre cârlige era însă rupt și Luke îl privi cu interes. Reușind apoi să desfacă împrejmuirea, detectivul se lansă într-o cercetare atentă a solului peșterii, examinând fiecare piatră. Încercă, ajutându-se de lanternă, să înainteze, dar, pe măsură ce mergea, bolta cobora. La un moment dat, detectivul se lăsă pe genunchi și merse de-a bușilea până ce dificultatea deplasării îl obligă să se întoarcă.

Ogăsi pe Edna temătoare, cu ochii fixați pe intrarea cavernei și își dădu seama că investigația sa durase mai mult timp decât crezuse.

După ce împletitura de metal a fost pusă la locul ei, cei doi se întoarseră la Longhall; Luke era atât de preocupat, încât nu rosti tot drumul nici măcar o vorbă. După ce îl trimise pe șoferul Ednei să-i aducă mașina de la han, el i se adresă, în sfârșit, fetei:

—Ai un telefon personal în cameră sau acesta din vestibul e singurul din casă?

Exista un aparat și în camera Ednei; Luke urcă la etaj, închise ușa și nu se mișcă din cameră vreo jumătate de oră. Coborând, o găsi pe fată privind afară cu melancolie; ploaia începuse din nou.

—Simt că ceva merge rău, spuse ea; îmi poți da vreo idee?

—Am niște bănuieli – dar poate sunt nedrept. Voi aduce aici un bărbat; el va rămâne cu Lane. Te previn pentru cazul în care vei întâlni un străin cu o figură nu prea plăcută. Îți aduci aminte de omul acela care mi-a vorbit la Doncaster? Un tip prost îmbrăcat,

* Picior – unitate de măsură engleză, echivalentă cu 0,3048 m (n. ed.).

pe care-l chema Punch Markham...

Tânăra încuviință.

—Vreau să rămână prin împrejurimi și să stea cu ochii pe caii lui Goodie. Este un tip vorbăreț; dar i-am dat ordine precise să nu vină aici să te plictisească povestindu-ți despre vechile victorii și averea lui pierdută. Ceea ce-ți cer este, bineînțeles dacă vei vrea, să-i permiți să folosească telefonul dumitale. Este nevoie ca omul să poată lua legătura cu mine.

Luke își îmbracă mantaua, uscată de majordom în bucătărie, și puse mâna pe micul volum de poezii.

—O să-l iau, dacă nu te superi. Apropo, atunci când García a venit aici la dumneata, prima oară când ați vizitat casa, avea cu el cartea asta?

—E aproape sigur; ținea mult la ea. Știu asta, pentru că domnul García era destul de dezordonat și într-o zi a pierdut-o; a anunțat imediat o recompensă nemaipomenită pentru cel care o va aduce. Îți amintești? Asta se petrecea pe vapor.

Luke nu-și aducea aminte; de altfel, în momentul acela era foarte preocupat.

—Te rog să nu te lași plictisită de Punch; i-am cerut lui Lane să-l țină departe de dumneata. Și, pentru că veni vorba, îi poți da un cal?

Nu era nici o problemă, pentru că în grajdurile casei se aflau patru.

—Este un călăreț de excepție; va lucra cu caii cei noi. Rezolvă treaba asta cu groom-ul.

Luke sosi la Londra înainte de amiază și se duse direct la birou, unde-i găsi pe cei doi detectivi cărora le dăduse întâlnire pentru a le comunica ordinele sale. Către ora trei sosi un raport de la Gillywood; mașina lui Goodie se întorsese, iar după o oră, un automobil închis se oprise în fața vilei de la Gillywood; Lane îl recunoscuse pe doctorul Blanter. Acesta zăbovise pe acolo vreo două ore, apoi plecase. La 12, o altă mașină adusese un nou

oaspete, a cărui descriere îi permise lui Luke să-l identifice: de data aceasta, era Rustem. După cele comunicate de Lane, individul părea – la plecare – foarte tulburat.

Ceva alertase banda, cu toate că nu se întâmplase încă nimic care să-l impresioneze și pe imperturbabilul Trigger. Luke era convins mai mult ca niciodată că Trigger era doar executantul și atât. Dar și agenția "Panglica verde" era în acel moment în fierbere; un apel urgent fusese trimis fiecărui subscriber, iar una dintre aceste hârtii căzu în mâinile lui Luke:

«Există obiceiul la agenția "Panglica verde", ca tranzacțiile Trigger să fie puține la număr și îndepărtate în timp, una de alta. Sunt însă și împrejurări în care, pentru interesul clienților noștri, numărul acestora este mărit. Avem informații despre mai mulți cai, câștigători siguri, așa că recomandăm clienților noștri să apeleze la mai mulți bookmaker-i în scopul unui pariu special la "Cambridgeshire". Clienții care nu ne-au trimis formularele telegrafice sunt rugați să le expedieze fără întârziere.»

De ce se repezeau astfel cei de la "Panglica verde"? Luke nu vedea decât o explicație: Blanter și prietenii lui proiectau lansarea în aceste luni a cât mai multe tranzacții puteau; ceva li îngrozea; își presimțeau – se pare – sfârșitul.

Capitolul 15

Iată, de fapt, ce se întâmplase. Doctorul Blanter îl întâlnise pe micul organizator al victoriei – așa îi spunea lui Trigger câteodată – la restaurantul lor preferat din Wardour Street.

—O să strici totul, doctore. Nu putem face câte o afacere în fiecare săptămână și nici la fiecare jumătate de lună. O să omori găina cu ouă de aur.

—Trebuie să o facem, mormăi Blanter. Vreau să intre bani și am cai pentru treaba asta.

—N-am câștigat bani decât într-un singur fel, și anume, având răbdare. Eu nu știu mare lucru despre curse, dar, după ce-am auzit, jumătate din participanți se ruinează la jocul acesta tocmai pentru că nu vor să aștepte. Ar trebui ca personalul să lucreze zi și noapte dacă mergem cu un cal pe săptămână.

—Ei, bine, să muncească zi și noapte! Și nu-mi mai aduce argumente pentru că am și așa destule neazuri; nu-mi mai trebuie și altele, îi răspunse Blanter, care începea să se infurie.

Domnul Trigger spuse:

—Eu personal nu am neazuri. Am mai mulți bani decât aş putea cheltui vreodată și nimic din tot ceea ce ați putea face dumneavoastră nu mă înspăimântă. I-am spus lui Luke deunăzi...

—A venit să te vadă? De ce nu mi-ai spus? întrebă Blanter precipitat.

—Pentru că nu merita să discutăm, zise Trigger cu răceală, făcându-i apoi un rezumat al vizitei lui Luke.

Ochii bănuitori ai lui Blanter nu-l părăseau nici o clipă.

—Asta e tot ce s-a petrecut? Nu-mi ascunzi nimic? Știi, Trigger, am niște îndoieli...

Omulețul continua să zâmbescă.

—Nu, doctore, nu ți-am ascuns nimic. Ți-am spus tot ce a spus Luke. Tot ceea ce fac eu este corect și acționez ca un gentleman.

Blanter îl privea din ce în ce mai încruntat.

—Crezi că dacă va fi scandal, vei rămâne pe dinafară? Ei, bine, scoate-ți această idee din capul dumitale de lemn. Ai câștigat bani din toate afacerile pe care le-am făcut noi; am avut încredere în dumneata, lăsându-te să fructifici banii noștri; avem cuvântul dumitale despre împărțirea câștigurilor între noi. Dacă va fi rău, Trigger, vei fi implicat ca și ceilalți. Așa că nu te mai amăgi cu idioțenia că ești un gentleman alb ca neaua.

Trigger îl privea cu ochii săi rotunzi, dar nu spuse nimic. Aparent era la fel de insensibil la insulte, cât și la bănuieli. Așa că trecură la afaceri.

—Aș avea nevoie de treizeci de mii de lire, spuse doctorul. Lordul Latfield își vinde herghelia și cred că putem cumpăra cai care să ne fie de folos.

Spre stupefarea lui, Trigger își clătină capul.

—Doctore, și dumneata, și ceilalți puteți lua sume mici la discreție, dar am stabilit că nu trebuie efectuată nici o plată importantă înainte de sfârșitul anului.

Doctorul se înroși de furie.

—Dacă stabilesc o regulă, nu pot să o și schimb?

—Nu numai dumneata ai stabilit-o, ci noi toți. Putem convoca consiliul, dacă vrei, dar nu-mi voi lua responsabilitatea de a livra treizeci de mii de lire.

Trigger își sorbi paharul cu apă de Vichy și se ridică.

—Am de lucru, zise el sec și plecă imediat.

Era primul semn de nesupunere și asta-i dădu de gândit doctorului. Întorcându-se acasă, îl sună pe Rustem, cerându-i să vină la el. Ex-avocatul se supuse în silă; chemându-și secretarul,

ii spuse:

—Merg să-l văd pe doctorul Blanter; dacă mă caută cineva, voi fi înapoi la cinci.

Pilcher era descumpănit.

—Trebuie să mă văd cu o prietenă, la cinci.

—Ei, bine, amân-o pe mai târziu, spuse Rustem, cu răceală.

Discuția cu Blanter n-a fost, probabil deloc agreabilă, pentru că fostul avocat se întoarse furios acasă.

Blanter era sufletul organizației, dar Rustem era mai subtil; avea instinctul unui animal care simte pericolul. Doctorul îi ceruse un lucru imposibil; Rustem ripostase, dar nu fusese scutit de misiunea impusă. El îi dădu drujmul lui Pilcher, apoi telefonă la Berlin. Cel pe care îl căuta nu era acasă; așa că trebui să aștepte, spumegând de furie, două ore întregi până să poată angaja conversația dorită. Vorbi timp de douăzeci de minute. Se făcuse nouă seara când termină convorbirea. Rustem se duse apoi să mănânce, iar pe la unsprezece și jumătate ceru legătura cu Edna Gray, obținând-o în mai puțin de cinci minute. Răspunse chiar ea și, după vocea îngrijorată, Rustem își dădu seama că fata primise telegrama.

—Fraulein Gray la aparat?

Rustem vorbea pe un ton gutural, imitând accentul unui neamț care se exprimă într-o limbă străină.

—Sunt doctorul Thaler. Sosesc de la Berlin. Aveți cumva noutăți de la sărmanul meu prieten García?

—Da, răspunse Edna, tocmai am primit o telegramă de la el. E chiar atât de bolnav?

—Foarte grav.am putea spune...

Rustem pronunță un cuvânt în nemțește pe care fata nu-l înțelese.

—Aș dori să vă văd dar, din păcate, trebuie să iau trenul de noapte spre Irlanda. García nu dorește ca altcineva, în afară de dumneavoastră, să știe că e bolnav.

—Nu este nici o speranță? întrebă ea cu voce tremurătoare.

—Cred că nu. O săptămână, poate două... Nu mai e tânăr. Fratele meu o să vă aștepte la gara din Friedrichstrasse.

—Voi pleca cu primul tren, mâine dimineață.

Punând receptorul în furcă, Rustem părea mai puțin supărat. Plecă apoi să-i dea personal raportul doctorului Blanter, dar descoperi că acesta plecase pe neașteptate din Londra.

Edna citi încă o dată telegrama primită de la Berlin.

Sunt foarte bolnav. Doctorul Thaler va telefona la sosire la Londra. Vino să mă vezi fără a anunța pe nimeni. Grav secret de încredințat. Alberto.

Garcia îi indicase adresa celui mai mare hotel din Berlin. Edna era mândrită și încruntată. După ultimele noutăți primite de la bătrân, acesta trebuia să plece în călătorie prin Asia mică, dar poate că renunțase și, de la Constantinopole, revenise la Berlin pentru a consulta un doctor. Fata se pregăti să plece a doua zi foarte dimineață; în momentul în care-și chemă șoferul să-i dea ordinele necesare, își schimbă însă planul. Se gândi să meargă mai întâi la Londra și să doarmă acolo noaptea, înainte de a se aventura în lunga ei călătorie.

Camerista îi pregăti repede valizele în timp ce majordomul telefona la Carlton. Plecă spre miezul nopții. După nici zece kilometri, Edna simți că șoferul frânează, oprind apoi mașina. Era foarte întuneric și plouă ușor. Nu se putea vedea nimic afară, chiar scoțând capul în afara portierei.

—Ce este? întrebă ea.

—Două mașini blochează drumul, răspunse șoferul.

Se puteau vedea farurile unuia dintre automobile; ale celui alt clipiră câteva secunde, apoi se stinseră. Tânăra auzi motorul celei de a doua mașini pornind și zări pe povârniș doi bărbați care stăteau întorși cu spatele; nu le putu distinge fețele pentru că erau ingenuncheați la pământ.

—S-ar spune că a fost un accident, spuse șoferul. Își continuă

apoi drumul și ea uită repede incidentul. Oprindu-se la o stație-service, șoferul îi povesti ce văzuse:

—Mi s-a părut că unul dintre oamenii aceia era domnul Goodie. El poartă întotdeauna un impermeabil maro cu un soi de pelerină pe spate. Dar nu era nici o urmă de accident, nu-i așa, miss?

În afară de cei doi oameni, Edna nu văzuse mare lucru.

Ajunseră la Londra în zori; miss Gray de-abia aștepta să se culce. Portarul hotelului îi cumpărase biletul de tren, așa că la zece și jumătate fata se afla la gara Victoria.

—Pleci în călătorie?

Edna recunoscuse vocea și se întoarse. Luke o privea obosit. Era normal, pentru că nu dormise nici trei ore în noaptea abia încheiată.

—Plec la Berlin.

—E cam neașteptat, nu?

—Da, eu fac adeseori lucruri neașteptate; credeam că te-ai obișnuit deja.

—Domnul García te-a chemat?

—Da.

—E bolnav? Mă rog, e foarte urgent?

—Mă faci să-mi încalc o promisiune...

—Ți s-a cerut să nu spui nimănui că pleci, așa-i? Nu fi ofensată, miss Gray. Țin foarte mult să aflu amănunte despre călătoria dumitale în Germania.

—Mă aflu sub supravegherea poliției?

—Pentru moment, da.

Manierele lui erau aproape aspre, dar fata nu se simțea jignită, dintr-un motiv pe care îi era greu să și-l explice și ei înseși.

—Am primit aseară o telegramă de la domnul García; e foarte bolnav și mă chemă să-l văd. Locuiește la hotelul Adlon. Doctorul neamț care a venit ieri la Londra mi-a telefonat...

—La ce oră?

—Pe la unsprezece și jumătate.

—Nu vine nici un tren din Germania la ora aceea. Îți poți aminti ce scria în telegramă?

Edna i-o reproduse cuvânt cu cuvânt. Un hamal veni să ia bagajele fetei, dar Luke îl opri.

—Așteaptă un moment, spuse detectivul și-și trase interlocutoarea deoparte din mulțimea de călători și funcționari. Îți cer o mare favoare, și anume să nu pleci în Germania.

—De ce?

—Nu am timp să vin cu dumneata și nici nu am pe cineva la îndemână. Cer cu insistență această favoare.

—Dar domnul García..

—Promit că va fi îngrijit și, dacă este nevoie, vei pleca diseară; este vorba deci de numai câteva ore de întârziere.

Luke era atât de serios și vorbea cu atâta insistență, încât nu putea fi refuzat. Cei doi se întoarseră împreună la hotel și detectivul îi împărțăși fetei bănuielile sale. Dar, după ce li sugeră să vină cu el, chiar în ziua aceea, la Kempton Park, Edna îl întreabă dacă nu își pierduse cumva mințile.

—Vreau să mergi la cursele de la Kempton din mai multe motive. Mai întâi, trebuie să fii văzută împreună cu mine, azi mai mult ca oricând; apoi vreau să aflu dacă cei doi prieteni ai noștri vor fi acolo. În plus, este absolut necesar să te am astăzi cu mine, miss Gray.

Fata surâse.

—Nu o voi lua ca pe un compliment.

—Nu, zise Luke.

Când reveni la hotel, detectivul era extrem de bine dispus. Ploaia încetase; era o superbă zi de toamnă. Edna aproape că uitase necazurile și surprizele dimineții, și chiar îngrijorarea pentru starea lui García. Era foarte atașată de bătrân, dar totuși nu putea exista între ei, din pricina diferenței de vârstă, acea prietenie care colorează atât de mult existența, completând-o.

Cei doi garară mașina la intrarea în hipodrom. Era încă devreme; publicul nu era numeros. Câteva minute mai târziu, Luke îi zări pe cei căutați; Goodie și doctorul, unul lângă altul, Rustem ceva mai departe. Îi urmări prin binoclu; antrenorul și doctorul discutau cu seriozitate, fără să gesticuleze. Rustem, însă, mergea în lung și în lat, ținând mâinile în buzunare. Luke îi putea vedea fața doar din când în când, dar binoclul îl ajuta să-și dea seama cât de agitat era omul.

Detectivul îi spuse Ednei:

—Ai venit la Londra în timpul nopții, nu-i așa? Am aflat telefonând astăzi de dimineață la dumneata.

—Eram îngrijorată pentru García și, cum el îmi ceruse...

—El n-a cerut nimic și nici nu se află la Berlin; știu de la șeful poliției de acolo. Valizele pe care i le-ai trimis se mai află și acum la agenția din Friedrichswilhelm strasse.

—Dar doctorul Thaler...

—Nu cred în acest doctor Thaler. Ei voiau, din anumite motive, să pleci la Berlin și am impresia că am ghicit de ce. Nu știu dacă domnul García e bine sau nu, nu știu dacă e la Constantinopole sau la Viena, dar la Berlin nu este în nici un caz.

—Dar a fost, insistă Edna.

—Nu știu. Oricum, sunt în afacerea asta niște lucruri care nu-mi plac deloc. Iată un cal care pleacă în prima cursă; ar trebui să pariezi. Luke îi arată cu degetul un roib mare, care mergea liniștit pe ring alături de lad-ul său. Detectivul se uită apoi în program.

—Ginny? cine o fi acest Ginny? Iată un antrenor pe care-l cunosc.

Un prieten, care tocmai trecea, îi explică. Erau doi Ginny: frați și irlandezi; unul avea grajdurile sale în țara lui, celălalt în nordul Angliei. Luke examinează cu atenție calul: avea trei ani; detectivul știa că aproape toți caii de vârsta aceea formau obiectul tranzacțiilor Trigger.

Lăsându-și interlocutoarea lângă bariera ringului, el plecă după informații, revenind exact în momentul în care jocheii urcau în șa.

—Vrei să joci? Dacă nu cunoști un bookmaker, îți pot prezenta unul sau doi și vei câștiga bani. O conduse, determinând-o să parieze cincizeci de lire cu 10 la 1 pe *Red Dahlia*.

—Care e *Red Dahlia*? întrebă fata dezorientată.

Luke îi spuse că era chiar roibul pe care-l priviseră.

—Sunt sigur că avem de-a face cu o tranzacție; atât de sigur, încât pot să-mi dau și cuvântul; sunt curios să văd ce se va petrece. Calul n-a concurat niciodată; nu se știe dacă este antrenat de Ginny irlandezul sau de Ginny englezul, dar eu m-am întâlnit cu un tip care s-a jurat că a văzut calul la Newmarket.

Luke plecă să le transmită informația bookmaker-ilor. În două minute, de la 10 la 1 cotele scăzură la 6 la 4. Detectivul își văzu recompensată strădania, observându-l pe doctorul Blanter îndreptându-se către primul bookmaker și întrebând:

—Care e calul cu 6 la 4?

—*Red Dahlia*.

Blanter rămase cu gura căscată. Apoi, întorcându-se, dădu cu ochii de Luke.

—Dumneata ai făcut gluma asta proastă, Luke?

—Glumă proastă! Dar, doctore, ți-ai pierdut capul! Iată, este pentru prima oară când dezvălui o tranzacție. *Red Dahlia* este una dintre tranzacțiile tale, nu?

Omul tremura de furie, neputând să mai rostească vreo vorbă; se clătină pe picioare, murmurând o înjurătură și își făcu drum prin mulțimea care se adunase în lungul pistei.

—Ai noroc, spuse Luke ajungând în tribună la Edna. Ai 10 la 1 pe un cal a cărui cotă se află acum la egalitate.

Red Dahlia nu luă un start bun, dar jocheul nu-l bruscă; îl forță puțin abia înainte de turnantă și apoi la intrarea în linia dreaptă; calul ajunsese pe locul trei. Jocheul nu întinse coarda, cunoscând

trucul colegilor de breaslă de a-l lăsa să treacă pe cel imprudent pentru a-i bara apoi drumul. Omul rămase în exteriorul plutonului, iar la patru sute de metri de sosire, chiar dacă se menținea încă pe poziția a treia, avea premiul în buzunar. În următoarele minute, calul îi depăși pe cei din fața lui și câștigă cursa cu trei lungimi.

Potrivit condițiilor cursei, câștigătorul urma să fie vândut la licitație. Luke se amestecă în mulțimea din ring; se așteptase ca mănzul să obțină un preț mare, dar pronosticurile lui fuseseră foarte departe de rezultatul final. Ciocanul ce marca încheierea licitației n-a căzut până când Goodie nu i-a făcut semn directorului vânzărilor; calul fusese adjudecat pentru suma de 2.800 guinee.

—Regret pentru jucători cele întâmplare, dar am dorit să pun banda în mișcare exact în momentul acesta. Calul valorează, probabil, cinci mii de guinee. Nu se întâmplă prea des ca Goodie să cumpere un cal; presupun că-l va duce în grajdurile sale de la Gillywood.

Capitolul 16

Plecând de la hipodrom, cei doi văzură și mașina cea mare a doctorului îndepărtându-se. Goodie plecase, probabil, înaintea lui; nu rămânea niciodată după ce alerga în concurs calul de care era interesat.

—Miss Edna, nu știu ce să fac acum cu dumneata...

—Cred că mă voi întoarce la Longhall, spuse fata.

Luke Incurviință.

—Îmi este mai ușor să veghez asupra dumitale la Longhall decât la Londra.

—De ce este necesar să o faci? Crezi că mi se va întâmpla ceva rău?

—Să fiu al naibii dacă știu! Măcar de-aș fi sigur de ceva! În orice caz, motivul pentru care ei nu doresc să rămâi la Longhall nu este o taină. Goodie nu vrea să fie supravegheat; gândește-te cum s-a izolat pentru a lucra cu caii săi; nimeni alcineva în afară de mine și de dumneata nu se mai plimbă călare pe platou. Altceva mă nedumerește însă: cartea lui García și telegramele de la Berlin.

—Ești bănuitor.

—Vrei să spui că mă gândesc mai întâi la rău? E adevărat.

—Despre mine, ce gândești rău? Întrebă Edna cu îndrăzneală și bărbatul o fixă îndelung.

—Că-ți trece uneori prin minte că depășesc mica barieră, ce ne separă, pentru a-ți face curte. Încă și mai rea este întrebarea pe care ți-o pui adeseori, și anume, dacă faptul că ești o femeie de lume, cu o avere de două sute de mii de lire, nu are o influență

asupra mea.

Luke o văzu roșind.

—Regret că m-am întors cu dumneata; ești nesuferit.

—Mă poți lăsa pe drum dacă vrei, spuse detectivul glumind, apoi schimbă subiectul. Veghez asupra dumitale pentru că ești considerată o persoană importantă, dacă ceea ce cred eu despre Blanter este dovedit. Această tentativă de a te face să pleci în Germania... ei, bine, este un dedesubt aici. Lovitura a fost, evident, organizată. Doctorul Thaler care a telefonat și care era, probabil, în realitate, dragul nostru prieten Rustem, (el vorbește nemțește ca un neamț) amestecă telegramele. Voi cere la biroul de poștă din Berlin confirmarea locului de expediere a-cele pe care ai primit-o.

Detectivul nu rămase surprins că fata acceptă ancheta polițienească propusă, fără proteste. Era clar ca lumina zilei că banda dorea să o îndepărteze din drumul său.

Înainte de a părăsi hotelul, ea își dădu întâlnire cu Luke, convenind să mergă miercuria următoare la "Cezarevici"*. De data aceasta, automobilul număra un pasager în plus: un agent al Scotland Yard-ului, cu o privire deosebit de isteasă.

Luke avea mult de lucru în seara aceea. Ipoteza lui, potrivit căreia *Red Dahlia* era o "tranzacție", se confirma; trecând prin Regent Street, el văzu că storurile verzi erau trase și că în spatele lor luminile străluceau. Pe de altă parte, înainte de ora nouă îi parveni informația că telegramele obișnuite fuseseră expediate și că, bineînțeles, calul câștigase.

Agenția "Panglica verde" avea o clientelă remarcabilă: ofițeri în rezervă, persoane cu o înaltă situație în ministere, medici, avocați; aproape toate profesiunile erau reprezentate. În spatele tranzacțiilor Trigger exista o concentrare de respectabilitate și integritate care-i dădeau omulețului marea

---

* Numele unei curse de cai (n.trad.).

lui putere. Această agenție, așa de ciudată la prima vedere, era o adevărată pomană pentru miile de persoane cu venituri mici care aveau încredere în cea mai bănuitoare categorie umană din lume: bookmaker-ii. Nici unul dintre aceștia nu poate suporta pierderi mari din cauza unui client; într-un asemenea caz, respectivului i se închide contul, omul fiind invitat să facă afaceri în altă parte. Dar, cum există vreo zece mii de bookmaker-i, un nou cont este ușor de deschis oricărui client care oferă garanția situației și respectabilității sale.

Detectivul își continuă rondul prin restaurante de noapte de tot felul, culegând de ici, de colo, câte un cuvânt, câte o frântură de informație. Ultimul vizitat era un club mic în Wardour Street, accesibil unui foarte restrâns număr de persoane și în care obișnuiții locului nu simțeau nevoia unei orchestre de jazz. Acolo îl găsi pe Rustem. Fostul avocat stătea singur la o masă mică, fapt neobișnuit pentru felul de a fi al acestui gentleman, cunoscut pentru deosebita prețuire acordată societății feminine. Rustem avea în față un pahar de absint; în momentul în care Luke intra, el turna apă, picătură cu picătură pe două bucăți de zahăr așezate pe o lingură cu găuri, pusă pe pahar. Văzându-l pe detectiv, sări în picioare; era mult mai palid ca de obicei.

—Ce mai e?

Avea vocea răgușită, iar mâna pe care o ducea la buze tremura.

Agitația lui Rustem se datora poate, absintului; oricum, era pentru prima oară când Luke îl vedea într-o asemenea stare. Inspectorul își trase un scaun la masa lui și se așeză. Erau priviți cu o anume curiozitate, pentru că Luke era cunoscut la Starlight Club.

—Ce ți se întâmplă? Ai un aer răvășit. Te-a lăsat baltă doctorul?

Rustem surâse forțat.

—Blanter! Dumnezeu! Nu există nimeni în lume care să-mi facă una ca asta. Voi, ăștia de la Scotland Yard, credeți că le-știți pe toate, dar și avocații mai știu câte ceva, bătrâne. Mie oamenii nu-mi întorc spatele; se târăsc în genunchi în biroul meu, implorându-mă să-i scap de necazuri.

Luke intui că ceva îl răvășise pe Rustem; omul avea nervii încordați la maximum și ținea cu greutate paharul pe care-l ducea la buze; era atât de agitat, încât vărsă o parte din lichidul opalin.

—Ia un pahar, Luke. Te-am văzut la Kempton, astăzi. Ai câștigat? Ah! uitasem, dumneata nu joci niciodată. Eh! frumoasă fată. Argentinianca, vreau să spun domnișoara Nu-știu-cum!

—Ce mai face doctorul? îl întrerupse Luke.

—Doctorul! Uuuh! Fanfaron și mincinos!

Rustem se plecă spre Luke și-i spuse cu un ton confidențial:

—Tocmai am terminat cu banda asta. M-am săturat, bătrâne. Înțelegi ce vreau să spun? Eu sunt, prin însăși meseria mea, de partea legii. Dar, atenție, Luke: nu spun că ei încalcă legea. E posibil să o și facă, dar eu, eu n-aș suporta asta.

—Ți-ar sfărâma inima, nu? Apropo, ai fost anchetat pentru proprietatea bătrânei aceleia?

Rustem se îmbăjoșă cu demnitatea unui bețiv.

—Să fiu anchetat, dragul meu? Nu spune prostii. Afacerea a fost lămurită pe deplin. De ce să-i fi furat acelei doamne câteva amărâte de mii de lire? am cinci sute patru mii de lire, ale mele. De ce-aș fura de la altul? E ridicol.

Luke era necruțător de felul lui, dar era momentul potrivit să-l descoase pe Rustem. Inspectorul chemă chelnerul și-i comandă ceva de băut.

—Tranzacția a fost fierbinte astăzi!

Rustem ridică din umeri.

—Ce ocupație vulgară, jocul la curse! ca și aceea de bookmaker, de altfel. Nu, afacerea n-a fost chiar cum spui. Cotele au fost rele, e adevărat, și asta din cauza dumitale, diavol ce ești.

Omul începuse să o ia razna. Luke privi la sticla de absint; era aproape goală.

—Ascultă! Dumneata nu pariezi? Eh, ești un imbecil. *Field of Glory* va câștiga la "Cambridgeshire". Îți spun că ai putea câștiga o avere. Dar, pentru Dumnezeu, nu-i spune lui Blanter că eu ți-am zis!

—Este vorba de viitoarea tranzacție?

—Într-un sens, da. Nu cu telegramele obișnuite, ci cu oameni anunțați dinainte. Ei își pot permite asta, obținând chiar o cotă bună, pentru că e nevoie de o sumă zdrăvăună pentru a face un cal să cadă de la 33 la 1, la 10 la 1. Nu uita ce ți-am spus, Luke.

Rustem se lăsă pe spate, privindu-l pe detectiv cu ochi buimaci, și își scoase ceasul cu o mișcare neindemânică.

—Unsprezece și trei sferturi. Știi unde merg acum? La băia turcească, unde voi rămâne până mâine dimineață la șapte. Detest locul acela murdar, dar trebuie să mă duc. Iar mâine, bătrâne, plec la Edinburgh, să mă întâlnesc cu o clientă, o fermecătoare micuță doamnă care joacă în "Rosy, Rosy". Fă-mi plăcerea și vino cu mine la băi.

Luke surâse și făcu semn că nu, dar Rustem insistă.

—Te rog să vii măcar până acolo, nu-ți cer să intri.

Omul se sculă clătănându-se, puse o hârtie de cinci lire pe masă și nu așteptă restul. Rustem avea popularitate printre chelnerii restaurantelor! Luke îl însoți până la băile turcești. Rustem coborî din mașină; se ținea cu greu pe picioare, dar, așa beat cum era, reuși totuși să-și scoată ceasul:

—Douăsprezece și douăsprezece minute, nu uita!

Luke îl lăsă să intre la băi. Ce se întâmpla oare? De ce insistase omul acela asupra orei când se despărțiseră? De ce se dusese tipul la băile turcești, de vreme ce le detesta? Fără îndoială, pentru că dorea să aibă un alibi perfect; la Edinburgh se ducea din același motiv.

Trezit din beție, Rustem urmă întocmai planurile pe care și le

expusese în timp ce era amețit de alcool. El părăsi băile la ora șapte dimineața și luă primul tren spre Edinburgh. Dar Luke descoperi că revista "Rosy, Rosy" se juca la Blackpool, nu la Edinburgh.

Capitolul 17

În ziua aceea, Luke se gândi mult la subiectul García și iubitul său cal *Vendina*. Într-o agenție hipică din Pall Mall el descoperi lista tuturor crescătoriilor importante de cai din Germania.

Inspectorul se felicita pentru precauțiile luate în ceea ce o privea pe Edna; detectivul trimis la Longhall îi telefonase, anunțându-i sosirea în vecinătate a mai multor străini. Îl recunoscuse pe unul dintre ei: un fost ocaș; pe ceilalți nu-i știa. Doi dintre noii veniți își luaseră camere la *Leul roșu*; patronul hanului urma să se întoarcă seara dintr-un mic voiaj pe continent.

Luke era îngrijorat. Cum să fii sigur că străinii aceia nu aveau intenții criminale? Totuși scopul șederii lor acolo putea fi tot atât de bine acela de a spiona caii la antrenament. Se vorbea mult de *Field of Glory*, cota lui căzuse de la 33 la 1 la 25 la 1. În astfel de cazuri, jucătorii profesioniști și cei care trăiesc din pariuri își trimit observatori sau vin ei înșiși să observe caii lucrând. Faptul acesta nu era însă ușor de realizat cu Goodie, care știa cum să scape de curioși.

Intrând la unul dintre cele mai mari cluburi, Luke se întâlnește cu un bookmaker important cu care luă ceaiul, obținând de la el următoarele informații:

—În general, nu prea e piață la Cambridgeshire înainte de desfășurarea cursei "Cezarevici", dar anul acesta se joacă mult. Există cam o jumătate de duzină de cai care sunt aduși în mod regulat și pe care pariază cunoscătorii. Totuși, n-am auzit să se fi pus mulți bani pe *Field of Glory*. Nu știu nimic despre el în afara

faptului că a câștigat o cursă în nord; în orice caz, după cum spun jockeyi, e un cal de clasă medie. Știți că Goodie l-a luat la el pe *Red Dahlia*, calul pe care l-a cumpărat zilele trecute la Kempton. Se pare că duminică dimineața va avea loc un galop important, cu jockeyi.

Lumea bookmaker-ilor jubila pentru eșecul tranzacției de sâmbătă; unii dintre ei fuseseră prăjiți zdravăn în cursul anului; unul acceptase un pariu de trei sute de mii de lire la cota de 33 la 1; chiar și celor mai importanți bookmaker-i nu le plăcea deloc să plătească zece mii de lire la o singură cursă. Ei erau însă optimiști și sperau că se va termina într-o zi cu șansa lui Trigger.

—Nu e prea mare speranță, zise Luke. Adeseori, el are doi cai în aceeași cursă pentru a-și asigura totuși câștigul, în caz de accident. Sigur, unul dintre ei pierde, dar clientul poate suporta, pentru că celălalt cal câștigă și, de obicei, la o cotă foarte bună.

Apoi emise o părere asupra profiturilor probabile ale agenției "Panglica verde".

—Doctorul Blanter pierde sume enorme; când merge pe propria mână, e cel mai mare imbecil din lume.

Luke avea în Knightsbridge o casă mică unde locuia singur. Ca s-o mobileze cochet și să instaleze sisteme electrice, cheltuise mai mult decât dacă ar fi cumpărat-o. Două femei veneau zilnic pentru curățenie, cu toate că nici pentru una nu era destul de lucru; exista totuși o motivație pentru această excentricitate a lui Luke: cele două erau soții de poliști; și cum ele nu stăteau mai mult de o oră și jumătate în fiecare zi, avea astfel liniștea pe care și-o dorea.

Luke nu făcuse nici măcar un pas pe culoar când constată că primise vizitatori. Întoarse comutatorul, dar lumina nu se aprinse. Folosind lanterna, el văzu că ușile erau larg deschise; toate sertarele biroului erau trase, iar conținutul scos afară; fiecare foaie de hârtie, fiecare carnet sau document fuseseră cercetate. O cuvertură groasă pe care o avea pe pat astupa acum geamul; vizitatorii, foarte informați asupra modului său de existență,

lucraseră în tihnă. Să fi fost oare vreo legătură între această spargere și insistența cu care Rustem îi atrăsese inspectorului atenția asupra orei la care se despărțiseră? Era puțin probabil; Rustem putea fi orice, dar hoț, nu. Cei care operaseră erau profesioniști, nu lăsaseră nici urme, nici amprente.

Luke trecu din cameră în cameră: două, în special, fuseseră scotocite: dormitorul și cabinetul de lucru. Dispăruseră câteva obiecte de valoare, câteva piese de argint, vreo zece lire și un ceas vechi, tot de argint.

Așezându-se la masă, Luke răsfoi hârtiile una câte una, încercând să-și amintească ce era în sertare. În mod automat, el formă apoi numărul postului de poliție și, după ce un detectiv împreună cu asistentul său își făcură apariția, cei trei începură o minuțioasă cercetare a locurilor vizitate de spărgători.

—N-au venit aici să fure cincizece lire, dar pun pariu că n-au găsit nici un indiciu, își zise Luke.

Puse apoi camera într-o oarecare ordine, fără a-și da însă osteneala să închidă măcar fereastra prin care hoții intraseră și se urcă în pat.

Capitolul 18

"Cezarevici"-ul este pentru handicapuri ceea ce "Derby"-ul înseamnă pentru alergările clasice; este cursa anului, cursă care atrage cel mai puternic atenția publicului. Edna Gray plecă cu mașina la Newmarket dimineața, devreme. Era frumos, aerul proaspăt, doar bruma mai ștergea pe ici, pe colo contururile peisajului. Puternica mașină rula pe șoseaua pustie. Luke îi reținuse o cameră la hotelul *Rutland Arms* și aranjase să li se pună la dispoziție doi cai cu care să meargă să se plimbe pe piste pentru a încerca să anticipeze ce se va petrece în dimineața următoare. Pe la opt, automobilul întoarse în curtea de la *Rutland* și, o jumătate de oră mai târziu, Edna se îndrepta în galop către hipodrom. Fata era încântată: Newmarket-ul atât de drag Stuart-ilor era în fierbere. High Street era plină de lume, iar pe parcursul drumului grupuri-grupuri de cai focoși mergeau la antrenament.

—Uite-l pe Goodie! Luke arată cu degetul un călăreț care galopa singur prin landă. A sosit cu o jumătate de oră înaintea dumitale.

Edna privea acum cursele într-o nouă lumină, nu ca pe un joc, ci ca pe o mare industrie. Întregul Newmarket nu se gândea decât la cai, nu discuta decât despre cai și dacă vreodată visase, erau tot vise despre cai. Generații de antrenori și de jochei trăiseră și muriseră în acest oraș; regi și lorzi iluștri își dăduseră numele unor anumite curse; chiar și pălăria așezată deasupra tribunei judecătorului avea istoria ei. Un rege, al cărui jocheu fusese

admonestat, plecase furios și nu se mai întorsese niciodată. Harvey se plimbase prin splendidele câmpuri înflorite și descoperise teoria sa despre circulația sângelui. Milton trăise acolo. Cromwell avusese grajduri în oraș și călătorea prin landă. În fine, din Newmarket plecase Buckingham, pe furis, în misiunea lui secretă în Spania.

Detectivul era o autoritate în subiectul Newmarket: îi știa istoria și nenumăratele povești despre protectorii orașului. După ce fata își schimbă toaleta, cei doi își luară micul dejun împreună. El îi vorbi de marea cursă a zilei, dar numele cailor sunau pentru ea ca un fel de limbă păsărească.

Aflând însă că Trigger nu acționa, interesul ei față de curse se diminuează, dar renăscu la vederea celor treizeci de participanți la marea cursă luând startul în fața tribunelor, traversând câmpia și dispărând apoi în depărtare.

Ednei îi era greu să înțeleagă că jumătate din cursă se aleargă în afara câmpului vizual al miilor de spectatori îngrămădiți în tribune. Și totuși așa era; cursa nu devenea o realitate decât în momentul în care, la vreo mie și cinci sute de metri, se zărea un grup de forme minuscule cu culorile lor greu de deosebit.

După turnantă, masa de cai creștea cu repeziciune, desfășurându-se între frânghia laterală și mijlocul pistei. Atunci când ajunseră la tufișuri, strigătele mulțimii se întesiră. Se ivi un cal, apoi un altul; și-atunci, din exteriorul plutonului, o caschetă roșu cu alb începu să se apropie. Urletele deveniseră asurzitoare; roș-albul, mereu în frunte, deși amenințat de alți doi concurenți, unul în dreapta, celălalt în stânga sa, ajunse la potou depășindu-și cu un cap cel mai apropiat adversar.

—Iată "Cezarevici"-ul! Câștigătorul are probabil 40 la 1, pentru că nimeni nu zâmbește, zise Luke.

Se întoarseră împreună și Edna îl lăsă pe însoțitorul ei la Londra unde, de altfel, își petrecu și ea noaptea. Era moartă de oboseală când ajunse să se culce și visă jochei, linii de sosire,

bariere albe.

În săptămâna care urmă cursei "Cezarevici", Luke avu mult de furcă. Încerca să descopere pas cu pas urmele lui García, dar guvernele străine răspund greu cererilor – chiar și exprese, chiar și ale Scotland Yard-ului. Germania transmisese copiile tuturor telegramelor expediate Ednei din Berlin și München; toate erau scrise la mașină și semnate cu numele Alberto García.

Fata nu avea însă cum să-l ajute pe Luke, pentru că nu poseda nici un specimen din scrisul bătrânului ei prieten; un alt fapt sporea misterul afacerii: telegramele nu încetau să sosească. Tânăra mai găsi una, întorcându-se de la "Cezarevici"; era adresată la Berkeley, unde fata își petrecuse noaptea, iar acest lucru îl intrigă puternic pe Luke. Până acum Edna nu locuise niciodată la Berkeley; cum de a știut deci omul care telegrafia din Lausanne, că fata nu se găsea nici la Longhall, nici la Carlton?

Luke obținu ușor legătura telefonică la Lausanne și după numai o jumătate de oră stătea de vorbă cu șeful poliției din acest oraș. După o cercetare a registrelor hotelurilor, i se comunică inspectorului că singurul García existent în oraș era un tânăr student portughez, cazat într-o pensiune de familie.

Și de la Punch Markham, instalat la Berkshire, Luke mai primi informații, cea mai mare parte neinteresante, câteva demne de luat în considerație. Punch se dedicase activității sale cu mare entuziasm; nu numai că supraveghea caii lui Goodie, dar îl iscodea și pe acesta. I se întâmplă însă un mic necaz și omul veni la Londra pentru a i-l împărtăși lui Luke.

—Vedeți, domnule Luke?, izbucni el plin de furie, arătându-i detectivului ochiul învinețit.

—Asta nu e o manieră de a te purta cu un om. Lad-ul lui Goodie m-a aranjat așa. Sunt de acord că un antrenor trebuie să împiedice spionarea cailor lui, dar există feluri și feluri de a te debarasa de cineva.

Auzind vorbindu-se că *Field of Glory* urma să fie testat, Punch

se ascunsese în mijlocul landei, într-un fel de scobitură pe care o lărgise puțin; de acolo, caii se vedeau perfect. Înaintea sosirii lor, își făcuseră însă apariția doi oameni și Punch înțelesese că ei controlau terenul pentru a scăpa de curioși. Când tipii ajunseseră lângă el, omul încercase să fugă, dar fusese prins. Unul dintre călăreți, din descrierea căruia Luke deduse că era vorba de Manuel, îl urmărise pe Punch în galop, îl prinșese "din zbor" și, ridicându-l cu o mână, îi administrase cu cealaltă un pumn zdravăn.

—Goodie are el o idee în cap, sunt sigur, zise Punch, iar părerea mea este că tipul l-a mai testat pe *Field of Glory* și în alte părți decât la Longhall. Dacă acest cal câștigă la Cambridgeshire, prefer să fiu spânzurat. E un mânz bun, dar a eșuat ca yearling. Puteți să mă credeți, domnule Luke, calul nu poate câștiga la Cambridgeshire. De ce și-o fi dând Goodie atâta osteneală? Asta nu știu. Măcar de-aș fi reușit să pătrund la grajduri!

—N-ai fi aflat nimic, nici un lad nu vorbește englezește. Punch nu se lăsă convins de acest argument, iar ardoarea lui de a descoperi ceva nu scăzu deloc. Luke își dădu osteneala să-i calmeze entuziasmul, pentru că nimic nu este mai periculos decât un detectiv prea zelos.

În ziua aceea, inspectorul urma să plece de la birou pe la ora șase; tocmai închisese sertarele și-și îmbrăcase pardesiul, când cineva bătu la ușă. Luke era singur în birou. Ciocăniturile se auziră din nou; necunoscutul era, după cum se pare, nervos.

—Intrați!

Ușa se deschise, iar bărbatul care-și făcu apariția nu era altul decât Rustem. Fața lui avea culoarea cretei murdare, iar mâna pe care i-o întinse lui Luke tremura. Pentru prima oară de când se cunoșteau, Arthur Rustem avea un aspect neîngrijit; părea că dormise imbrăcat.

—Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Luke mirat.

Fostul avocat se sforță să suradă.

—Nu știu exact... nervii, bătrâne.

—Ia loc. Ești otrăvit?

—Ha! Ha! Ce glumă! Nu, nervii; nimic altceva decât nervii. Sunt urmărit pas cu pas.

—Asta seamănă cu un început de nebunie, spuse Luke surâzând.

—Ce faci în seara asta, Luke? N-am putea avea o discuție împreună? O să-ți spun adevărul; sunt terminat.

—Te droghezi? plusă detectivul.

—Nu, nu. Droguri? Dumnezeu! Nul! Doar nervii, asta e tot. Mă întrebam dacă n-am putea ieși împreună, să luăm masa și să discutăm. Este ceva despre care vreau să-ți vorbesc. Am auzit spunându-se că Orfejinatul Poliției are nevoie de fonduri; oare s-ar accepta o mie de lire?

—Trece-le în testamentul dumitale, sugeră Luke. E mai bine și mai puțin jenant. Nu, nu avem nevoie de bani în momentul acesta; sau, cel puțin, eu prefer să nu le dai. Deci despre ce este vorba, Rustem? Remușcări?

Fostul avocat sări în picioare.

—Remușcări? Ce aș avea să-mi reproșez? Evident, am făcut multe lucruri pe care acum nu le-aș mai repeta. Bine, hai să mâncăm. Ți permit, ca o mare favoare, să plătești cina.

Ceva mergea rău, ba chiar foarte rău. Omul se crampona literalmente de el, dar, în timp ce coborau pe cheicătore Soho, tipul nu încetă să vorbească despre lucruri absolut fără importanță; câteodată, bârfele lui deveneau absolut de neînțeles.

Luke era în gardă. Se întâmplase ceva, ceva foarte important; dar înțelesese repede că Rustem nu avea nimic interesant să-i spună. O dată mai mult, își fabrica un alibi; de aceea își prelungi cina cât îi fu cu putință, până ce Luke, din pură compătimire, îi propuse să-l însoțească prin câteva cluburi. Într-unul din ele se întâlniră cu importantul domn Trigger. Stătea jos, cu un pahar în față; el îi surâse amical lui Luke, fără a-i acorda însă atenție însoțitorului

acestuia.

—Vreți să stați jos și să comandați ceva? Eu beau limonadă; cred că asta vă amuză, dar nu consum niciodată alcool. Trigger îl privi cu coada ochiului pe Rustem. Ar fi de dorit ca și unii dintre prietenii mei să-mi urmeze exemplul.

Rustem rămase ca lovit în creștet din pricina întâlnirii cu partenerul său.

—Dacă n-aș fi venit aici ca să mă distrez un pic, cred că aș fi înnebunit! continuă Trigger.

—Și te distrezi bând limonadă? spuse Luke surzând. Îl îndrăgea pe omulețul acela, găsind un contrast amuzant între el și sinistra lui organizație.

—Să-mi beau limonada și să privesc lumea. Sunt aici mai mulți bandiți ca-n Old Bailey*, domnule Luke. Urmă o nouă ocheadă către Rustem. Sunteți membru al clubului, domnule Luke? În cazul acesta nu există decât doi membri cinstiți: dumneavoastră și cu mine. Să nu credeți că am venit aici pentru a întâlni bandiții, îi văd pe câte unul, doi în consiliul de administrație din când în când.

De data aceasta provocarea nu putu trece neobservată.

—Dacă vrei să te referi la mine... mormăi Rustem.

—Dar de cine crezi că vorbesc? spuse omulețul cu calm. În același timp se răsuci pe scaun pentru a-și privi direct în față asociatul. Te avertizez și o spun în fața domnului Luke, că nu doresc să se discute altceva în consiliile mele de administrație decât despre afaceri; iar pentru mine afacerile înseamnă bani, telegrame, administrare. Dacă primesc dintr-o sursă sigură o informație bună despre un cal, o transmit clienților mei. Dar despre cal nu vreau să știu nimic în afara faptului că are patru picioare și un cap pe care să-l poată întinde în față ca să o ia înaintea celorlalți la sosire. Nu mă interesează ce îl determină să

---

* Închisoare engleză (n.ed.).

facă asta și nu permit nimănui să o discute în consiliile mele de administrație. Nu vreau ca numele meu să fie amestecat cu ceva murdar, viclean sau nesportiv.

Luke intuia într-o oarecare măsură faptul care declanșase această izbucnire: era posibil să fi avut loc în ziua aceea o întâlnire unde, probabil, Rustem va fi început o discuție pe subiecte străine celor care determinaseră adunarea; omulețul oprise discuțiile și, după cum lesne se putea observa, îl ținuse pe Rustem în șah.

—Ești un om al naibii de cinstit!, spuse Rustem în bătaie de joc. Trigger surâse.

—Sunt mai mult decât cinstit, sunt inatacabil. Terminându-și apoi limonada, plăti chelnerului, adăugă și un bacșiș zdravăn și se ridică în picioare. Vă las, domnilor; aveți probabil ceva de discutat, dar țin să te previn, domnule Luke: dacă acest om – și arată cu degetul spre Rustem – dacă tipul acesta spune că eu știu și altceva în plus, față de afacerile propriu-zise, minte. Nu pentru că m-aș teme de flecăreala lui; eu sunt în afară de orice pericol, în timp ce el nu este și știe asta foarte bine.

J.P. Trigger părăsi clubul cu mersul său legănat, cu pălăria pusă pieziș pe cap; avea un trabuc mare în colțul gurii.

—Ah! Porcul! mormăi Rustem. Așa o brută ieșită din mocirlă îndrăznește să vorbească...

Omul își înghiți vorba, cum o făcuse de mai multe ori în seara aceea; oscila mereu între frica de a mărturisi și teama provocată de consecințele tăcerii. Arthur Rustem, care timp de zece ani domnise ca un rege în lumea criminalilor, nu mai era omul pe care-l știa Luke. Doborât, terorizat, el se lăsa înrobite de o voință mai puternică decât a lui și acum nu avea curajul s-o rupă cu omul care-l amenința cu pieirea. Încercările lui Luke de a-l determina să vorbească despre doctorul Blanter fură însă zadarnice.

Abia către orele unsprezece, inspectorul reuși să se descotorosească de însoțitorul lui. Ieșind la aer curat, Rustem se clătină un moment, dar, învingându-și zăpăceala, își luă

rămas-bun de la detectiv, pornind pe Wardour Street. Nu se îndepărtase prea mult, când un automobil încetini lângă trotuar, continuând să ruleze la pas. Rustem auzi o voce strigându-l; întoarse capul și recunoscu la volan fața roșie a servitorului lui Blanter.

—Urcăți, stăpânul vă cheamă, îl interpelă el brutal.

Rustem ezită, dar se supuse. Mașina merse încet prin Coventry Street și Haymarket, în altă direcție decât cea spre Half Moon Street. Depășiseră Admiralty Arch, către Mall; deodată, automobilul se opri și șoferul sări pe trotuar.

—Nu coborâți, trebuie să vă vorbesc!

Rustem scoase umerii și capul peste portieră.

—Asta poartă noroc, spuse omul și îl pocni în cap cu un baston de cauciuc.

Rustem nu-și mai aminti de nimic din ce i se întâmplase, atunci când se trezi în peșterile de la Perrywig.

Capitolul 19

Luke se întorsese la biroul lui de la Scotland Yard să citească telegramele ce sosiseră în lipsa lui. Nimic nu l-a interesat atât de mult ca mesajul telefonic venit de la Punch, în care se spunea:

Descoperit toată afacerea. Întâlnire mâine, ora 11.

Era posibil ca Punch, în entuziasmul lui, să se fi lansat pe o pistă falsă. Luke îl sună pe Lane, dar aceasta nu-i dădu nici o lămurire.

—Punch a plecat de la nouă. Cred că se află pe drumul cel bun, dar n-a vrut să-mi spună nimic. Se pare că e ceva cu Goodie.

Big-Ben*-ul sună miezul nopții.

Părăsind Scotland Yard-ul, Luke se îndreptă spre casă. Mergea încet, pentru că ceața se lăsase deasupra Londrei și, fără să fie chiar deasă, era destulă ca să facă dificilă găsirea unui taxi. În Trafalgar Square, detectivul întâlni totuși unul care se târa pe lângă trotuar. Traversă Piccadilly Circus și merse de-a lungul străzii. La Hyde Park Corner ceața era, după cum se și gândise, ceva mai subțire; Luke plăti taxiul și o luă pe lângă gardul parcului. La Knightsbridge ceața era din nou atât de deasă, încât și lămpile felinarelor se zăreau cu greu. Intră pe strada lui și ajunse în sfârșit acasă. Scoțându-și cheia din buzunar, Luke căută gaura broaștei, dar ușa era larg deschisă! O închise în urma lui și aprinse lumina; totul părea învăluit într-o ceață galbenă.

Ușa camerei din fund era și ea întredeschisă; Luke aprinse și aici lumina. Nu auzea nici un zgomot, nu percepea nici o mișcare

---

* Ceașă monumentală în centrul Londrei (n.ed.).

și, pentru că nu zări nici o umbră amenințătoare, își trecu revoiverul în mâna cealaltă și deschise larg ușa, pătrunzând în încăpere.

Cămera era goală, dar...

Lângă fereastră se afla un divan lung, iar pe el, acoperit cu o cuvertură, era întins un om. Luke privi o clipă trupul acela înainte de a se apropia, apoi îi dezveli ușor capul. Îl știa încă de pe vapor pe bătrânul García și îl recunoscuse imediat; era învelit într-o haină și complet îmbrăcat; doar pantofii îi fuseseră scoși.

O singură privire i-a fost suficientă detectivului; García era mort.

Luke se îndreptă către masă și încercă să telefoneze, dar nici un sunet nu se auzi de la soneria așezată într-un colț al odăii; ieșind pe culoar, văzu că firele erau tăiate.

Luke cercetă rapid camera. Sesizând că pe masă era totul neatins, iar sertarele la locul lor, părăsi casa, închise ușa în urma lui, și plecă în căutarea unui polițist și a unui telefon. Dădu și peste unul, și peste celălalt în același timp; sună la comisariatul de poliție și se întoarse acasă cu agentul de poliție.

Doctorul și inspectorul sosiră amândoi odată; în timpul acesta, Luke făcuse câteva descoperiri importante: sub masă, pantofii mortului; apoi, cercetându-i hainele, găsise mai multe hârtii: un jurnal german vechi de două zile și o notă a unui bijutier din München. Pe corp nu se vedeau urme de violență, dar doctorul le arătă pe brațul stâng câteva semne de înțepături.

—Ați găsit vreun drog în buzunarele lui?

—Nu, zise Luke.

Conținutul buzunarelor era întins pe masă: un ceas cu lanț, o cutie cu țigări, o pereche de ochelari și vreo mie de mărci germane.

—E mort de cel puțin șase ore, spuse doctorul. Nu are aspectul cuiva care se droga; urma vreun tratament?

Luke îi povesti tot ce știa despre mort, iar după aceea se gândi să-i telefoneze domnișoarei Gray și să-i spună ce se întâmplase;

renunță apoi să o trezească pentru a-i anunța o veste atât de îngrozitoare și decise să se ducă la ea în dimineața următoare.

Dar, între timp, un alt eveniment îl făcu să uite de moartea lui García.

Ceața fusese extrem de deasă în lungul cheiurilor, iar gărzile orașului își găsiseră cu greu drumul pe malurile Tamisei. La miezul nopții, cam în momentul în care Luke părăsise Scotland Yard-ul, un ofițer de poliție auzise detunătura unui pistol automat și plecase băjbâind prin întuneric către locul de unde venise zgomotul. Nu întâlnise pe nimeni; își continuase însă metodic cercetările, găsind în cele din urmă un corp întins în rigolă.

Sosind la Scotland Yard pentru a-și face raportul, Luke se întâlni cu portarul de serviciu:

—Cunoașteți un om cu numele Markham, domnule Luke?

—Punch Markham? Da.

—Poliția orașului l-a găsit pe chei, mort și țeapăn.

Sărmanul Punch Markham fusese ucis de foarte aproape, focul împușcăturii îi arsesse pardesiul. Singurul lucru găsit în buzunarele lui era un carnet mic de adrese în care era înscris numele lui Luke.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, detectivul se duse la o întâlnire cu doctorul legist și poliția.

—E un caz foarte clar; a fost ucis pe loc.

—Este o sinucidere?

—După aspectul rănii, nu. Este o crimă, fără îndoială. Ceața și pustietatea cheiurilor Tamisei ofereau condițiile cele mai favorabile.

Luke se întoarse acasă, își schimbă hainele și, după ce sorbi o cafea fierbinte, ieși în bruma dimineții, hotărât să încerce un demers îndrăzneț. Detectivii își asumă deseori riscuri; chiar și pe acela de a-i ofensa pe oamenii sus-puși, atrăgându-și astfel muștrările oficiale. Doctorul Blanter putea fi considerat o

persoană sus-pusă; avea, în orice, caz prieteni influenți la Scotland Yard.

Acasă la doctor, servitorii erau deja treji. Unul dintre ei scutura ștergătorul de la ușă:

—Stăpânul doarme, domnule, nu-l pot deranja.

—Urcă și spune-i numele meu, zise Luke.

Fu condus într-un salon mic unde nu așteptă prea mult timp; doctorul apăru după numai cinci minute, treaz de-a binelea și foarte alarmat.

—Dumneata mă cauți? întrebă el brusc.

—Unde-ai fost noaptea trecută? Spune-mi cu precizie cum ți-ai petrecut timpul.

În mod normal, o astfel de întrebare l-ar fi infuriat pe Blanter; în loc de asta, el răspunse calm:

—Am fost aici toată seara. Am fost la țară și m-am întors la Londra mai târziu.

—La ce oră te-ai culcat?

Blanter îl privi mai întâi pe Luke, apoi își ridică privirea spre tavan.

—Pe la zece sau poate mai târziu. Da, cred că era zece și jumătate; am auzit sunând de jumătate în timp ce urcam în camera mea.

Luke îl fixă cu ochii săi albaștri.

—Atunci de ce la zece fără zece când am sunat, servitorul dumitale mi-a spus că ești plecat?

Surâsul blajin de pe fața doctorului îi dădu de veste că făcuse o greșeală.

—Dragul meu prieten, servitorul meu nu-ți putea spune o asemenea prostie pentru că era liber și nu s-a întors decât azi-dimineață. Am fost singur în casă. Nu e nimic extraordinar în asta; mi s-a spus că la Londra mulți oameni respectabili trăiesc singuri.

—Și eu trăiesc singur, zise Luke. Câteodată am și vizitatori. În

noaptea trecută, au fost doi: unul viu, unul mort.

Doctorul își ridică sprâncenele:

—E o minciună de-a dumitale?

—Absolut deloc. Unul viu și unul mort: Alberto García, cu ziare și cu bani germani în buzunar, ca să se creadă că fusese în Germania de unde a trimis telegrame, expediate în realitate de omul dumitale. Câteva minute mai târziu, a fost găsit fără viață, pe malul Tamisei, un om numit Punch Markham. A fost ucis de persoana care-i dăduse întâlnire acolo, probabil aceeași care fusese și la mine. Sărmanul, trebuia să-mi telefoneze la zece și jumătate, ora la care se intra la mine în casă.

—Și, de asemenea, ora la care mă culcam eu, zise Blanter râzând.

Apoi, aplecându-se peste masă și încruntându-se:

—Vorbește deschis, Luke, mă acuzi?

—Te bănuiesc, spuse Luke cu răceală.

—De ce l-aș fi ucis pe García? dar pe celălalt? aș fi avut o seară destul de plină!

—Nu cunosc încă motivul acestui dublu omor. Dar, dacă-l descopăr, îl voi găsi și pe ucigaș. Nu uita asta, Blanter!

Luke ieși, făcu semn omului care-l aștepta pe trotuarul din față și se întoarse către doctorul care întrebă:

—Ce vreți să faceți?

—Să percheziționăm casa.

—Aveți mandat?

Luke i-l arată. Casa nu era mult mai mare ca aceea a detectivului, iar camerele erau, mai mult sau mai puțin, curate; servitorul, un colos care putea rivaliza, în ceea ce privea forța, cu stăpânul său, se afla în serviciu de vreo cinci-șase ani și era omul de încredere al doctorului.

După căutări fără rezultat, cei doi detectivi se pregăteau de plecare, când Luke, întorcându-se către servitor, îl întrebă:

—E mult timp de când măncai brânză miercurea?

Omul clipi des din ochi, se schimbă la față și răspunse bâlbâindu-se:

—Eh, nu, nu știu ce vreți să ziceți, stăpâne.

Ajuns în stradă, Luke continuă să râdă; celălalt detectiv îi spuse:

—Nu înțeleg gluma asta cu brânza miercurea.

—E foarte ciudat cum se trădează oamenii prin amănunte. De când am văzut mutra aia, m-am gândit că omul trebuie să fi fost ocaș la Dartmoor. În urmă cu câțiva ani, hrana nu era așa de variată ca azi și li se dădea deținuților brânză numai miercurea, iar ei nu uită detaliile vieții de la ocnă.

Luke o sună pe Edna, chemând-o la Londra, pentru că nu avea timp să meargă el la țară. După ce fata sosi, detectivul plecă să o întâlnească la hotel și-i anunță vestea cea tristă.

—Cred că te pot scuti de dureroasa formalitate a identificării sărmanului García; îl cunoșteam destul de bine din vedere, de pe vapor.

Emoția puternică la auzul acestei știri o făcu pe fată să izbucnească în lacrimi.

—Nu pot înțelege această moarte; el a fost în Germania în tot timpul acesta?

—Nu, n-a fost niciodată acolo, spuse Luke.

Detectivul trimise după Rustem, dar Arthur Rustem nu se afla nici la biroul său, nici în luxoasa lui reședință; poate că o ștersese în străinătate; oricum, în toate porturile au fost trimise instrucțiuni în vederea arestării fostului avocat sub pretextul unor nereguli în pașaport.

Edna se întâlnise doar o dată cu Punch de când acesta fusese trimis la Longhall; Punch locuia împreună cu Lane. Fata îi împrumutase un cal și îl întâlnise mergând călare prin câmpie.

—L-am văzut și ieri-dimineață; se afla lângă locul unde fusese ucis calul.

—Ce cal a fost ucis? întrebă Luke cu interes.

Edna îi povesti scena la care asistase și spusele ei treziră în mod deosebit atenția detectivului; el îi ceru fetei să-i deseneze un plan și să-i indice cu exactitate locul unde fusese îngropat calul; apoi, îi ceru data când se petrecuse acest incident. Ea își chemă soferul, un om foarte ordonat care-și însemna totul într-un caiet gros.

—Era în ajunul plecării dumneavoastră la Londra, miss, atunci când am văzut accidentul acela pe drum.

Luke nu auzise vorbindu-se de nici un accident. O ascultă pe fată fără a o întrerupe. Se plimba în lung și-n lat prin cameră, cu mâinile la spate, părând preocupat.

—Pot fi găzduit în seara asta la Longhall? Prefer să nu merg la *Leul Roșu*. Aș vrea să plecăm imediat, dar sunt mort de oboseală; dacă aș apuca însă vreo două ceasuri de somn la dumneata, pot să mai lucrez încă treizeci și șase de ore în continuare. Trebuie să fiu odihnit pentru Cambridgeshire.

—Chiar te gândești să mergi la curse, cu toate întâmplările astea teribile?...

—Cu siguranță! *Field of Glory* are cota de 10 la 1 și doresc în mod special să-l observ pe Goodie în clipa triumfului său.

—Eu n-o să merg. Sărmanul domn Garcia! Ce tragedie oribilă! Încă nu pot crede că e adevărat! Nu avea nici rude, nici prieteni. Mi-a spus că dorea să-mi lase averea lui. Crezi că a fost asasinat?

—Nu; doctorii au impresia că a fost o moarte naturală, zise Luke.

O întrebă despre obiceiurile sărmanului om și dacă lua droguri. Bătrânul avea însă oroare de ele și nu lua nici un medicament. Când nu se simțea bine, mergea la Buenos Aires pentru a urma un tratament homeopatic, pe care-l făcea și la Londra, de altfel.

Luke și Edna se întoarseră împreună la Longhall cu mașina; Luke dormi fără să se jeneze tot drumul și, odată ajunși, căzu pe

un pat în camera de oaspeți. La nouă seara era treaz și sprinten. Vorbi apoi la telefon aproape o oră. Lane sosi pe la unsprezece și cei doi ieșiră împreună, cerând majordomului să-i aștepte. Luke se întoarse pe la trei noaptea, găsind-o pe Edna adormită într-un fotoliu. Tânărul avea pantofii și hainele pline de noroi. Lane era și el cam în aceeași stare.

Dacă fata se așteptase să i se spună pe unde au fost, a rămas probabil dezamăgită; Luke îi declară simplu că au reușit, dar fără alte amănunte.

Întors la Londra, detectivul află de la șeful său ierarhic că cineva depusese o plângere împotriva lui.

—Blanter, nu-i așa? Pentru comportare nepotrivită profesiei mele, pentru sfidare, impertinență etc...

—Câte puțin din toate, spuse șeful. O s-o lăsăm câteva zile. Te duci la Newmarket?

Luke făcu semn că da.

—Nu-l vei prinde niciodată pe Blanter; o știi bine; e prea puternic și nu a fost niciodată atins.

—Îl vom supune unei noi încercări, spuse Luke cu încredere.

Doctorul era un om dotat cu o energie inepuizabilă. Se aflase dintr-o anchetă făcută la Maidenhead că proprietatea fusese vândută în două zile, sub preț, fapt semnificativ, pentru că Blanter era om de afaceri și nu ar fi dat niciodată un bun al său fără beneficiu, dacă nu ar fi fost presat de evenimente; doctorul era însă acum mai grăbit ca niciodată în viața lui.

Trigger urma să fie informat de această urgență. Promise vizita lui Blanter, dar acesta îi ceruse ceva exorbitant.

—Fii rezonabil, doctore. Nu-ți pot procura două sute de mii de lire într-un minut. Banii sunt investiți imediat cum sosesc, o știi bine și nu putem lichida înainte de noiembrie.

—Îmi vei găsi acești bani, Trigger, în bancnote americane. Trebuia să fiți pregătiți pentru momentul în care voi avea nevoie de ei.

Micuțul Trigger nu era intimidat de amenințarea lui Blanter.

—Dacă tranzacția reușește, nu va fi nici o problemă; evident, dacă nu, va trebui să vând titluri în pierdere. De ce atâta grabă?

În mod normal, Blanter s-ar fi înfuriat din pricina împotrivirii asociatului său, altădată atât de docil; când dorea, știa să-și stăpânească nervii; așezându-se într-un fotoliu, doctorul își aprinse un trabuc.

—Ei, să nu ne certăm. Vrei să știi de ce sunt grăbit? Din cauza lui Luke; în ceea ce mă privește, vreau s-o termin cu "Panglica verde". Asta nu te afectează, pentru că ai destui bani; te sfătuiesc să lichidezi afacerea, să cedezi birourile și să te retragi.

—Uite ce e, doctore! Micul Trigger se aplecă peste masă, bătând din timp în timp cu degetele pe sugativă, parcă pentru a-și sublinia cuvintele. Agenția Trigger exista înainte ca dumneata să fi auzit vorbindu-se de ea! Cu mult înainte de a se fi auzit vorbindu-se de dumneata ca despre o persoană chemată în justiție și pe punctul de a fi condamnată. Agenția va continua să funcționeze și fără voi. Nu v-am întrebat niciodată cum îi faceți pe caili oferiți clienților noștri să câștige. Nu e treaba mea. Din câte sunt informat acum, *Field of Glory* va câștiga "Cambridgeshire"-ul miercuri, așa că mi-am prevenit toți clienții. De ce trebuie să câștigese sau nu, nici nu vreau să știu. Dacă ați făcut ceva ilegal, asta e treaba dumneavoastră, nu a mea. Cred că domnul Luke este un om drept și nu am nici un motiv să-mi fie frică!

Trigger se ridică și rămase în picioare în partea cealaltă a mesei, privindu-l fix pe Blanter.

—Un om numit García a fost găsit fără viață în dimineața asta; am citit în ziare. Un jocheu pe nume Punch Markham a fost găsit mort în oraș.

—Și? zise doctorul.

—Întreb, pur și simplu, ca să știu: sper că nu erau amestecați în afacerea noastră, nu-i așa?

—Și dacă am presupune că erau? spuse Blanter.

—M-aș duce imediat în stradă să caut un polițist care să te ridice. Dacă aș ști că discuția asta pe care am avut-o cu Rustem avea ca scop un omor, îl iau martor pe Dumnezeu că v-aș denunța!

Doctorul își îndreptă ușurel trupul uriaș, arătând înspăimântător în furia sa rece, dar Trigger nu se lăsa terorizat.

—Știi ce ți s-ar întâmpla?

—Ar trebui să-i explic judecătorului de ce țe-am omorât atât de repede, spuse Trigger.

Avea mâna în buzunarul hainei și abia atunci Blanter zări forma revolverului.

—Nu vreau să risc nimic cu dumneata, Blanter; poți pleca; dacă vor fi bani de împărțit în urma acestei tranzacții, vei avea ce ți se cuvine.

Doctorul Blanter se dezmetici abia în Regent Street; se simțea ca și cum ar fi primit o lovitură puternică în cap; ar fi trebuit să simtă puțin respect față de Trigger, dacă ar fi fost capabil de un asemenea sentiment.

Când ajunsese acasă, își găsi servitorul așezat la biroul lui, cu o sticlă de whisky în față, fumându-i unul din cele mai bune trabucuri. Stoofer nu se ridică decât pentru a-i prepara ceva de băut doctorului, apoi se așeză la loc fără ca Blanter să se formalizeze din cauza acestei familiarități.

—Avionul e gata. Mi-a fost destul de greu să fixeze aripile. De unde se pleacă?

—De la Goodie. Dacă ar fi stat în Sussex era mai ușor, dar măcar aici e un loc izolat. Avionul acela poate duce două persoane?

—Patru. E un aparat bun. Dacă atunci când eram în aviație ni s-ar fi spus că există un aparat cu aripi detașabile, ne-am fi distrat.

Prietenia dintre doctor și ciudatul lui servitor era lesne de explicat. Stoofer era mult mai implicat în unele incidente din trecutul lui Blanter decât bănuia Luke. Omul care fusese judecat

pentru cel mai important delict comis de Blanter și condamnat la cinci ani închisoare, trăia regește pe chelțuiala doctorului. Când Stoofer era beat, avea obiceiul să-i amintească stăpânului său că îl avea la mână.

—Presupun că lovitura de la "Cambridgeshire" va merge, nu? Omul își mai luă o porție de whisky.

—Goodie nu-și mai face griji acum, când l-am închis pe fricosul ăla de Rustem. Era un adevărat pericol. Ce veți face cu el?

Doctorul nu avea intenția să-i spună prea multe.

—Vom vedea. Ai aranjat totul pentru mâine?

—Am găsit un șofer francez și am închiriat un camion. Poate că nu veți avea nevoie.

—E posibil să am. Contez pe tine, Stoofer. Dacă se întâmplă ceva...

—Nu se va întâmpla nimic, mormăi omul. Să mă duc în pivniță după altă sticlă, sau mergeți dumneavoastră?

—Pentru că ești servitorul meu, ar fi o ocazie bună să-ți meriți banii, spuse doctorul.

În următoarele douăzeci și patru de ore, avea mare nevoie de bruta aceea, așa că era mai cuminte să-l mențină într-o stare bună de dispoziție.

Capitolul 20

Drumurile cu mașina îi păreau întotdeauna lui Luke mai scurte, pentru că avea multe lucruri la care să se gândească. Ajunse la Newmarket cu impresia că părăsise Scotland Yard-ul doar cu o clipă înainte.

Chiar dacă vremea nu era bună, orașul era plin iar de automobile care mergeau pe drumul principal pe trei șiruri. Luke îl opri pe al său la mica barieră și se strecură în paddock-ul deja plin de lume; alergătorii din prima cursă nu fuseseră încă afișați.

În lumea curselor, "Cambridgeshire"-ul se află pe locul doi, după "Cezarevici"; dar în acest an, scontându-se pe șansele a cinci sau șase cai, se jucase mult mai mult decât altădată și interesul publicului era deosebit de puternic.

Luke se întreținu multă vreme cu comisarii Jockey-Club-ului; când ieși din salon, paddock-ul era ticsit. Detectivul nu acordă atenție primei curse, dar merse să-i controleze pe fiecare dintre oamenii pe care-i pusese de pază la ieșirile din împrejmuirea unde se cântăreau caii. Îl zări pe Goodie, singuratic, ca de obicei, în cel mai îndepărtat colț al paddock-ului. În timp ce Luke își vizita santinelele, apăru și marele Rolls al lui Blanter.

—Asta e mașina; supravegheați-o; dacă e necesar, faceți-i ceva să nu mai poată porni.

Doctorul intrase la cântare. Luke nu subestima abilitatea lui Blanter; era un om care dispunea de mijloace puternice și știa cum să le exploateze cu geniul său; reușea întotdeauna să-și acopere urmele și își pregătea retragerea asemeni unui mare general. El îi

spusese odată lui Luke:

—Pot să vă prevăd demersurile, în timp ce dumneavoastră nu le puteţi intui pe ale mele; cu asta vă țin în şah, domnule Luke.

Înainte de "Cambridgeshire" paddock-ul era atât de plin, încât nu te mai puteai apropia de cai; plimbându-se pe ring, Luke auzi că *Field of Glory* era pe departe favoritul; cota lui era de 5 la 2 şi era aproape imposibil să mai joci pe el; bookmaker-ii refuzau de ja orice pariu pe acest cal.

Alergătorii ieşiră pe pistă şi se îndreptară spre start. Luke zări un cal minunat, un cal murg, care-i atrase imediat atenţia.

—Iată învingătorul; ar putea câştiga trăgând după el şi un autobuz! spuse o voce în spatele lui.

Într-adevăr, nici un alt cal nu respira atâta sănătate şi nu se mişca atât de uşor; fuleurile lui lungi acopereau o distanţă uriaşă. Luke privi panoul de afişaj şi văzu că animalul avea numărul 1 la plecare, deci locul cel mai bun. Detectivul se plasează lângă primele bănci ale tribunei ca să vadă cursa; plecarea se lăsa aşteptată destul de mult; câţiva cai erau nervoşi, doi din ei refuzau să se apropie de start, un al treilea vroia să plece într-o direcţie opusă. Ceilalţi trebuiră să aştepte; dar la un moment dat se aliniază cu toţii.

—Start!

Aveai impresia că plutonul execută o şarjă de cavalerie; caii păreau că zboară; era absolut imposibil să vezi cine-i în frunte. Luke avea în raza binoclului său toca verde a jocheului de pe calul care conducea şi care galopa cu o incredibilă uşurinţă. Era o certitudine pentru toată lumea că *Field of Glory* nu numai că se afla în frunte, dar că nu putea fi întrecut. Calul trecu într-adevăr de potou, câştigând cu trei lungimi.

Luke fugi la paddock şi rămase pe lângă sala cântarelor. Goodie venea uşor către locul unde câştigătorul urma să fie desemnat; în acelaşi moment, peste capetele spectatorilor apărură jocheul lui *Field of Glory*, care-şi aducea calul. Goodie apucă frâul,

în timp ce jocheul puneă piciorul pe pământ. Cei doi pleacă apoi spre sala cântarelor, cu Luke pe urmele lor. Jocheul se mai afla încă pe cântar când detectivul îi dădu comisarului o bucată de hârtie:

—Aveți vreo reclamație împotriva calului, domnule Luke?

—Fac o reclamație împotriva acestui cal, care nu este *Field of Glory*, ci un altul, adus din Argentina, și care se numește *Vendina*; el a fost vândut de răposatul senator García pentru prăsilă în Germania.

Figura lui Goodie înțepeni; omul nu dădu nici un semn de emoție.

—Este o acuzație stupidă. Bănuiesc că afacerea va merge în fața comisarilor...

Omul ieși din sala cântarelor cu un detectiv pe urme; un moment mai târziu, polițiștii îl arestară.

În ceea ce-l privește pe Blanter, santinelele plasate de Luke îl văzură ieșind și mergând pe lângă șirul de automobile; paznicii rămaseră însă pe loc, ca să supravegheze mașina doctorului. În acest timp, un automobil mare, franțuzesc, trecu încet pe lângă doctor și, când mașina se îndepărta, acesta dispăruse. Blanter avea două mașini parcate; omul urcase în cea de a doua, lăsând-o pe prima drept momeală.

Luke, care sosea chiar în acel moment, înțelese într-o secundă cele petrecute și, fără a mai pierde timpul ca să-i blesteme pe detectivi, sări în mașina poliției și plecă în urmărirea lui Blanter.

Automobilul francez aproape că nu se mai vedea; mergea către Londra la vreo cincizeci de metri înaintea lui Luke și cu aceeași viteză ca a mașinii acestuia. Dar, în acel moment, intră în acțiune siretenia lui Blanter. Un camion mare care staționa pe marginea drumului porni brusc și se opri exact în mijlocul șoselei, blocând circulația. Totul fusese atât de bine executat, încât Luke crezu mai întâi că era vorba de un accident. Aranjamentul era însă clar, deoarece camionul se mișcă abia după ce mașina doctorului trecu.

Unul dintre detectivi se repezi la șofer:

—Te arestez. Ia-ți camionul de aici!

Dar, până ce mașina a fost trasă deoparte, automobilul urmărit era departe. În plus, apărură un alt obstacol: un enorm autovagon pentru cai venea spre ei, ducându-se la Newmarket, dar acesta se dădu la o parte și îi lăsă să treacă. Se pare că Blanter uitase însă de un alt pericol: trecerea de cale ferată de la Six Mile Bottom. Barierele erau într-adevăr lăsate la sosirea lui și nu se ridicară decât în momentul în care mașina poliției se afla doar la vreo sută de metri în spate. Cele două mașini, rivalizând în ceea ce privește viteza, se angajară într-o cursă nebună. Abia la întretăierea drumului către Royston cu cel de Newport, detectivii reușiră să depășească mașina franceză și se opriră apoi exact în fața ei, apăsând frânele până la capăt.

Luke nu-l știa pe șofer: era un străin. Ocolind mașina, inspectorul deschise portiera și spuse:

—Ieși, doctore!

Mașina era însă goală!! pe canapea se găsea un bilet:

"Am prevăzut acest lucru. Dezolat că v-am dezamăgit!"

Luke îl arestă pe șofer și se întoarse cu toată graba pentru a face o anchetă la Six Mile Bottom; era sigur că în punctul acela îi scăpase prada și era probabil ca doctorul să fi luat trenul datorită căruia se închiseseră barierele; spre marea lui uimire, află însă că nici o persoană nu coborâse din mașină, iar trenul, un expres, nu oprea la Six Mile Bottom.

—Pot să jur că mașina era goală, spuse un feroviar, pentru că m-am uitat înăuntru.

Când naiba scăpase oare tipul? poate în momentul în care Luke era blocat de camionul cel mare; dar unde să se fi dus? Nu era nici o casă prin preajmă, iar doctorul nu era omul care să se ascundă prin păduri.

Detectivul se întoarse la hipodrom. Calul nu putea fi descalificat înaintea unei anchete a comisarilor. Goodie fusese

dus la postul de poliție. Nu protestă, dar refuză să vorbească atunci când inspectorul încercă să-l interogheze. Luke îl luă la Londra, cu cătușe la mâini, și-l plasă pentru noapte la Cannon Row.

Situația era deștul de neclară, dar detectivul avea încredere în el însuși; era convins că va putea oferi Jockey-Club-ului dovada justeței intervenției sale.

Și-ar fi trimis polițiștii să ia în primire casa lui Goodie, dar acesta se afla sub jurisdicția autorităților locale, care luăra afacerea în mâini, pe cont propriu.

Un singur lucru mai era de făcut. A fost chemat și interogat despre el însuși și despre tranzacțiile sale domnul Trigger. Cum era de așteptat, el demonștră că rolul lui era doar acela de a comunica numele cailor clienților săi.

Casa lui Blanter era sub observație, deși Luke credea că tipul încerca acum să se imbarce pe vreun vas pentru continent. În orice caz, își spunea cu ușurare că faptul de a-l avea pe Blanter dispărut și pe Goodie la închisoare însemna un pericol mai mic pentru Edna Gray.

Rustem nu mai fusese văzut; poate că-și alesese un loc de retragere care, dintr-un motiv inexplicabil, putea fi și Edinburgh. Pilcher nu știa nimic de stăpânul lui, în afara faptului că trebuia să fi venit – în ziua dispariției – la birou. Aceasta se confirmase la percheziția efectuată la Rustem; dacă ar fi fugit, omul ar fi luat cu el cele două mii de lire găsite într-un sertar.

Era trecut de opt seara când atentul Lane văzu marele autovagon de transportat cai trecând pe drum prin fața intrării de la Gillywood Cottage, fără a opri însă. Lui Lane nu i se păru neobișnuit faptul că un astfel de mijloc de transport mergea către un centru de antrenament. El nu văzu însă mașina oprindu-se lângă Longhall, cu luminile stinse. Șoferul cobori, deschise ușa și spuse:

—Ați ajuns, stăpâne!

Blanter ieși cu greutate din compartimentul rezervat lad-ului și își dezmoți picioarele; rămăsese mult timp ferecat în celula aceea mică, pentru că mașina traversase Newmarket-ul, făcuse un ocol lung și revenise apoi la Cambridge, aceasta după ce șoferul așteptase lângă Six Mile Bottom vreo două ore și jumătate, ca, de altfel, și camionul care blocase drumul. Luke nu avea cum să bănuiască prezența prăzii sale în mașina aceea cu aspect atât de nevinovat care se ducea la Newmarket!

Blanter se grăbise către Longhall, gândindu-se că în agitația acelei zile Luke slăbise paza din jurul Ednei Gray. În plus, platoul oferea un teren de plecare foarte potrivit decolării micului avion cu care doctorul trebuia să plece în dimineața următoare.

În locul unde se oprise, autovagonul putea trece neobservat până dimineață, iar peste noapte Stoofer avea tot timpul să monteze avionul. Omul făcuse doi ani de război la aviație și chiar el îi sugerase doctorului acest mijloc de fugă.

Blanter plecă la Longhall în recunoaștere; în timp ce ocolea casa, îl auzi pe vizitiu lucrând în curtea grajdurilor; știa că în casă mai sunt două servitoare și trei bărbați, între care și Lane. Căutând cu grijă în întuneric, doctorul puse mâna pe o scară, spijinind-o apoi de peretele casei sub o fereastră deschisă, care nu era alta decât aceea a dormitorului Ednei. Auzind un zgomot, Blanter se făcu una cu peretele; era vocea fetei, care-i vorbea groom-ului, cerându-i să pregătească și calul pentru a doua zi dimineață. Doctorul se retrase până la unghiul peretelui; Edna era acolo, gata îmbrăcată; avea o haină lungă pe care tocmai și-o pusese pe umeri, și capul descoperit. Un cal începu să tropăie în grajduri și vizitiul se grăbi către el. Fata se întoarse, zări scara proiectată pe cer și scoase o exclamație de uimire. Aceasta îl făcu Blanter să se decidă. Se aruncă asupra ei, îi astupă gura cu mâna lui enormă și-și trecu brațul celălalt în jurul taliei ei.

—Dacă strigi, te sugrum! îi șopti el la ureche.

Tânăra se abătea furioasă, încercând să scape din strânsoare,

dar brațul doctorului era ca de fier.

Deodată, fata leșină, lăsându-se moale în jos. Simțindu-i toată greutatea trupului în mâini, agresorul își dădu seama că tânăra nu se prefăcea. O duse până la colțul peretelui; de acolo auzi pașii vizitiului care se întorcea la locul lui, apoi, aruncând o privire în împrejurimi, doctorul își ridică fără efort prada și se îndreptă cu repeziciune către autovagon. Stoofer, care tocmai își sorbea ceaiul, sări în picioare.

—Ați adus-o? Întrebă el triumfător. Dumnezeuule, ăsta noroc, doctore! Dați-mi-o, o duc eu.

—Nu e nevoie, spuse Blanter sec.

Merseră prin întuneric, către poalele dealurilor când, la un moment dat, fata se mișcă ușor. Blanter o așază pe pământ, își scoase din buzunar o mică trusă, făcându-i apoi o injecție în braț. Edna gemu puțin și capul îi căzu moale, într-o parte.

Doctorul o luă din nou în brațe; nu se opriă decât la grila metalică ce închidea peșterile Perrywig, în care pătrunseră apoi cu toții.

—Caută cu mâna într-una din găurile alea săpate în stâncă; vei găsi o lanternă. Nu o aprinde înainte să-ți spun.

Caverna avea o galerie de vreo cincizeci de metri, care cotea apoi în unghi drept. Acolo era un grilaj încuiat.

—Poți să aprinzi acum!

Se aflau într-o peșteră mare; Blanter o lăsă pe Edna jos, sprijinind-o cu spatele de perete; ducându-se apoi către o nișă, își îndreptă brusc lanterna către ochii unui bărbat adormit.

—Trezește-te, micul meu Arthur, zise el.

Omul, culcat pe un pat de paie, deschise ochii tresărind și privi aiurit, clipind des, către ființa de care se temea cel mai mult pe lume.

—Hello, doctore! E ca în evul mediu aici, nu-i așa, bătrâne?

Rustem își mișcă un picior, făcând să se audă zgomotul lanțului cu care era fixat de stâncă.

—Taci din gură, ți-am adus noutăți. L-au prins pe Goodie și acum umblă după mine și după dumneata.

Omul cu fața palidă se sculă cu greu, clătînându-se pe picioare.

—De ce acuzație e vorba?

—O să-ți spun: omor premeditat; suntem cu toții părtași, Rustem, în afară de dumneata.

—Eu nu, eu nu, spuse prizonierul agitându-se și răzând nervos. Eu nu știam nimic, v-am spus...

—Am zis, în afară de dumneata, dar neîntind inculpat, ești martorul principal și asta e foarte rău pentru dumneata!... Ți-am adus o mică prietenă. Dar ea nu se află aici pentru a-ți ține de urât.

În momentul acela, Rustem o zări pe fată:

—Miss Gray!

—Poți să-i spui Edna, ai permisiunea mea. După ce nu vei mai fi aici, ea ne va ține de urât mie și lui Stoofer; avem amândoi un gând comun în ceea ce o privește. Dacă tot trebuie să fim spânzurați, măcar să fi comis toată gama crimelor!

Rustem îl privea cu o groază pe care nu încerca să și-o ascundă; era hoț, escroc, scelerat, dar...

—Nu puteți face asta, doctore! Doamne, nu puteți face asta!

Blanter îl privea amuzat. Rustem era laș, dar poate că în momentul acela, în care-și simțea moartea aproape, nu-i mai era frică. Deodată, el avusese sentimentul că fata își recăpătase cunoștința și că ascultă, deși capul îi era încă lăsat pe o parte.

Doctorul scoase un vraf de chei din buzunar.

—O să te eliberăm, Rustem.

—Da, înțeleg ce vrei să spui prin eliberare.

—Exact, ești prea periculos și, pe de altă parte, și imbecil.

—Mi-ai vorbit odată, Blanter, de kelacină; mi-ai spus că este un toxic de care te-ai folosi dacă ai să dispari.

Doctorul surâse.

—Remarcabil tip! Remarcabilă memorie!

Apoi, scoase din eleganta sa trusă o fiolă minuscule.

—Sunt foarte fericit să te văd atât de rezonabil. Am prevăzut dorințele dumitale: kelacină, exact acesta este leacul pe care ți l-am pregătit!

Edna, trează, urmărea drama care se desfășura în fața ei, paralizată de groază. Îl recunoscuse pe Rustem. Doctorul, care dispăruse un minut, reveni, aducând un pahar plin pe jumătate cu apă.

—Care este efectul acestui drog? întrebă Rustem.

Doctorul lăsa să cadă picătură după picătură din lichidul acela în apă.

—O picătură înseamnă paralizie, două sau trei, în funcție de constituția pacientului — moartea. Am pus șase.

—Pune șazece, vreau să se termine repede, spuse Rustem cu răceală.

—Iată o vorbă de adevărat gentleman, zise doctorul surâzând și vărsă tot conținutul fiolei în pahar.

Stoofor privea fascinat. Edna îl văzu pe Rustem luând paharul cu o mână tremurătoare.

—Vrei să-mi scoți lanțul? Mă dezgustă să mor legat.

Blanter îl privi, luă apoi o cheie și descuie lacătul.

—Mulțumesc. Acum, înainte de a mă duce, o să-ți spun un secret. Rustem îl privi indeaproape pe Blanter: dacă scăpam din afacerea asta, mă decisesem să intru la o mănăstire.

Blanter își ridică sprâncenele și-și căscă gura larg; era o grimasă care-i însoțea întotdeauna veselia și era urmată de un hohot de râs. Nimeni nu cunoștea mai bine acest tic decât Rustem. În momentul în care gura cea mare a doctorului se deschise, printr-o mișcare rapidă a mâinii, Rustem lansă conținutul paharului în direcția feței celui de lângă el. Blanter se dădu înapoi, duse mâna la buzunar, apoi, cu un strigăt de agonie, căzu în genunchi; fața i se făcuse albastră. Servitorul său se repezi să-l ajute. În aceeași secundă, Rustem, dintr-un salt, ajunse lângă Edna și o luă în brațe, ridicând-o.

—Fugi! urlă el.

Primul grilaj era deschis și Rustem îl trânti după el cu violență, sperând că poarta se va închide singură; auzea în spatele lui pași poticniți, dar nu se opri.

—Știi drumul? întrebă el gâfâind.

Edna care abia se ținea pe picioare de teamă și de slăbiciune, reuși cu greu să-i răspundă.

Cineva fugea după ei, probabil Stoofer. Rustem privi peste umăr și văzu îngrozit fața hițoasă a doctorului Alergau mereu, Rustem împingând-o pe Edna înainte; fata ajunsese la marginea peșterii, fugind de zgomotul unei lupte teribile pe care o auzea în spatele ei. Reușise să iasă din grotă când două forme vii începură să se miște în fața ei; fata se opri în loc, ținută de oroare: patru ochi arzători o fixau din întuneric și curând se auzi urletul înspăimântător al celor două bestii.

Erau pantere! Două pantere uriașe! Edna își pierdu cunoștința și căzu la pământ.

Atenția fiarelor se îndreptă însă către strigătele și gâfâielile luptei celor doi bărbați; una dintre pantere făcu un salt înainte; Blanter se întoarse pentru a-i face față; el trase un glonț și pantera se prăbuși cu un urlat de durere; în același timp se mai auziră două împușcături și cea de-a doua panteră căzu cu o bufnitură surdă pe cadavrul lui Blanter.

Capitolul 21

Edna Gray se trezi ca dintr-un vis urât; capul i se învârtea la cea mai mică mișcare, mai ales dacă încerca să se ridice de pe divanul pe care era întinsă; se simțea foarte slăbită. Cineva îi ștergea fruntea cu apă de colonie.

—Stai liniștită, miss Gray...

Era vocea lui Luke. Când deschise ochii, fata îl văzu lângă pat, așezat pe un taburet; părea îmbătrânit; cine n-ar fi arătat la fel dacă ar fi fost nevoit să tragă într-o panteră ascunsă în întuneric, fără să știe dacă glonțul lovise fiara sau femeia pe care o iubea.

Edna îl rugă să-i povestească toată întâmplarea.

—Am revenit la Longhall datorită flerului meu de polițist, dar nici nu mă gândeam că ȳa trebui să omor o panteră. Da, asta avea Goodie, pantere! De aceea le închisese într-o cușcă. Ziua ele stăteau în peșteră, noaptea se transformau în paznici pentru hoți. Omul fusese nevoit să construiască grajduri noi pentru cai așa încât nobilele animale să nu simtă duhoarea fiarelor. Goodie avea o mulțime de secrete în acest conac, inclusiv o biografie pe care o voi citi cu cel mai mare interes.

Edna îi spuse de peșteră, dar Rustem îi povestise deja detectivului scena, înainte de a fi fost trimis la spital cu o ambulanță.

—Da, știu; acolo l-au ținut și pe sârmanul García. El își recunoscuse în lotul lui Goodie calul despre care știa că se află în Germania. A venit aici pentru a se convinge și a luat o cameră la *Leul Roșu*. Rustem îl supraveghea și, în momentul în care s-a

ajuns la concluzia că secretul fusese descoperit, a avut loc o întâlnire. Îți amintești de faptul că Rustem s-a întors în mare grabă la Doncaster? A venit să avertizeze banda că García se afla în sat. Au pus mâna pe bătrân în noaptea următoare și l-au închis în pivniță. Probabil că încercase sărmanul să fugă, pentru că l-au înlănțuit de perete. Nu cred c-a fost maltratat. Moartea i s-a tras, presupun, de la un drog prea puternic pe care i-l administraseră ca să-l transfere la Maidenhead, acasă la doctor. Le era foarte frică de el: gândește-te, bătrânul știa că *Field of Glory* nu era altul decât dragul lui *Vendina*. Rustem a organizat trimiterea telegramelor. Ei nu doreau să rămâi aici și să-i supraveghezi; lui Goodie îi era teamă că vei vedea panterele și, apoi, erai singura persoană care puteai da poliției informații despre García.

Celălalt pericol a fost pentru ei sărmanul Punch: el recunoscuse pe adevăratul *Field of Glory*, care avea un picior mai subțire decât celelalte; hotărârea lui Goodie a fost rapidă: a omorât calul. Trebuia să dea ultima lovitură la "Cambridgeshire"; dacă ar fi mers, câștigau cinci sute de mii de lire. Ideea de a pune cadavrul lui García în casa mea a fost a doctorului; în timp ce el se afla la mine, a sunat Punch, așa cum îmi promisese, la zece și jumătate. Blanter știa că Punch le descoperise escrocheria cu calul și că acest om era o stavilă în calea averii pe care urma să o dobândească; doctorul îi fixă deci o întâlnire, pe chei. Cred că Punch a fost omorât din imediata apropiere.

—L-ai arestat pe doctorul Blanter sau ă reușit să plece?

—Într-un fel, a plecat, zise Luke, și Edna se cutremură.

Capitolul 22

—Vinovat, rosti juriul și Goodie privi Curtea cu ochii săi lipsiți de expresie.

—Îl considerați pe Arthur Ralph Rustem nevinovat sau vinovat de a fi câștigat bani în mod fraudulos?

—Vinovat, spuse juriul.

—Îl considerați pe Joseph Phidias Trigger nevinovat sau vinovat de fraude?

—Nevinovat, spuse juriul.

Domnul Trigger părăsi banca acuzaților.

Se spune că Goodie se aștepta la o condamnare de șapte ani, și nu a luat decât cinci; că Rustem, la rândul lui, se aștepta la trei ani, dar a luat aceeași pedeapsă cu a complicei lui său.

—Adevărul este că am avut mare noroc să nu primim mai mult, așa cum va fi cazul lui Stoofer, îi zise fostul avocat lui Goodie, în obscuritatea mașinii poliției care-i ducea la închisoarea din Wandsworth. Cinci ani, asta nu e prea mult.

Goodie îl auzi oftând, apoi, pe un ton mai vesel, Rustem spuse:

—Dacă vom avea reducerea obișnuită de pedeapsă pentru comportament bun, vom ieși la timp pentru Ascot. Acea Edna Gray, știi? se mărită cu Luke chiar azi, în ziua condamnării noastre! Găsesc că este absolut indecent!

Cărți apărute la Editura VREMEA:

Dorian Green – ZODIAC UNIVERSAL
Edgar Wallace – CEI TREI FII AI DREPTĂȚII
A.E. Van Vogt – SOARELE SUBTERAN
A.E. Van Vogt – CASA VEȘNICIEI
A.E. Van Vogt – SILKIE
Edgar Wallace – FIICELE NOPTII
H.P. Lovecraft – MONSTRUL DIN PRAG
Arthur Conan Doyle – SEMNUL CELOR PATRU
Arthur Conan Doyle – O CRIMĂ CIUDATĂ
Arthur Conan Doyle – MISTERUL DIN VALEA BOSCOMBE
Georges Simenon – MAIGRET ȘI CRIMA DIN ZIAR
Georges Simenon – MAIGRET ȘI MOARTEA LOUISEI
Georges Simenon – MAIGRET ȘI ȘCOALA CRIMEI
Georges Simenon – REVOLVERUL LUI MAIGRET
Georges Simenon – MÂNIA LUI MAIGRET
Ira Levin – UN COPIL PENTRU ROSEMARY

Cărți în curs de apariție la Editura VREMEA:

Ira Levin – UN SĂRUT ÎNAINTE DE MOARTE ,
Ira Levin – SLIVER
A.E. van VOGT – ÎNTUNERIC PÊ DIAMONDIA
A.E. van VOGT – RĂTĂCITORI PRINTRE STELE
V. Blasco Ibanez – SEDUCĂTOAREA

Editura VREMEA MC
Consilier editorial – Silvia Colfescu
Bd. I.C. Brătianu 44bis, BL. P7, et. 3, ap. 25
tel.3.11.34.68
fax: 311.02.19

Culegere și tehnoredactare computerizată
Cristina Cantacuzino
Irina Dinu
VREMEA

Tiparul executat la “POLSIB” Sibiu
sub comanda nr. 4 A 156
Hârtie tipar 55 gr/m² Format 16/54/84
Coli tipar: 10

edgar wallace

secretul AFACERILOR TRIGGER

Ce secret straniu ascund peşterile
Perrywig?

De ce ţine morţiş antrenorul Goodie
să o împiedice pe frumoasa Edna
Gray să se mute în conacul Longhall?

Proprietarul de cai García e plecat
în călătorie, sau a fost ucis?

Şi câinii care aleargă noaptea în
jurul fermei Gillywood sunt câini...
sau alte animale, mai feroase?

**colectia
POLITIST**

Pret

30.000

ISBN 973-9162-11-8